

Cát Lan

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 1

Hàng đại hạ giá, rẻ bất ngờ đây. Mua giùm đi chị

– Dạ, hàng "xôn", mười tám ngàn một bộ

– Dạ, hàng Việt Thắng, không phải hàng gia công. Dì mua vài bộ và mặc đi ạ. Trời nóng, mặc đồ này vừa mát, vừa đẹp, hợp với mọi lứa tuổi ...

Trúc vừa quẹt mồ hôi trán, vừa luôn miệng chào mời khách. Chiều tan sở, nhằm ngày lãnh lương, các gian hàng đã chiến" được hình thành như một chợ nhỏ, dành riêng để công nhân mua bán. Có đầy đủ các sạp hàng từ trái cây rau củ, thịt cá cho đến áo quần, giày dép ... thoáng chốc đông nghẹt người.

Dù mong muốn bán được nhiều hàng, nhưng đông kiểu này, Trúc rất ngán. Lơ đễnh một chút là mất hàng như chơi. Cặp mắt đẹp sáng long lanh của Trúc luôn phải đảo ngó tứ tung.

Quý Vân lúc cần nhất thì không thấy mặt mũi nó đâu. Thiệt tình à!

– Gói cho tôi hai bộ này đi em!

– Tính tiền cho em, chị ơi ...

Bạn bè thường phục Trúc cái khoảng "nhanh tay lẹ mắt". Vậy mà những lúc

thế này, cô không tránh khỏi lúng túng.

– Đồ của dì đây ạ. Em thối tiền cho dì ấy kìa, nhỏ.

Giọng con trai thật trầm ấm vang lên. Trúc ngạc nhiên khi kể bên cô, một tên con trai lạ hươ lạ hoắc quỳ một chân, nhe răng cười, mời chào khách.

Hắn không nhìn cô, chỉ đưa tờ giấy bạc năm mươi nghìn cho cô, nói gọn:

– Hai bộ đồ lửng, thối hai mươi ngàn.

Trúc chẳng có thời gian phân tích tình huống. Cô vội vã lấy tiền thối, rồi nhanh tay bỏ hàng vào bịch cho khách.

Trong vòng một tiếng đồng hồ, khách hàng mua dần dần vắng. Con đường trước cổng khu công nghiệp bộn bề rác và bịch nilông. Chỉ còn lại người bán và ai nấy đều nhanh tay dọn dẹp hàng của mình.

Trúc thở phào nhẹ nhõm. Bao hàng của cô chỉ còn lại vài chiếc áo thun.

Trúng mánh quá trời luôn!

– Đông thế liệu có mất hàng không cô bé?

Trúc giật mình. Trời đất! Sao Trúc lại lơ đãng quên mất “người đặc biệt” vừa giúp mình vậy nhỉ?

Trúc bối rối nhìn tên con trai:

– Cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Hôm nay không có anh, em nghĩ hàng hết mà tiền vốn cũng mất luôn quá.

Nụ cười của hắn thật đẹp:

– Mọi ngày, em cũng bán một mình vậy hả?

– Dạ không, còn một nhỏ bạn phụ. Chả hiểu lý do gì mà hôm nay nó không ghé. May là có anh giúp đỡ. Mà ... anh làm gì ở đây thế?

Nheo cặp mắt, hắn thần nhiên:

– Giờ tan sở, tất nhiên anh cũng làm công nhân như mọi người, vì thế mới có mặt để giúp em thôi. Nhà em có xa không?

Cẩn nhẹ vành môi, Trúc cười:

– Dạ, nhà em ở tận Phan Thiết. Em vô đây đi học, ở nhà trọ cũng khá xa.

Hắn tròn mắt:

– Em là sinh viên hả? Trường nào?

Trúc nhỏ giọng:

– Dạ, sinh viên năm thứ hai, Đại Học Y Dược Hắc kinh ngạc:

– Bác sĩ tương lai à? Cô bé học giỏi vậy, sao không tìm học trò dạy kèm thêm cho đỡ cực hơn.

Trúc hiền lành:

– Em có dạy thêm đầy chứ, nhưng một tuần chỉ dạy ba buổi tối. Em rảnh nguyên buổi chiều, phải kiếm thêm việc khác. Học Y, tốn kém nhiều lắm.

Trúc cột lại bao đồ, đứng lên, vươn vai:

– Em muốn trả công anh, nhưng nói trước chỉ có thể là ly cà phê hoặc tô bún riêu vỉa hè. Anh không từ chối chứ?

– Giúp người, còn muốn chờ trả công ư? Nếu thế, anh không nhận đâu.

– Nhưng ...

Hắn điềm tĩnh:

– Anh tên Vĩ Khang. Đừng nhưng nhị gì cả, coi như chúng ta là bạn. Em về bằng gì?

Trúc nhỏ nhẹ:

– Em đi xe đạp. "Thêm bạn bớt thù". Em luôn tâm niệm thế, từ khi vô thành phố này. Em đồng ý lời đề nghị của anh. Em tên Trúc, đầy đủ họ tên là Hoàng Nguyễn San Trúc.

– Tên em ấn tượng và rất mạnh mẽ.

Vừa lúc đó, Hồng Vân chạy xe đến. Nhỏ nhìn Trúc, so vai:

– Tao xin lỗi, đã đến trễ.

Trúc cười hiền:

– Lỗi phải gì, có điều may khiến tao lo lắng, tao đang tính ghé may đây.

Hồng Vân chớp mắt:

– Sáng nay mày nghỉ học, lớp xảy ra sự cố. Buổi chiều, giáo sư triệu tập toàn khoa.

San TrúC cau nhẹ trán:

– Chuyện gì vậy? Liên quan tới tao không?

– Giáo sư tuyên bố hai trường hợp bị cấm thi. Mày thuộc dạng sinh viên xuất sắc, ngày mai đến trường, mày còn được chọn vào đội thi “Sinh viên tài năng”.do nhà trường kết hợp với sở Y Tế thành phố tổ chức đấy. Bây giờ về được chưa? Ủa! anh này ... là ai thế TrúC?

Đang thao thao bất tuyệt, Hồng Vân chợt hỏi.

SanTrúC cười cười:

– Người từ trên trời rơi xuống, giúp tao qua cơn hoạn nạn.

Hồng Vân kéo tay TrúC, xoay ngang xoay ngược ngắm nghía.

TrúC kêu nhỏ:

– Mày làm gì vậy?

– Thì xem thử mày bị trầy da tróc vảy ở đâu. Tao nói rồi, mày lúc nào cũng "tham", đừng bán hàng vỉa hè kiểu này nữa, dễ bị bọn “anh chị” ăn hiếp, rồi còn nguy cơ, bị công an hốt nữa, mệt lắm. Mày bị sao không? - Hồng Vân tuôn một hơi.

San TrúC cười ngất:

– Trời ! Mày tưởng tượng điều gì vậy hả? Tao đâu có sao chứ.

HồngVân xụ mặt:

– Mày chả vừa nói, anh ta giúp mày ...

San TrúC xua tay cười:

– Ý tao là ... nhờ anh ấy giúp đúng lúc công nhân tan sở, người ta bu đông như kiến, tao chờ mày "đỏ mắt", rút cục đành "giương mắt nhìn tây ngó đông để canh chừng hàng.

Anh ấy đã phụ tao bán, nên hàng hết và không bị mất.

Hồng Vân bẽn lễn:

– Vậy mà không nói ngay, úp úp mở mở, làm tao tưởng mày bị tụi nó lấy đồ.

Em cảm ơn anh.

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Không nên khách sáo như thế. Tính tôi ưa tài lanh, ham vui ầy mà. Vân học cùng San Trúc à?

Hồng Vân tròn mắt:

– Dạ. Anh biết tên tụi em? Vậy thì anh không hề "trên trời rơi xuống" đúng không?

Trúc so vai:

– Vân ơi ! Mày quên này giờ tao kêu tên mày hay sao? Còn tao, chỉ là giới thiệu tên để biết mà gọi thôi. Mày ưa rắc rối quá. Tối rồi, tao phải về.

Hồng Vân cười cười :

– Về thì cùng về. Mày đưa bao đồ, tao chở cho, coi như tao chuộc lỗi buổi chiều nay nhen.

Vĩ Khang nhìn hai cô gái:

– Hai cô bé uống với anh ly nước nhé!

Hồng Vân cong môi:

– Tối rồi, tụi em phải về ăn cơm, còn học bài nữa. Uống cà phê giờ này, xót ruột lắm.

Vĩ Khang tủm tỉm:

– Không uống thì ăn. OK đi mà.

Trúc nhẹ giọng:

– Nếu có duyên, chúng ta nhất định còn gặp lại, Lúc ấy, em không đại từ chối “ăn chùa” của anh đâu. Anh thông cảm, tụi em phải về.

Vĩ Khang chép miệng:

– Đành vậy chứ biết sao. Ngày mai, Trúc đến bán nữa không?

San Trúc cười cười:

– Máy ngày công nhân lãnh lương, buôn bán cò con như em, chỉ nhờ vô đó.

Nếu lấy kịp hàng, em sẽ tới. Chào anh ghen!

Hồng Vân cũng liền thoáng:

– Tụi em tới bán, anh Khang nhớ đến bán phụ ghen. Biết đâu, nhờ có anh, nhỏ Trúc bán được hàng nhiều.

Vĩ Khang chỉ cười. Hồng Vân nhót tim:

– Trời ạ ! Anh ta là con trai, sao ông trời phú cho nụ cười dễ thương chi lạ.

Y hệt nhỏ Trúc, hể hể miệng cười, lộ ra ngay hai chiếc răng khểnh.

Vân khoái nhỏ Trúc nhất ở điểm này. Bây giờ, ông trời cho cô quen thêm một người bạn ...

Số San Trúc đúng là cát tường. Mỗi lần sắp gặp nạn, nhỏ đều có quý nhân phù trợ San Trúc kéo tay Vân:

– Mày không định mọc rễ ở đây chứ?

Hồng Vân giả lả:

– Diên mới mọc rễ nơi này. Tao tưởng mày còn đi lấy xe.

– Tao lấy ra rồi nè. Về thôi!

Hồng Vân nhìn bao hàng, dụ khi:

– Chắc hôm nay mày lời bộn. Nên ghé tiệm vịt quay, mua vài lạng, ăn tươi một chút để lấy sức còn thi.

San Trúc cười khi:

– Thôi đi ! Tao chưa thành bác sĩ, ngu sao để mắc bệnh H5N1. Đừng khuyên tao, không ăn gà vịt thì ăn heo quay. Đang mùa dịch heo bò lở mồm long móng, an toàn tuyệt đối chỉ rau dưa, cà mắm. Thà ốm một chút còn hơn nằm chèo queo vì bệnh.

Hồng Vân trề môi:

– Mày đúng là chúa keo kiệt. Bộ heo gà vịt, ai ăn vô cũng bị bệnh hết chắc.

Trùm sò thì nhận đại cho xong.

– Mày nói gì kệ mày, miễn là tao không keo với mày là được rồi. Hơn nữa, tiền chưa kiếm, biết lời không mà nói.

Hồng Vân tỉnh queo:

– Một bộ đồ, bèo bèo mày cũng kiếm được ba ngàn đồng. Hôm nay, mày bán được vài chục bộ chứ ít ỏi gì?

Trúc cũng so vai:

– Tao nói gì đây nhỉ? Lâu lâu “chó táp phải ruồi” vô mảnh vài trăm ngàn, đủ cho tao mua hai cuốn từ điển Y khoa chưa? Làm ơn đừng khơi sự thèm muốn của cái bao tử “bất trị” trong tao. Chờ khi nào tao thành danh, nhất định đãi mày một bữa ra trò ở nhà hàng hảnh hoi. Bây giờ thì về mau, kéo đói mờ mắt, đạp xe hết nổi đó.

Hồng Vân làu bàu:

– Chờ sáu năm để ăn một bữa đặc sản nhà hàng, tao e mình không đủ kiên nhẫn quá. Sao ông trời lại cho tao quen nhằm con bạn “thầy tu” như mày chứ.

San Trúc không hề giận Vân. Vì Trúc muôn năm tôn thờ món “đậu hủ kho, đậu hủ om cà, đậu hủ trắng luộc chấm nước tương” nên cô bị Vân đặt cho biệt danh thầy thuốc mặc áo cà sa”.

San Trúc ăn uống xong, đồng hồ chỉ đến con số tám. Một buổi chiều không chợ mắt lấy vài phút, mệt rã người. San Trúc pha ấm trà đặc. Tối nay, Trúc ép mình phải thức để học bài, đọc lại đề tài “Cây thuốc Nam có tác dụng chữa trị cao huyết áp”.

San Trúc nhất định phải tìm được công thức điều chế loại dược thảo này thành thuốc viên. Cô mong muốn người bệnh được uống thuốc được kịp

thời, khi phát hiện triệu chứng “tăng xông”. Loại dược thảo này trong lần về quê, cô tận mắt nhìn ông cụ hàng xóm chặt trên núi về phơi khô, sắc nước uống. Nước thuốc rất đắng, và nó làm huyết áp hạ rất nhanh, chỉ tốn thời gian đun nấu.

Buổi sáng, Hồng Vân tới nhà trọ tìm, San Trúc đã ra ngoài. Vân đành đến trường một mình. Vân nhìn thấy Trúc đứng trước phòng bảo vệ, nhỏ đang nói gì đó, vẻ mặt đầy vẻ nhẫn nhẹn.

Vân dắt xe tới, cô hỏi Trúc:

– Chuyện gì vậy?

San Trúc nhăn nhó:

– Tao muốn gởi tạm bao đồ ngoài này, sao ông ấy không chịu.

Hồng Vân lắc đầu:

– Nguyên nhân mày ra khỏi nhà từ sáng sớm là vì phải đi lấy hàng à?

– Ừ, Hôm qua lời gán năm trăm lạng. Một tháng chỉ nhờ hai ba ngày. Tao phải tranh thủ thôi.

Hồng Vân bặm môi nhìn ông bảo vệ:

– Bác cho nó gởi ngoài này đi. Sắp đến giờ vào lớp rồi. Bác lạ gì tụi cháu, tự nhiên bác gây khó cho tụi cháu làm gì chứ.

Ông bảo vệ nói:

– Hôm nay có đoàn thanh tra. Tôi không thể để họ nhìn thấy bao hàng ở đây.

San Trúc gắt lên:

– Nếu vậy, bác hãy để cháu đem vô bãi giữ xe. Chắc trong ấy, họ không làm khó cháu. Chỉ là quần áo thôi, đâu phải hàng quốc cấm gì mà bác sợ.

Ông bảo vệ vẫn khăng khăng:

– Không được!

Miệng nói, ông lôi xềnh xệch bao hàng ra ngoài. San Trúc vừa tủi vừa giận, vì các sinh viên hiếu kỳ đang bu đến, bàn tán bình luận.

Cô hạ giọng với Vân:

– Mày dắt xe vào sau, tao đi trước.

Bặm môi, cô cúi xuống, xốc bao đồ lên vai cô đi thẳng một mạch về phía nhà gửi xe mặc kệ ông bảo vệ la hét sau lưng, vì ông ta đâu dám bỏ trạm gác đuổi theo Trúc.

Ông giơ tay, la to:

– Ôi trời đất ơi! Sinh viên gì mà như ăn cướp vậy chứ!

– Bác la lối chi cho rất hòng. Cứ báo cáo thẳng để ban giáo vụ nhà trường giải quyết. Con nhỏ này ỷ học giỏi, coi ai ra gì đâu.

Một tiếng con gái chua lòn cất lên. Hồng Vân quay phắt lại:

– Bạn nói vậy là sao hả, Thiên Kim?

Thiên Kim nhếch môi:

– Thì vậy đó ! Ai không biết nó học giỏi, được các giáo sư quý mến, nên lúc nào cũng ra vẻ ta đây. Nội quy nhà trường đề ra, đây đâu phải cái chợ, rùi nó mang hàng độc vào trường thật thì ai chịu trách nhiệm? Không phải là bảo vệ gánh trước à?

Hồng Vân tức tối:

– Mày học y, nhưng tâm địa mày nhỏ mọn hẹp hòi như rắn rít, sau này chẳng biết mày khám chữa bệnh cho ai. Cuộc đời này, đâu phải ai vào đời cũng may mắn như mày, như tao. Mọi người đều biết San Trúc vất vả thế nào để được đến trường. Học xong, nó phải đạp xe ba bốn cây số đi bán hàng, nên sáng nay nó đành đem hàng đến đây gửi, chứ con Trúc, nó không hề muốn chứng tỏ nó là ai cả.

Thiên Kim sầm mặt:

– Mày dám chửi tao à?

Hồng Vân nhếch môi:

– Mày có gì đáng để tao nể sợ chứ? Đừng đem cha mẹ mày ra làm lá chắn

cho mày với tao, chẳng xi nhê gì đâu.

Bác bảo vệ quát to:

– Hai cô im và giải tán mau đi! Hay ho gì để mọi người nhìn hả?

– Cháu ... – Thiên Kim ầm ức.

– Còn không vô lớp, tôi báo quản sinh xử lý đó.

Hồng Vân cắn nhẹ môi :

– Cháu xin lỗi bác.

Dứt câu, cô dắt xe đạp của Trúc đi vô. San Trúc đỡ chiếc xe:

– Mày làm gì lâu lắm vậy. Để tao gửi xe luôn. Ủa, xe mày đâu.?

Hồng Vân chớp mắt:

– Tao ... Thôi chết!

Cô vội vã chạy trở ra. Chiếc xe đạp Mar-tin 107 mới toanh đã không cánh mà bay. Cô rên rỉ với bác bảo vệ:

– Bác thấy tai hại chưa? Trước cổng trường giữa thanh thiên bạch nhật, vậy mà xe của cháu mất tiêu rồi.

Ông bảo vệ ngỡ ngàng:

– Xe nào nữa? Không phải cô vừa dắt xe vào đó sao?

– Xe ấy của San Trúc, còn xe cháu, chiếc Martin màu hồng kia.

San Trúc chạy đến bên Vân:

– Thấy không Vân?

– Thấy gì nữa chứ.

San Trúc thở dài:

– Tắc cả cũng tại tao. Để tao phụ mày mua cái khác.

Hồng Vân cười méo mó:

– Thôi đi ! Tao thà đi xe buýt, chứ không bao giờ nhận những đồng tiền thấm ứot mồ hôi của mày đâu. Bất quá, trưa về nghe "ca cổ" vài giờ, đừng lo cho tao, hén!

Nhìn hai cô gái lặng lẽ quay vào lớp, ông bảo vệ nghe lòng bất nhẫn, khó chịu. Giả như ông đừng quá nguyên tắc, làm khó dễ con bé Trúc, thì đâu đến mức cô nhỏ kia phải mất xe. Đúng là ở khóa 21D này, mấy ai lạ hoàn cảnh San Trúc nữa. Hôm nay ông ăn nhằm thứ gì vậy trời? Lúc đó, cũng đâu có nhiều người? Chẳng lẽ chiếc xe bị nhóm của con bé Thiên Kim dẫn độ? Học trò bây giờ lớn cả rồi, sao vẫn còn nhiều người tư tưởng không trong sáng thế nhỉ? Ông nhất định phải tìm cho ra, để sự việc hôm nay không là gánh nặng bắt ông đeo mang.

Vĩ Khang chạy xe vào sân. Anh nhăn mặt bởi tiếng cười đùa ồn ào vọng ra từ phòng khách. Bà Du - người giúp việc cho gia đình Khang khẽ nói:

– Cô Thiên Kim đến chơi với cô Khánh. Cậu biết cô Kim mà, tới nhà mình lúc nào, là lúc ấy nhà cửa sôi sục cả lên.

Vĩ Khang hỏi:

– Ba mẹ tôi không ý kiến gì ư? Vân Khánh đang thi học kỳ, sao tùy tiện tiếp bạn lúc này?

Bà Du từ tốn:

– Ông bà chủ đi Bình Phước từ sớm, cậu quên rồi sao? Có cần để tôi nói với cô chủ nhỏ không cậu?

Vĩ Khang khoát tay:

– Thôi, đi đi làm việc đi, để đó tôi!

Vĩ Khang xách cặp thẳng vào phòng khách. Vân Khánh thấy anh trai về, cô vội nhéo vào người Thiên Kim.

Thiên Kim ré lên:

– Ôi trời ? Sao tự nhiên mày nhéo tao đau vậy Khánh?

Vân Khánh như không nghe câu hỏi của Thiên Kim, cô bé đứng lên:

– Anh Hai đi làm về ?

Vĩ Khang trầm giọng:

– Mấy đứa vui về quá nhỉ? Coi chừng thi lại, lúc đó khóc đỏ mắt đấy.

Thiên Kim cười tươi rói:

– Anh Vĩ Khang! Lâu không gặp, anh vẫn chẳng thay đổi gì hết. Vân Khánh thật kém may mắn khi có ông anh quá nghiêm khắc như anh. Vậy mà mẹ của em luôn miệng khen anh mới khổ em chứ.

Cách nói tối nghĩa của Thiên Kim khiến Khang đề phòng. Anh chậm rãi:

– Tôi không cảm đoán em út chuyện quan hệ bạn bè. Nhưng một năm học chỉ trông vào kết quả nửa tháng thi cả. Tôi chỉ nhắc nhở, vì không muốn chứng kiến cảnh em tôi buồn sau mùa thi.

Vân Khánh cắn môi:

– Anh Hai! Em xin lỗi.

Vĩ Khang nghiêm giọng:

– Anh không cáng đáng hết công ty được cho em. Ba mẹ đặt hy vọng ở em rất nhiều, đừng phụ lòng ba mẹ.

Dứt lời, Khang đi luôn lên lầu.

Thiên Kim xụ mặt:

– Anh Hai của mày luôn tỏ ra ghét tao, tại sao vậy Khánh?

Vân Khánh nhẹ giọng:

– Mày còn lạ gì tánh anh Khang. Trách ảnh làm gì, Một mình ảnh phải gánh trọng trách điều hành toàn bộ .Tổng công ty Giày Da. Ngày trước công ty chỉ có một, ba tao đã than dài. Bây giờ mở thêm hai công ty trực thuộc nữa. Anh Hai tao tiếng là tổng giám đốc, chứ vất vả còn hơn công nhân nữa. Ảnh cũng muốn tốt cho tao thôi. Mày muốn lấy được tình cảm của ảnh, phải biết dẹp bỏ tính kiêu kỳ, phải cố gắng học.

Thiên Kim so vai:

– Đẹp trai, giàu có như anh mày, cứ tìm thêm vài tay trợ lý giỏi là nhẹ gánh công việc. Tuổi xuân đâu được bao năm tháng, tội tình chi phải ép xác như

ông cụ non chứ. Tao thích týp đàn ông cỡ anh mày, nhưng bắt tao theo ý anh ấy, tao chắc làm không nổi.

Vân Khánh chợt hỏi:

– Bao giờ mày thi?

– Sáng mai thi môn đầu tiên.

Vân Khánh kêu lên:

– Mai thi mà hôm nay mày còn thông thả đi chơi kiểu này, chắc mày học siêu lắm hả Kim?

Thiên Kim chép miệng:

– Thú thật, tao đang ngán tận cổ đây. Biết thế, hồi ấy tao thi ngoại thương cho rồi. Ai cũng khoái Y khoa, có học mới thấy ngành Y vừa khô vừa buồn.

– Gì mà chán đời dữ vậy. Mày không phải ôm mộng có bằng dược sĩ để mở nhà thuốc hả?

– Chính xác, đó là tâm nguyện của ba mẹ tao. Tao là con, phải phục tùng.

Người lớn công nhận khó hiểu ghê hả Khánh. Nhà giàu rồi cần gì bon chen nhiều. Vậy mà mẹ tao cứ nói:

“Ai bán buôn ế ảm kệ họ. Riêng cửa hàng thuốc thì chẳng bao giờ ế. Ngày tết ngày lễ, người ta cứ phải mua thuốc ầm ầm. Một lời một, lại nhàn nhã!”.

Mẹ tao tính thế. Và đứa con gái duy nhất là tao phải duy trì sản nghiệp gia đình. Bỏ kinh doanh thời trang, quay sang kinh doanh thuốc tây, chán phèo à!

Vân Khánh nhẹ hỏi:

– Tâm trạng mày chán chường thế, làm sao học?

Thiên Kim so vai:

– Tới đâu hay tới đó. Phải cố để không phải thi lại, cố lấy được bằng đại học, ngày trước tao chả coi ra gì, bây giờ khó khăn chật vật vô cùng. Không hẳn do tao học tồi đâu. Mày cũng biết, mỗi năm lượng sinh viên tỉnh lẻ đậu

đại học cao hơn thành phố. Tụi nó học ghê lắm, nên tao thật sự bị ảnh hưởng tâm lý.

– Nhưng hồi học phổ thông, mày thuộc loại con nhà giàu học giỏi, chẳng phải ai cũng nể mày à?

– Bây giờ, khoa tao có một con nhỏ ở miền Trung, học siêu lắm. Mới năm thứ hai, nó đã dám nghiên cứu về các loại dược thảo. Tao ghét nó lắm!

Khánh ngạc nhiên:

– Nó làm gì mày à. Nhà nó chắc cũng khá?

– Nó không làm gì tao cả. Tự nhiên thấy ghét thôi. Nó vừa học vừa đi làm kiếm tiền mua sách, kiếm tiền ăn, bởi vậy tao mới khó chịu.

Thiên Kim đứng lên:

– Thôi, tao về đây. Hồi sáng tao vừa cãi nhau với nó. Thói đời thường ấy mà.

Vào lớp ngồi bình tâm lại, tao biết tao vô lý. Khổ nỗi lòng kiêu hãnh không cho tao chịu nhún nhường. Đã vậy, con nhỏ đi chung nó còn bị mất oan chiếc Martin 107 trong lúc cãi nhau lộn xộn. Tao biết đưa đất xe, nhưng ghét con kia, nên cũng im luôn. Về nhà, tao cứ bực bội trong lòng, nên mới đến tìm mày. Con người chưa bao giờ làm chuyện bất nghĩa, giờ thấy nặng nề lắm. Nói với anh Khang, tao xin lỗi nhé.

Vân Khánh nhìn theo Thiên Kim, khẽ thở dài. Cô học chung Thiên Kim ba năm ở trường Phổ thông Trung học chuyên Lê Quý Đôn. Thiên Kim con nhà giàu, nhưng học rất giỏi. Vì thế, Kim hơi "chảnh", theo cách nói của bạn bè. Kim nói tiếng Anh khá, mơ ước của Kim hồi ấy là học ngoại thương. Đùng cái, Kim ghi tên thi Y, duy nhất một trường, đậu thủ khoa. Bây giờ sau hai năm, sự mệt mỏi đang hiện hữu trên gương mặt của Kim. Cô thấy thương cho Kim, khi tự bản thân không quyết định được tương lai của mình.

– Thiên Kim về rồi hả Khánh? - Giọng Vĩ Khang vang lên.

Vân Khánh nhỏ nhẹ:

– Dạ. Nó nhờ em xin lỗi anh.

Vĩ Khang so vai:

– Kim có lỗi gì đâu.

– Vậy sao gặp nó, anh tỏ ra khó chịu dữ vậy?

Vĩ Khang cau mày:

– Anh khó chịu với Kim? Em muốn kết tội anh gì thế hả? Chuyện nhắc em học hành trước mặt bạn bè, anh xin lỗi vì anh không đúng. Anh quên rằng em gái em đã lớn rồi, nên tự ái cũng không kém anh. Anh không hề chĩa mũi dùi sang Kim. Tin hay không tùy em.

Vân Khánh cười cười:

– Anh không buồn nó thì tốt. Mẹ chửi Thiên Kim cho anh đấy.

Khang nhún vai:

– Đừng đùa nữa nhỏ!

– Em không hề đùa. Hôm rồi, em nghe ba mẹ nói chuyện, và biết được mẹ đã cùng mẹ Thiên Kim giao ước.

Khang nhăn nhó:

– Trời đất! Bây giờ là thế kỷ bao nhiêu chứ? Anh Hai em tẻ đến mức không tự tìm cho mình một tình yêu hay sao? Anh không bao giờ đồng ý.

– Thiên Kim tuy là con nhà giàu, nhưng nó không đua đòi chơi bời, học hành giỏi, chỉ hơi kiêu một chút, nhưng bù lại, rất biết kính trọng người lớn. Em nghĩ mẹ không chọn lầm con đâu đâu.

Vĩ Khang vẫn nói:

– Anh không chê gì Kim hết. Tại anh không thấy hợp với cổ thôi. Anh nhất định tự tìm được người phụ nữ của anh Câu chuyện giữa hai anh em tưởng đâu dừng tại đó cho vui. Ai dè qua hôm sau, khi Vĩ Khang đi làm về, mẹ anh bảo:

– Khang! Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Chuyện lành hay dữ, hả mẹ ?

Bà Kiều mỉm cười:

– Cái thằng này, chuyện mẹ con trong nhà, chỉ có lành chứ làm gì mà “dữ”.
hả?

Vĩ Khang rót tách trà đưa cho mẹ:

– Con mời mẹ dùng trà!

Bà Kiều đón tách trà, uống vài ngụm, bà chép miệng:

– Công nhận loại trà Bắc ướp hoa lài, uống ngọt giọng hơn hẳn trà Lâm
Đồng. Hôm nào con mua ít lạng trà ngon, đem biếu bác Thiên Đức.

Vĩ Khang từ tốn:

– Phải có lý do chứ mẹ, tự nhiên biếu trà, lỡ người ta nghĩ sai mục đích của
mình, kỳ lắm.

Bà Kiều nghiêm trang:

– Tất nhiên mẹ có lý do của mẹ. Con biết năm nay, con bao nhiêu tuổi rồi
không, Khang?

– Dạ, con hai mươi chín tuổi.

– Bằng tuổi con, ngày xưa ba mẹ đã sanh con được hai năm. Bây giờ sự
nghiệp gia đình vững chắc rồi. Ba mẹ muốn anh em con bảo ban nhau tự
điều hành phần việc của mình. Và riêng con nên cưới vợ, để ba mẹ có phước
bồng cháu nữa. Căn nhà to lớn thế này, nhưng lúc nào cũng im ắng, buồn tẻ
thật khó chịu.

Vĩ Khang cười:

– Cứ từ từ mẹ ơi. Đàn ông ba mươi tuổi đâu đã là già. Con đang tìm hiểu
người ta, chưa thể cưới được mẹ ạ.

Bà Kiều nói:

– Tìm ở đâu nữa chứ? Mẹ đã chọn giùm con. Mẹ tin rằng, con không chê đám này đâu.

Vĩ Khang dù đoán được ý của mẹ, anh vẫn làm bộ:

– Mẹ chọn vợ cho con à? Mẹ khiến con mắc cười quá. Và nghĩ cô gái kia ắt thuộc hạng kín cổng cao tường, nên mới chịu nghe lời người lớn. Ai vậy mẹ?

– Thì đúng là gia giáo, có ăn có học đàn ông, nhưng không đến mức cổng cao rào kín. Là Thiên Kim, con gái bác Thiên Đức, con không chê nó chứ?

Vĩ Khang kêu lên:

– Mẹ ơi! Mẹ ham cháu bông thật, hay mẹ chỉ muốn con lấy Thiên Kim? Con luôn coi con bé như Vân Khánh, không hơn.

– Ôi dào ! Từ từ sẽ nảy sinh tình cảm mến thương gái trai sau khi kết hôn. Con đâu xa lạ gì Thiên Kim chứ.

Bà Kiều nhấn mạnh:

– Ba con cũng đồng tình với mẹ, chọn ngày dạm hỏi cho con rồi.

Vĩ Khang bật dậy:

– Mẹ ! Chuyện quan trọng cả đời người, ba mẹ không thể tự sắp đặt, như hồi con học xong phổ thông, ba mẹ muốn con học kinh tế, dù con thích học mỹ thuật. Con không cãi lời ba mẹ, bởi con không muốn ba mẹ buồn. Bây giờ con đủ trưởng thành để tự quyết định hạnh phúc của con. Con lấy vợ về phải sống với người vợ suốt đời. Vì thế, con không nghe lời ba mẹ được.

Bà Kiều cũng lớn tiếng:

– Đàn ông, sự nghiệp ổn định phải đi đôi việc thành lập gia đình riêng.

Người vợ là điểm tựa vững chắc nhất cho đường công danh tiền tài của chồng. Ba mẹ không muốn mãi nhìn con đơn độc.

Vĩ Khang kêu lên:

– Chuyện này, con nhất định không nghe lời mẹ. Con không ưa Thiên Kim. Người vợ của con phải hiền thực dịu dàng, đảm đang. Con không cần giàu sang, không cần đẹp, chỉ cần một cô gái hội đủ “công dung ngôn hạnh”.

Bà Kiều bực bội:

– Con nói nghe hay lắm. Nhưng con sẽ tìm được không khi trong xã hội hiện tại, các cô gái thích se sua chung điện? thích đòi đòi?

Vĩ Khang bất chợt nhớ đến nụ cười hồn nhiên của San Trúc. Anh tự tin:

– Con sẽ tìm được. Mẹ cho con thời gian, con hứa không làm mẹ thất vọng. Bà Kiều hơi khựng người. Chẳng lẽ Khang đã có bạn gái? Tính con trai, bà không lạ. Khang tự tin chuyện gì, chắc chắn nó đã nắm phần thắng. Tất nhiên bà không đủ sức ép con trai, bởi Khang thuộc mẫu đàn ông đầy nghị lực, nó dám bỏ tất cả để bắt lại từ con số không. Bà phải chọn giải pháp thôi.

Bà Kiều nhìn thẳng vào Khang:

– Mẹ đồng ý! Trong thời hạn ba tuần, con phải cho mẹ coi mắt cô gái của con.

Vĩ Khang trợn mắt:

– Mẹ! Gì mà ngăn vậy. Bạn gái chứ đâu phải món hàng mà mua lúc nào cũng được. Mẹ nên cho con thời gian dư dả một chút.

Bà Kiều cương quyết:

– Mẹ không làm khó con. Mẹ đi coi thầy, họ nói năm nay, chỉ mỗi tháng Sáu là con được tuổi cưới vợ. Hôm nay đã cuối tháng Năm, con chỉ còn bấy nhiêu đó thời gian mới kịp được.

Vĩ Khang so vai:

– Thôi được, con đành nghe mẹ, nhưng phải thêm điều kiện. Đó là ... mẹ không được phân biệt giai cấp.

Bà Kiều thản nhiên:

– Không cần giàu, con nhà nghèo càng biết lễ nghĩa, nhưng bắt buộc, con

dâu của mẹ phải có bằng cấp cỡ ... Cao đẳng trở lên.

Vĩ Khang mỉm cười:

– Con hứa sẽ tìm cho mẹ một cô con dâu vừa đạt điểm chuẩn mà mẹ yêu cầu.

Bây giờ, mẹ tha cho con được chưa ạ? Con đói bụng lắm rồi nè.

Bà Kiều về biết lỗi:

– Ôi! Mẹ xin lỗi nhé, con trai. Tại mẹ quá lo chuyện hạnh phúc của con, mà quên con trai mẹ, đi làm về phải dùng cơm ngay. Con lên tắm rửa, mẹ sẽ nói bà Du hâm nóng đồ ăn và dọn ra. Mẹ cũng chưa ăn cơm tối.

Vĩ Khang chỉ chờ câu nói ấy. Anh phóng nhanh lên phòng. Thời gian ngâm mình trong bồn tắm, anh lại nghĩ đến Trúc. Cô lẽ anh phải nhờ đến cô thôi. Trúc học Y được, không biết có chung khoa với Thiên Kim không nhỉ? Thây kệ! Biết thì biết, miễn sao anh loại được Kim ra khỏi vòng “tơ hồng định mệnh” của mình là được. Anh không hề rung động trước Thiên Kim, thì làm sao lấy cô được?

Khẽ huýt sáo một bản nhạc vui, Khang xuống phòng ăn. Tâm trạng anh hiện tại vô cùng thanh thản.

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 2

San Trúc!

Đang lúi húi trải tấm ni-lông xuống đất để bày đồ ra bán, San Trúc giật mình bởi tiếng gọi thật âm, giọng con trai Trúc đã từng nghe qua một lần. Là Vĩ Khang! Anh ta làm gì mà có vẻ nhàn nhã quá nhỉ? Không lẽ Khang là bảo vệ khu giày da.

San Trúc nhìn lên, mỉm cười:

– Chào anh! Hôm nay anh ra ca sớm vậy à?

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Công việc của anh vốn chỉ đi ... lòng vòng.

– Anh làm bảo vệ khu giày da hả?

Vĩ Khang lơ lửng:

– Em vốn thông minh, nếu đoán trúng, anh sẽ khao em một châu.

San Trúc so vai:

– Em không quen đoán sự việc, cũng không nhạy cảm trước các vấn đề này. Em chịu thua.

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Hãy coi như anh là bảo vệ công ty như Trúc nói, miễn sao anh có thời gian phụ Trúc bán hàng, em chịu không?

San Trúc lại cười:

– Được giúp đỡ, tất nhiên em không từ chối rồi. Chỉ ngại Trúc không khao anh được ly nước để bù thiệt thòi cho anh thôi.

– Anh tình nguyện kia mà. Hôm nay, Hồng Vân không đi cùng Trúc hả?

San Trúc cười nhẹ:

– Mẹ Hồng Vân phải xuống Dĩ An thăm bà di bệnh, Vân về chở mẹ nó đi.

– Trúc và Vân thân nhau lắm à?

– Dạ. Nhà Hồng Vân giàu, chuyên buôn bán kim hoàn đá quý anh ạ. Nó không phách lối, kiêu kỳ, nên tụi em thân nhau.

Trúc nói thêm:

– Hồi sáng, Vân bị mất chiếc xe đạp Mar-tin 107. mới toanh ngay cổng trường. Lỗi tại Trúc nhưng Vân không hề buồn em, khiến em cứ áy náy mãi.

Vĩ Khang định hỏi:

Tại sao lại do cô ? Nhưng lúc ấy công nhân bắt đầu tan sở. Anh vội kéo sụp chiếc nón kết xuống. Hành động của Khang không qua được mắt Trúc. Cô ngần ngại:

– Anh sợ người quen nhận ra phải không?

Khang cười:

– Không sợ người quen, chỉ sợ khi biết anh là ai, Trúc giận. Hứa với anh là Trúc không buồn, không giận anh nhé.

San Trúc vô tư:

– Cho dù anh là nhân vật “đặc biệt” của công ty, cũng đâu nhằm nhò gì tới em. Anh tự nguyện giúp Trúc, em đâu vô duyên vô cớ giận anh được. Trúc hứa!

Nói tới đó thì một tốp công nhân nữ ngồi sà xuống trước đồng áo quần:

– Bao nhiêu hả chị?

San Trúc nhỏ nhẹ:

– Áo 10 ngàn một cái, đồ bộ 15 ngàn, quần soọc nam 12 ngàn một cái. Mua giùm em đi chị, hàng xuất khẩu, do lỗi chút đỉnh phải bán hạ giá. Cũng loại hàng thế này, trong sạp ở chợ hoặc siêu thị, giá gấp 4 gấp 5 lần lận. Em không nói xạo đâu.

Một cô gái nói, giọng rành rẽ:

– Giống y hàng của vợ chồng bà mập ngồi phía bên kia. Họ bán đến 25 ngàn, sao chị bán rẻ quá vậy?

Một người khác nói:

– Phải đó em ạ. Buôn bán phải có lời. Em bán thấp hơn họ vài ngàn được rồi.

Bán rẻ thế, em lỗ vốn, thiệt cho em đấy.

San Trúc vui vẻ:

– Dạ, tui em là sinh viên, gia đình nghèo em bán thêm, phụ tiền sách vở. Lời mỗi bộ vài ngàn, nhưng bán được vài chục bộ, em thích hơn là ngồi cả buổi chỉ bán được dăm ba bộ. Tiền lãi chưa chắc em hơn họ, nhưng hàng hết, em mừng hơn chị ạ.

Miệng cười nói luôn, vẻ mặt Trúc rạng rỡ ngồi sáng, khiến người mua thích ghé chỗ cô. Thêm lý do nữa, Trúc thăm để bụng hình như công nhận tới hàng Trúc còn nhờ sự có mặt của Vĩ Khang. Cứ như anh là ngôi may mắn dành cho cô vậy.

– Ủa! Giám đốc kìa! Sao ông lại ở đây? - Tiếng một cô gái đầy kinh ngạc. Vĩ Khang vì lượng người mua đồ quá đông, anh không thể mãi giấu ánh mắt sau vành nón kết, còn nếu phải nhìn mọi người bằng sự quan sát của một người "bán hàng" tinh khôn, anh thừa biết sẽ bí lộ tẩy chân tướng. Thấy kệ, miễn sao Quỳnh Hương, cô thư ký của anh không nhận ra anh là được.

Vĩ Khang nheo mắt nhìn cô gái vừa kêu giám đốc, như đe dọa, cảnh cáo. Cô gái mặc áo thun xanh khế so vai, im lặng lựa đồ, im lặng quan sát thái độ cô gái bán hàng bên cạnh giám đốc.

– Thảo Nhi! Chuyện lạ có thật phải không? Giám đốc nổi tiếng nghiêm khắc, lạnh lùng, sao bây giờ hòa đồng dữ vậy?

– Trời biết!

– Tao nghĩ, giám đốc đang đóng vai người hùng. Con bé xinh đấy chứ!

Thảo Nhi thì thầm:

– Chưa biết cô ta là ai, mà nói bậy, coi chừng bị đuổi việc.

Khẽ nhắc nhở bạn, Thảo Nhi vừa đưa cho Trúc hai bộ đồ màu vàng chanh:

– Em tính tiền cho chị Hai bộ này.

Bỏ hai bộ đồ vào bạch xốp, Trúc cười thật xinh:

– Dạ, chị cho em 30 ngàn.

– Chị gửi em.

– Dạ, cảm ơn chị. Lần sau chị mặc đẹp, nhớ giới thiệu bạn chị đến mua giúp em nhé.

Thảo Nhi chưa kịp ừ hử, cô đã nghe tiếng Quỳnh Hương vang lạnh lạnh:

– Anh Khang! Trời ạAnh ở đây mà này giờ để em kiếm muốn đỏ con mắt.

Rõ ràng xe của anh còn trong nhà xe vậy mà người thì mất tăm. Anh làm gì ở đây vậy?

Vĩ Khang đứng đưng:

– Bán hàng như em thấy đó.

Quỳnh Hương trợn mắt:

– Trời đất! Anh khéo bày trò. Công ty mình đâu phải chuyên may thời trang. Đừng nói rằng anh muốn mở thêm ngạch kinh doanh nhé.

Vĩ Khang nhún vai:

– Chuyện đó, trong tương lai biết đâu sẽ thành hiện thực. Em tìm tôi có chuyện gì à?

Quỳnh Hương có vẻ giận dữ:

– Anh quên là anh đã hứa chiều nay cùng em chơi golf à? Em đã chuẩn bị đồ cho anh.

Vĩ Khang chậm rãi:

– Lát nữa tôi có cuộc hẹn đột xuất. Xin lỗi em, để lần sau vậy.

– Nhưng mà ...

– Em đừng làm phiền người khác. Nếu tốt em mua giùm em gái tôi vài bộ đồ, còn không em đứng ra để người khác mua.

Quỳnh Hương trề môi:

– Anh thừa biết, loại đồ rẻ tiền này, em không bao giờ mặc. Nhưng em sẽ ủng hộ em gái anh, mua cả chục bộ về cho đi giúp việc.

Vĩ Khang thần nhiên:

– Vậy em lựa đi! Chục bộ đồ chỉ bằng một phần ba giá tiền bữa ăn tối của em thôi.

– Em mua hết chỗ này luôn, với điều kiện anh phải nói thật, cô bé này là thế nào của anh?

San Trú nhìn sững vào Quỳnh Hương. Nghe cách nói của người con gái đẹp này, Trú đoán cô ta chắc là bồ bịch gì đó của Khang.

– Nhưng, nếu là bồ" Khang, chắc chắn anh không coi thường cô ta như vậy.

Vĩ Khang tươi cười mời khách:

– Mua giùm em gái tôi đi các bạn, tôi không quên sự ủng hộ hôm nay của mọi người đâu.

Các cô gái vui vẻ chọn đồ. Hình như anh có "gian" buôn bán, nên rất đông khách.

Công nhân chưa ra hết công ty, số hàng SanTrú đã hết sạch, không ai kỳ kèo, nài bót. Mãi bán, Trú quên mất cô gái tên Quỳnh Hương. Nhìn tấm nilông trải dưới đất, Trú reo lên vô tư:

– Ôi ! Lại hết hàng nữa rồi. Trú cảm ơn anh Khang nhiều lắm.

Vĩ Khang cười hiền:

– Hàng hết là do em khéo bán, chứ anh có làm được gì đâu.

San Trúc chột nhìn quanh, cô hạ giọng:

– Anh Khang! Bạn của anh, chị ấy vẫn đang chờ câu trả lời của anh kia.

Vĩ Khang khó chịu:

– Mặc kệ cô ta ! Anh không thích bị con gái hạch hỏi đâu.

– Anh làm vậy, không khéo chị ấy hiểu lầm em nữa. Anh Khang cần Trúc giải thích để chị ấy hiểu không?

Vĩ Khang chậm rãi:

– Anh muốn nhờ Trúc một việc. Dọn đồ xong, Trúc ra ngã ba chờ anh nhé. Không đợi câu trả lời của Trúc, Vĩ Khang đi nhanh về phía Quỳnh Hương đang đứng.

Quỳnh Hương về biết lỗi:

– Em xin lỗi. Hồi nãy, em đã không đúng.

Vĩ Khang lạnh lạnh:

– Biết lỗi thì tốt. Tôi nói, chiều nay tôi có hẹn, em chờ tôi làm gì?

Quỳnh Hương cắn môi:

– Em chờ để xin lỗi anh. Anh Khang này! Muốn giúp đỡ cô ta, anh thiếu gì cách, có cần anh phải chường mặt trước hàng ngàn cặp mắt để nhập vai người bán hàng không anh?

Vĩ Khang thản nhiên:

– Tôi cảnh cáo em, không được xen vào các việc thuộc vấn đề cá nhân của tôi. Tôi làm gì, là quyền tự do của tôi, em hiểu chứ?

– Dạ. Nhưng hai bác đã lệnh cho em lo lắng, quan tâm anh. Lỡ việc này đến tai ba mẹ anh, em phải trả lời thế nào?

– Cô yên tâm! Việc tôi giúp em bạn tôi, không phải việc xấu. Tôi có thể cho cô bé vài triệu, nhưng cô bé không nhận tiền mà không tự tay cô làm ra. Chẳng phải ai cũng ham tiền đến mức bán đứt danh dự của mình. Vì thế, chuyện này tôi không giấu ba mẹ tôi. Bây giờ, em về đi.

Dứt lời, Vĩ Khang thẳng bước vào cổng công ty. Quỳnh Hương âm ức đập tay lên yên chiếc Wave của cô. Nhìn về phía Trúc, Quỳnh Hương thở phào nhẹ nhõm.

San Trúc đã không còn ngồi ở đó. Quỳnh Hương nổ máy xe phóng đi thật nhanh. Vô tình, cô nhận ra Trúc đang lọc cọc chạy chiếc xe đạp mini cũ xì ngang trước mặt cô.

San Trúc chưa kịp dừng xe, cô đã nghe tiếng Vĩ Khang vang lên:

– Ở đây nè, San Trúc!

San Trúc dè dặt nhìn quán cà phê có tên "Hình như là

– Vô đây hả, anh Khang?

Vĩ Khang mỉm cười:

– Tên quán thôi, em đừng ngại. Vào trong, em nhất định thích nó. Để anh gọi xe cho em nhé.

San Trúc hơi bất mãn vì chiếc xe cà tàng của cô. Khang như không quan trọng vấn đề hình thức, anh thản nhiên gọi xe rồi cầm tay Trúc dẫn vào quán.

Lối kiến trúc bên trong rất lạ mắt, giống như một khung cảnh thiên nhiên thu nhỏ vậy. Bàn ghế đều bằng mây vàng óng. Người ta dựng những cây cột để tạo lên cảnh những cành trúc, dây leo uốn quanh dưới chân cột, vài chú hươu, chú chim được uốn bởi cành mai chiều thủy, hoặc những cây bồ đề xanh.

Vĩ Khang ân cần:

– Em thích không?

San Trúc cười tươi thật tươi:

– Thích lắm anh ạ! Em vài lần theo Hồng Vân đến mấy quán cà phê ở Sài Gòn, nhưng không ngờ nơi này, tuy bề ngoài đơn giản, mà vào trong lại sinh động như vậy. Chắc cà phê ở đây đắt lắm hả anh?

Khang cười:

– Chỉ là quán bình dân, họ tự gây ấn tượng để thu hút khách, giá cả cũng bình thường.

– Em uống gì?

San Trúc chớp mắt:

– Em uống cà phê đen không đường.

Vĩ Khang kêu lên:

– Con gái, chẳng ai uống như em cả. Sợ anh tốn tiền hả nhỏ?

San Trúc cong môi:

– Không anh ạ. Em không có nhiều thời gian để thư thả uống cà phê, vì đêm nay em phải học bài sáng mai thi học kỳ. Bây giờ em uống luôn, về nhà em khỏi uống vậy mà.

Vĩ Khang bứt dứt:

– Đang trong tuần lễ thi, em nên nghỉ bán, Trúc ạ.

– Không được đâu. Hàng chỉ bán vài ngày thôi, nghỉ thì tiếc lắm.

– Đề anh giúp em!

San Trúc so vai:

– Tuy em hoàn cảnh thật, nhưng em vẫn còn cách kiếm ra tiền, em không nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của ai cả. Vất vả bao nhiêu đây nhằm nhò gì so với mấy anh học lớp trên em. Có người phải đạp xích lô, có người đi vác hàng dưới cảng nữa kìa. Mùa thi, khu nhà trọ của sinh viên tụi em, hầu như không có đèn, anh ạ.

Vĩ Khang thở dài:

– Nếu việc anh nhờ em khiến em không đi bán được, thì sao?

San Trúc nhỏ nhẹ:

– Anh giúp em vô tư, bây giờ anh cần em, nếu việc đó trong khả năng mình,

em hứa không từ chối. Anh nói đi anh Khang?

Vĩ Khang nói từ tốn:

– Anh xin lỗi trước. Bởi đây là vấn đề tế nhị, nhưng anh chưa tìm ra lối gỡ, đành nhờ em. Anh muốn em đóng vai ... bạn gái của anh.

San Trúcx ngạc nhiên:

– Há! Anh đừng đùa em như thế, tội nghiệp em, anh Khang.

Vĩ Khang nghiêm giọng:

– Anh không đùa. Mẹ anh muốn anh lấy vợ, lấy cô gái anh không hề yêu. Anh và mẹ anh đã bất đồng ý kiến.

San Trúcx cau mày:

– Là chị Quỳnh Hương à? Chị ấy xinh đẹp, học thức, tại sao anh chê nhỉ?

Vĩ Khang nói:

– Không phải Quỳnh Hương. Cô gái mẹ anh chọn là con gái của bạn bà. Cô ta học giỏi và xinh đẹp không thua Quỳnh Hương. Nhưng anh không hề có tình cảm với cô ấy. Vì thế mẹ anh ra điều kiện, trong vòng ba tuần, anh phải dẫn bạn gái về ra mắt bà.

San Trúcx nhẹ giọng:

– Sao anh không chọn chị Hương? Đẹp trai như anh, không lẽ vẫn chưa cô bồ thật?

– Quỳnh Hương thầm yêu đơn phương anh đã hơn một năm. Anh không muốn tạo thêm sự ngộ nhận cho cô ấy.

– Nhưng thân phận của Trúcx, mẹ anh nhất định gặt tên cái một. Hơn nữa, thà bắt em làm "nô tỳ" cho anh có lẽ còn dễ hơn việc làm bạn gái anh. Không được đâu, anh Khang ơi.

Vĩ Khang năn nỉ:

– Chỉ thỉnh thoảng, anh dẫn em về nhà chơi thôi mà. Anh sẽ trả công cho em.

San Trúcx cau mặt:

– Bộ anh giàu lắm hả, hờ chút là trả công bằng tiền?

Vĩ Khang bình thản:

– Em nhận lời giúp anh, anh sẽ nói thật cho em biết anh là ai.

San Trúcx so vai:

– Nghe cách nói của anh, chắc chắn anh không phải là công nhân bảo vệ, bắt quá thì anh là một công tử con nhà quyền thế dư tiền dư của. Em không thích dây dưa vào mấy người giàu đâu, phiền phức lắm.

Vĩ Khang thở dài về khổ sở:

– Cúi như số anh chẳng ra gì, đàn ông thế kỷ 21 còn lẻo đẻo theo sau ba mẹ đi coi mắt vợ. Mới nghĩ bao nhiêu đó, anh đã muốn biến khỏi thế gian cho đỡ nhục.

Vĩ Khang trầm ngâm hút thuốc ánh mắt anh thật buồn, khiến San Trúcx

không thể vô tâm. Cô dè dặt:

– Mẹ anh nhất định bắt anh phải thế à?

– Ủ! Bà đồng ý cho anh ba tuần. Anh có mấy đứa bạn, nhưng nói thiệt, nhờ tụi nó, khác nào tự chui đầu vào rọ. Mẹ anh chưa gặp em, điều kiện em giúp anh tiện lợi hơn. Em không giúp, anh đành lên ... núi ở vậy, chứ không bao giờ anh lấy người con gái do mẹ anh chọn.

– Anh chắc chắn mẹ anh không làm khó em chứ?

– Khi em đến nhà anh, dưới thân phận bạn gái của anh, mẹ anh không bao giờ dùng thủ đoạn hại người. Anh đảm bảo.

San Trú thở hắt ra:

– Em sẽ làm bạn gái anh. Kịch bản, anh phải tự viết ra. Anh phải nói cho em biết thói quen của anh, giờ giấc sinh hoạt của anh và gia đình.

Vĩ Khang mừng quýnh lên:

– Anh ... Em thật lòng muốn hợp tác với anh hả Trú?

– Có qua có lại chứ anh.

Biết ý Trú muốn nói gì, Vĩ Khang trầm tĩnh:

– Chuyện này không đơn giản như em nghĩ là “trả ơn” anh đâu. Anh hỏi thiệt, Trú có người yêu chưa?

San Trú nhoen cười:

– Em chưa dám mơ mộng xa vời đâu anh ơi! Tụi con trai theo em không ít, nhưng em đã có gì đâu để đeo bông yêu hả anh? Ba mẹ cho em vô Sài Gòn đi học, chứ đâu phải đi kiếm chồng. Anh yên tâm được chưa?

– Anh tin em. Anh nói việc Trú nhập vai bạn gái anh, em phải chịu thiệt thòi là vì ... sau này, khi thấy mình chia tay, thiên hạ sẽ bảo em "bị bỏ đá". Là con gái, bị mấy tiếng đó, cũng buồn bực lắm. Danh dự con gái mà em.

San Trú khoát tay:

– Xời ơi! Chuyện tới đâu hay đó anh lo xa chi vậy. Đời này, mấy ai chỉ yêu duy nhất một lần chứ. Mình biết bản thân mình trong sạch là được rồi anh ạ.

Vĩ Khang mỉm cười:

– Anh lo cho em thôi. Đàn ông tụi anh thì không sao, con gái các em hơi bị “nhọ nhem” chút. Em đồng ý, anh không thể không cảm ơn em.

– Lại cảm ơn. Anh chẳng bảo anh không thích dùng mấy chữ đó à?

Vĩ Khang vẫn trầm giọng – Em bình tĩnh nghe anh nói tiếp nhé. Thứ nhất, trong thời gian mình đóng kịch, em đừng đến đây bán nữa. Anh sẽ trả công những ngày này cho em. Anh muốn mọi việc phải rạch ròi, đâu ra đấy, em đừng tự ái, đừng nhăn mặt. Thứ hai, anh không đơn giản là cậu ấm hay làm bảo vệ ở đây, anh chính là Quyền Tổng giám đốc công ty "Giày da Việt Mỹ".

San Trú bật dậy nhanh hơn cả lò xo. Cô mở thật to cặp mắt, nhìn trừng trừng vào Vĩ Khang, giọng cô nghẹn đắng, rung rung:

– Tổng giám đốc cả ba công ty Việt Mỹ I, II và III này ư? Vĩ Khang khẽ kéo tay Trúc, ấn cô ngồi xuống.

– Anh xin lỗi. Sự thật là thế. Nhiều lần anh muốn kể Trúc nghe, nhưng anh sợ Trúc sẽ xa lánh anh vì mặc cảm. Em không giống những cô gái anh quen biết.

Nếu ngay từ đầu, em biết rõ thân phận anh, em chắc chắn không cho anh phụ em bán. Thêm vào đó, sự hồn nhiên vô tư của em, kéo anh trở về thời mực tím năm xưa. Anh không có thời gian nhiều dành cho bản thân, nên những lúc anh ra ngoài để thả lỏng tư tưởng. Bất chợt bắt gặp sự nhí nhảnh trong sáng qua giọng em rao hàng, mời khách, anh hoàn toàn không ngờ rằng, chính em đã giúp anh quên đi sự mệt mỏi căng thẳng trong giờ làm việc. Điều hành mạng lưới liên doanh của ba công ty, điều đó vượt quá khả năng của anh. Vì thế, người anh mang ơn là Trúc đó ...

San Trúc bắt mắt:

– Tại sao anh không nói ngay chứ? Liệu rồi đây ba mẹ anh, cả cô Quỳnh Hương kia nữa, họ sẽ nhìn em thế nào? Họ không vô tư như anh đâu. Vì thế, em rút lại lời nói vừa rồi. Chào anh!

San Trúc bỏ đi nhanh ra ngoài. Cô thật sự bị sốc trước việc Khang là Tổng giám đốc. Đáng đời cô. Lúc nào nhìn đời cũng bằng ánh mắt màu hồng, tin người cho nhiều vô, để khi hiểu sự thật nổi thất vọng ngập tràn lòng.

Mẹ cô từng dặn. “Sống một mình trong thành phố, con đừng quá tin ai nghe Trúc. Nhất là đàn ông con trai, họ có trăm mưu ngàn khổ nhục kế để làm quen mình. Chỉ nên yêu khi con thật sự nắm sự nghiệp trong tay mình”.

Vậy mà Trúc đã vội tin Vĩ Khang. Lạy trời! Một tổng giám đốc ho ra lửa, khắc ra tiền như anh ta, làm gì đến mức bị cha mẹ đặt để chuyện vợ con.

Đúng là ngu mà!

San Trúc âm ức đầy lòng. Dù tiếc hùi hụi chỗ bán "đất như tôm tươi" này, nhưng từ mai Trúc cũng chẳng thèm đến đây nữa.

Vĩ Khang sau phút bất ngờ, anh chạy đuổi theo Trúc. Đường thành phố quá nhiều ngõ tắt, anh đâu rành được như San Trúc. Dầu cô không là dân bản xứ, song cô có thâm niên hai năm buôn chải lo cơm gạo áo tiền", thì đường xá thành phố đã không còn xa lạ với cô.

Vĩ Khang không thể ngờ, phản ứng của Trúc mạnh như vậy. Anh phải làm sao đây? Thời gian ba tuần kiếm đâu cô bạn gái để anh dắt về trình diện ba mẹ. Phen này anh cảm chắc thất bại.

Cưới cô vợ như Thiên Kim ư? Ông trời ơi, xin người tha mạng cho con nhờ

...

Ngán ngẩm Vĩ Khang lái xe về nhà trong tâm trạng buồn hiu hắt.

Mày bệnh hả Trúc?

Hồng Vân lo lắng hỏi khi San Trúc dắt xe vào nhà cô.

San TrúC lắc đầu:

– Không, nhưng tao muốn ghé mầy nằm nghỉ một chút. Giờ này về trọ, ồn ào lắm.

Hồng Vân nhìn bọc đồ cột sau xe TrúC, cô cười:

Mầy bán hết hàng rồi hả?

– Ờ.

– Trời ! Không ngờ vô mánh dữ vậy. Thế hôm nay, anh Khang có phụ mầy không.

San TrúC thở phì phì:

– Có – Ừa! Hàng bán hết trơn, bèo lắm mầy cũng kiếm thêm vài trăm, sao không thấy "mùa xuân" gì hết vậy? Mặt mũi còn bí xị như mặt tiền ấy. Này, phải mầy ...

San TrúC xua tay:

– Đừng đoán mò. Tiền còn nguyên trong túi tao nè. Có nước mát, cho tao một ly, tao khát quá. Nhà mầy sao vắng vậy?

Hồng Vân nhanh nhẩu mở tủ lạnh, lấy ra ly cam tươi đã vắt sẵn, cô rót ra ly đưa cho TrúC:

– Mầy uống cho khỏe. Mẹ tao đi thu tiền hàng, ba tao tối nay được anh Hai cho vé mời coi xiếc cá heo, ở nhà văn hóa quận 5, nhà chỉ còn mỗi mình tao. Mầy ăn cơm với tao luôn nhé?

San TrúC gật đầu:

– Nếu dư dả, cho tao ăn ké vài chén. Về nhà giờ này, nấu xong, tao cũng cũng không kịp ăn. Một tiếng nữa, tao phải đi dạy rồi ...

Hồng Vân vội kéo tay TrúC:

– Nếu thế, mầy lấy đồ của tao, tắm rửa luôn cho mát, rồi ăn cơm. Cứ để xe đây, chút nữa tao chở mầy qua nhà bé Hạnh.

San TrúC chớp mắt:

– Vậy cũng được.

San TrúC tắm xong, trở xuống dưới nhà. Hồng Vân đã kịp nói di giúp việc dọn xong mâm cơm. Nhìn lướt qua bàn ăn, San TrúC chép miệng:

– Lâu lâu được ăn ké mầy bữa cơm gia đình tao thấy ngon hơn ăn nhà hàng đặc sản.

– Vậy thì đừng làm khách! Canh lá vang nấu thịt gà, tao nhớ mầy thường khoe khoái món “quý tộc” này nhất; tôm bạc rim thịt ba rọi ... Mầy phải ăn thiệt tình đó nha.

San TrúC cười hiền:

– Tao không làm khách với mầy đâu. Hồi ở nhà, năm thuở mười thì mẹ tao mới dám mua vài cặp chân gà về chặt nhỏ nấu lá vang. Tự an ủi chồng con là “món ăn quý tộc”, chứ toàn lá vang và nước không hà.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả. San TrúC đặt chén xuống bàn cười toe:

– Ôn trời, hôm nay mày cho tao ăn bữa cơm quá xá ngon. Cảm ơn nhen Vân!

Hồng Vân lườm dài:

– Mày dẻo miệng vừa thôi Trúc. Giữa tao và mày còn tồn tại danh từ “cảm ơn”.

khách sáo ấy sao? Nãy giờ tao muốn mày ăn ngon miệng, nên chưa hề đã động câu hỏi:

Tại sao mày bí xị khi đến đây?

San Trúc thở dài:

– Từ mai tao không đến đó bán nữa.

– Tại sao? Chẳng phải dạo này, mày sống thoải mái hơn nhờ việc bán đồ à?

San Trúc chậm rãi:

– Bỏ bán ở đó, tao tiếc đứt ruột. Nhưng tao quyết định rồi.

Hồng Vân cau mày:

– Lý do là gì hả? Mày bị mấy người bán cũ “ghen ăn tức ở” kiếm có gây sự hả?

– Không hề có chuyện đó. Cả khu công nghiệp hàng ngàn công nhân, mạnh ai nấy bán, ai thèm quan tâm ai cho mệt.

Hồng Vân về suy nghĩ:

– Nếu thế chắc chắn là vì Khang? Tao nói thế có đúng không Trúc?

San Trúc cắn môi:

– Đúng thì sao? Còn không thì sao chứ?

Hồng Vân nhìn đồng hồ:

– 15 phút nữa tao chở mày đến nhà bé Hạnh, đủ thời gian mày trả lời tao. Dù chỉ mới gặp Vĩ Khang, nhưng linh tính cho tao biết anh là người tốt như vậy? Mày vốn không sợ ai kia mà? Chẳng lẽ anh Khang ... Chậc! Nói thế nào cà? Anh Khang thích mày thật?

San Trúc chậm rãi:

– Tao không biết. Chuyện là thế này. Hồi chiều, anh đề nghị tao đóng vai bạn gái của anh.

Hồng Vân chớp mắt:

– Anh ấy là đạo diễn phim hay kịch nói về đề tài tình yêu à?

San Trúc cắn môi:

– Mày sẽ không tin nổi đâu. Anh ấy chính là tổng giám đốc liên doanh giày da “Việt Mỹ”.

Hồng Vân tròn môi:

– Cái gì? Anh là ... tổng giám đốc? Ôi trời ơi! Sao mà trẻ quá vậy? Ừ, tổng giám đốc thì sao chứ? Tự nhiên sao lại nhờ mày đóng giả bồ bịch?

– Vĩ Khang nói, ba mẹ anh ấy muốn anh lấy vợ, một cô gái mà anh ta rất ghét. Mẹ anh ta chỉ đồng ý bỏ sự áp đặt nếu anh Khang dẫn bạn gái về ra

mắt mẹ ảnh.

Hồng Vân kêu lên:

– Tao hiểu rồi. Anh Khang vì không thích cô gái kia, nên đã nhờ mày làm bạn gái anh ấy. Đơn giản vậy, sao mày phải từ chối ảnh nhi? Chẳng lẽ mày bị “sốc” và tự ái?

Quả là không ai hiểu Trúc nhiều như Hồng Vân. San Trúc thở dài:

– Lúc đầu, tao đã nhận lời giúp Khang, nhưng khi anh ấy cho tao biết sự thật về bản thân, tao có cảm giác Vĩ Khang đang đùa cợt với tao. Mày biết tao vốn mặc cảm về số phận nghèo của mình. Vì tự ái, tao đã máng Khang rồi bỏ về đây.

Hồng Vân từ tốn:

– Tao hiểu tâm trạng mày. Dù sao mày cũng không nên vội vã trách anh Khang.

ảnh là người đang hoang, tao nghĩ có thể anh ấy sợ mày xua đuổi anh ngay từ đầu nếu mày biết rõ anh ấy là ai, nên anh Khang đã không nói. Bây giờ khi nhờ mày, anh ấy phải nói rõ tác cả, để mày cảm thông mà nhập vai dễ dàng hơn. Đừng quan trọng mọi chuyện quá, Trúc ạ. Cuộc sống, ai chẳng mong đời ban tặng mình một quãng đời thông dong tự tại, sung túc. Ông trời tặng tao cuộc sống vật chất đủ đầy đổi lại, tao thua xa mày về hình thức lẫn trình độ học vấn. Dù hai đứa học cùng ngành, nhưng trong tương lai, ai dám nói, mai này mày không vượt rất xa tao nhi.

Hồng Vân nhìn thẳng vào mắt Trúc:

– Đừng như vậy! Nếu tao đoán không lầm thì trong thâm tâm, mày và tao đều nhìn nhận tư cách của anh Khang rất tốt.

San Trúc bứt rứt:

– Tao không sao dứt khỏi mặc cảm. Chiều nay, một cô gái rất đẹp, đã tuyên bố sẵn sàng mua hết số hàng của tao, nếu anh ấy chịu nói thật tao là ai.

Hồng Vân nheo mắt:

– Anh Khang nói mày là em gái ảnh, đúng không?

Tới lượt Trúc ngạc nhiên:

– Sao mày biết?

– Thì tao đoán. Ảnh đâu dám nhận bừa mày là bạn gái ảnh.

San Trúc đứng lên:

– Mày đừng thuyết phục tao nữa. Tao đã từ chối và tự thề không đến đó nữa. Dù Vĩ Khang còn đề nghị tao đóng vai bạn gái ảnh, anh ấy sẽ trả công cho tao.

Chính việc này, càng khiến tao bất mãn. Thôi, coi như đó là giấc mơ đẹp trong kỷ niệm thời sinh viên xa nhà. Bây giờ, làm ơn chở tao đi, kéo muộn.

San Trúc chột cười:

– Không đem theo tập vở, hôm nay thể nào cô học trò đão đẽ của tao, lại có

cớ chọc cười tao cho coi.

Hồng Vân nhận xét:

- Con bé mền mày quá trời còn gì. Điểm học nó khá hơn không?
- Chắc chắn.đoạt loại giỏi môn Toán và Anh văn.
- Lẽ ra mày nên kèm thêm con bé môn hóa - sinh.
- Tao cũng muốn lắm, nhưng thời gian biểu của tao còn trống buổi nào đâu.
- Thì nghỉ bán hàng “xôn”, dạy nó học không tốt hay sao?

San Trúc chậm rãi:

- Tao hứa sẽ suy nghĩ lại lời mày nói, nếu hè này nhỏ Hạnh có yêu cầu.

Hồng Vân tự tin:

- Tao dám cá, ba mẹ bé Hạnh sẽ bám chắc cô gia sư không chuyên San Trúc.

Dù năm tới, Mỹ Hạnh học lớp mười , thì trình độ đại học của mình vẫn dư sức kèm con bé. Mày không được bỏ lỡ cơ hội này.

- Tao hiểu.

Mãi mê nói chuyện, nhà Mỹ Hạnh hiện ra trước mắt lúc nào không hay. Giật mình, Hồng Vân dừng xe thật gấp, khiến Trúc la oai oái:

- Khi à! Mày chạy kiểu gì thế. Nên nhớ tao còn rất nhiều món nợ đời chưa báo đáp, nên tao không thể chết sớm đâu.

Vân so vai:

- Mê nói chuyện, tao chạy quá trớn chớ bộ. Có cần tao đón không?
- Khỏi, nhưng sáng mai nhớ ghé tao nhé.

Nhìn theo Hồng Vân một lúc, Trúc mới thông thả nhấn chuông cồng.

Mỹ Hạnh đích thân mở cổng cho Trúc.

San Trúc nheo mắt:

- Hôm nay nhà em có khách hả?

Mỹ Hạnh cười:

- Không phải khách. Chú ấy là em kết nghĩa của ba mẹ Hạnh. Lâu rồi chú không ghé nhà em, nghe mẹ nói, tại chú bận công việc. Hôm nay, chú đến nhà em, nhưng mặt mũi thì y như vừa bị bồ đá.

San Trúc bật cười:

- Em dám nói xấu chú của em hả?

Mỹ Hạnh cong môi:

- Sợ gì chứ. Bình thường chú rất cưng em. Chú cháu hay kể chuyện cười cho nhau nghe. Chú đẹp trai số một, nhưng vẫn sô lô một mình. Chị đồng ý không, em làm bà mai cho?

San Trúc cười cười:

- Cho chị xin hai chữ bình yên đi. Chị mê học, mê những cây thuốc nam, được thảo hơn là mê yêu nhiều, nhỏ ơi.

Hai chị em tránh cầu thang chính, đi vòng cầu thang sau, lên thẳng phòng

Mỹ Hạnh.

Mỹ Hạnh chột hỏi:

– Hình như ... hôm nay chị cũng khác mọi ngày?

San Trúؑ thản nhiên:

– Tại chị không đem theo sách dạy à? Chị ghé nhà chị Vân, ăn cơm tại đó rồi chị Vân chở chị đến nhà em, nên chị không có sách. Em đừng lo, chị thuộc từng phương cách giảng bài cho em mỗi ngày.

Mỹ Hạnh ra giọng người lớn:

– Vấn đề bất bình thường ở đây là chị không vui, ánh mắt chị buồn u uất, y như chị đang cố gắng chịu đựng một nỗi buồn ... không tên gọi. Hình như, người lớn luôn bí ẩn, chị há.

San Trúؑ hơi bất ngờ trước vẻ sâu sắc tinh tế của Mỹ Hạnh. Con bé không hề đơn giản như cô hay ba mẹ Mỹ Hạnh vẫn suy nghĩ.

San Trúؑ gượng cười:

– Tốt nhất, em hãy cố gắng kéo dài tuổi học trò trong trắng hồn nhiên này. Bước qua nó rồi, ta vĩnh viễn không thể nào tìm lại. Chị buồn, bởi hoàn cảnh gia đình khiến chị kém may mắn hơn bạn bè. Đừng đoán mò bậy bạ, kéo già trước tuổi thành bà cụ non đó Hạnh ơi.

Mỹ Hạnh còn muốn nói nữa, nhưng cô bé phải nín, khi San Trúؑ cầm viên phấn viết lên bảng bài dịch tiếng Anh.

Ngày trước, Hạnh học môn Anh văn tẻ không thể tưởng dù ba mẹ đầu tư tới đa việc tìm giáo viên kèm cặp cô.

Mỹ Hạnh ghét đọc, những phiên âm luyện láy rắc rối, nên cô luôn tìm cách tránh né môn này. Đã thế, người dạy cũng dễ chịu , chỉ cần tới tháng lãnh đủ lương là được. Mỹ Hạnh yêu cầu “thầy cô” không báo cáo lại tình trạng học tập của cô với ba mẹ, vậy là “bình yên”!

Mọi chuyện rồi cũng lộ tẩy. San Trúؑ tới dạy, tuy ba mẹ Hạnh không hề yêu cầu Trúؑ, nhưng San Trúؑ đã dễ dàng tìm ra yếu điểm của cô học trò nhỏ, để rồi Trúؑ dần dần hướng Mỹ Hạnh vào cách học của cô.

Bây giờ Mỹ Hạnh không còn ghét môn Anh văn nữa. Hạnh thích nói đàm thoại với San Trúؑ hơn là từ đọc theo máy. Hết học kỳ, điểm học của Mỹ Hạnh thay đổi khiến bạn bè, thầy cô giáo kinh ngạc. Nhờ vậy, Hạnh bắt đầu mê học tất cả các môn trong chương trình.

San Trúؑ tỏ la hài lòng, khi nghe Hạnh đọc bài dịch, đã không còn lúng cụng khi chuyển qua câu tiếng Việt nữa.

– Hôm nay, chị cho Hạnh nghỉ sớm nửa tiếng. Em thông cảm, hôm khác chị dạy bù. Vì ngày mai chị phải thi môn "Tâm sinh lý bệnh nhân", chị muốn về để coi lại bài.

Mỹ Hạnh kêu nhỏ:

– Trời ơi ! Chuyện lớn như vậy, sao chị không nói trước, em nghỉ một tuần

để chị học ôn đâu có sao. Ba mẹ em biết, chắc chắn chị bị la cho coi.

San Trúc cười hiền:

– Em không nói, ba mẹ em đâu biết chứ. Chị nhận tiền dạy em, chị không thể thiếu trách nhiệm.

Mỹ Hạnh xụ xị:

– Em chẳng cãi được miệng chị. Thôi, chị mau về học bài cho sớm.

San Trúc lườm Hạnh:

– Nói hay lắm! Ai nghe lọt câu vừa rồi của em, ắt họ nghĩ, chị là chúa cãi chày cãi cối. Chị cho em nợ, chị sẽ đòi vào hôm khác đấy.

San Trúc xuống dưới nhà. Phòng khách nhà Mỹ Hạnh vẫn ồn ào tiếng cười.

San Trúc muốn ngó coi mặt mũi "ông chú" của Mỹ Hạnh tròn méo ra sao, nhưng cô sợ ba mẹ Hạnh thấy cô, sẽ giữ cô lại. Họ vốn hiếu khách và quý Trúc. Tốt nhất chẳng nên tò mò nhiều.

Mỹ Hạnh quay vào nhà, cô bé đựng ông chú trẻ ngay ngoài hiên.

Ông chú mỉm cười hỏi:

– Nhóc con! Không học, trốn ra ngoài này giờ hả?

Mỹ Hạnh trợn mắt:

– Chú Khang nói bậy, định vu oan cho cháu, để ba mẹ đánh đòn cháu à. Xưa rồi chú ơi. Này giờ người ta học rất nghiêm túc nữa đó.

– Rõ ràng nhóc vừa từ cổng vô, mắt chú nhìn lộn hay sao?

– Chú không nhìn lầm. Cháu ra đóng cổng cho cô giáo. Hồi này, chú mà nhìn thấy cô giáo cháu, đảm bảo chú xin "định cư" ở nhà cháu đó, chú Vĩ Khang.

Vĩ Khang so vai:

– Cái gì? Nhóc con làm như chú Khang thích con gái lắm vậy. Cô giáo gì mà mới tới dạy được một chút xíu đã về? Bộ cháu không tiếc tiền học hả?

Mỹ Hạnh cong môi:

– Chú chưa biết gì về cô giáo cháu mà vội phê phán người ta. Cô giáo vừa xinh đẹp, học giỏi và dạy cháu cũng rất tuyệt. Nhờ cô, học kỳ rồi cháu được học sinh giỏi đó chú ơi. Tại sáng mai cô phải thi học kỳ, nên cô về học bài.

Vĩ Khang gật gù:

– Vậy hả! Cháu khiến chú tò mò về cô giáo cháu. Cô là sinh viên sư phạm à?

– Không, chị ấy học Y dược.

Vĩ Khang giật mình:

– Hà! Cháu nói cô ấy học Y dược à?

Mỹ Hạnh gật đầu:

– Chú ngạc nhiên à? Chẳng lẽ sinh viên đi dạy kèm phải nhất thiết học sư phạm hay sao? Chị ấy là sinh viên xuất sắc của trường. Mẹ cháu được một người bạn giới thiệu chị tới kèm cháu. Hoàn cảnh của chị vất vả lắm, thời gian làm thêm kín hết thời khóa biểu, vậy mà chị vẫn giỏi mới nể chứ.

Vĩ Khang dọ dẫm:

– Cô ấy tên gì?

– Chú muốn làm quen, hôm nào ghé cháu giới thiệu, blét tên làm gì chứ.

– Chú có người bạn đang học năm thứ hai Đại học Y dược. Biết đâu chú đã gặp cô giáo cháu.

Mỹ Hạnh đảo đũa:

– Chị ấy mang tên một loài mây tre quý hiếm. Chú hãy tự tìm hiểu nhé, cháu còn bài chưa học, cháu phải lên để học bài đây.

Những câu Mỹ Hạnh vừa tiết lộ, càng khiến Vĩ Khang nôn nao. Lẽ nào loài mây tre quý mà nhỏ Hạnh ám chỉ chính là cây trúc? Trái đất hóa ra hẹp đến thế sao, khi cho anh cơ hội gặp lại San Trúc ở đây?

Vĩ Khang tự nhủ, bằng mọi giá phải nói được câu chuyện thật nghiêm túc với San Trúc. Ngày mai, anh phải tìm "lý do" để tới nhà Mỹ Hạnh lánh nạn ít ngày. Khẽ huýt sáo một điệu nhạc vui, Vĩ Khang chậm rãi dắt xe ra về.

Người giúp việc nhà Mỹ Hạnh nhanh nhẹn đi theo đóng cổng.

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 3

Trúc làm bài tốt chứ?

San Trúc đang cùng Hồng Vân xuống sân trường, Lam Sơn - một sinh viên học cùng khoa và luôn quan tâm đến Trúc - bước tới chặn đường hai cô gái và hỏi.

San Trúc không dừng lại, mỉm cười:

– Cám ơn anh. Trúc nghĩ mình đủ điểm để không phải thi lại.

Lam Sơn cười cười:

– Trúc khiêm tốn nữa. Học cỡ em mà chỉ đủ điểm, thì bọn anh rớt hết à.

Hồng Vân cong môi:

– Học tài thi phận mà anh Sơn. Khoa mình thiếu gì người học xuất sắc. Nhỏ Trúc mấy tuần qua phải kiếm tiền đóng học phí để được thi, nó làm chết xác, thời gian đâu còn nhiều để học. Tôi cũng cầu cho nó đừng thi lại.

Lam Sơn kêu lên:

– Trúc lạ thật ! Bạn bè học cùng được Trúc giúp đỡ hết lòng, vậy mà anh muốn chia bớt gánh nặng giúp Trúc thì Trúc từ chối. Trúc có hiểu, làm thế anh buồn lắm không?

San Trúc bình thản:

– Chuyện cơm áo gạo tiền, bản thân Trúc không tự lo được, hờ chút nhờ bạn bè như thế mai này Trúc vượt qua khỏi hoàn cảnh không? Trúc đã tự hứa với

chính bản thân, còn một tia hy vọng cho cuộc sống, Trúc vẫn cố gắng. Trúc chỉ nhờ bạn bè khi hoàn toàn bó tay.

Lam Sơn nhẹ giọng:

– Thi xong rồi, Trúc dự tính gì cho mùa hè chưa? Năm nay, tụi mình được tham gia phong trào "Mùa hè xanh", Trúc đi không, hay là về quê?

San Trúc cười nhẹ:

– Trúc tính về thăm nhà vài tuần. Nhưng Đoàn trường lần này đi Mùa hè xanh" ở La Ngà - Đồng Nai. Trúc đăng ký rồi, tuần sau đi luôn.

Hồng Vân ngớ ngàng:

– Sao tao không nghe gì hết vậy? Lên rừng, mày không sợ sốt hạ Trúc?

San Trúc hồn nhiên:

– Người ta sống được, mình sống được. Hơn nữa, được lên rừng là ước mơ của tao.

Tao muốn tìm thêm các loại dược thảo trong dân gian mà người dân tộc, họ biết rất nhiều.

Hồng Vân tròn mắt:

– Nếu vậy, tao cũng đi. Mày quay vô để tao đăng ký.

San Trúc cười cười:

– Tao lỡ ... mạo muội ghi tên mày rồi. Tao đi được một mình nếu không có mày ư?

Vừa lúc đó, Thiên Kim bước đến, kéo tay Lam Sơn:

– Anh Sơn.! Hoàng Vân đang chờ anh dưới căn tin. Anh quên nó mời anh à?

Lam Sơn bối rối:

– Anh tưởng Hoàng Vân đùa như mọi khi.

Thiên Kim kêu lên:

– Trời đất.? Anh vô tình với Hoàng Vân vậy sao?

Lam Sơn nhăn nhó:

– Thường ngày, không phải Hoàng Vân thích chọc ghẹo bạn hay sao?

Chuyện này anh đâu được báo trước.

– Dù sao anh cũng không thể để Hoàng Vân “ngồi đồng” ở căn-tin. Anh biết tính Hoàng Vân rồi, nó mà tự ái dễ dẫn đến buồn rầu nữa. Em sợ tình hình xấu, nếu anh khiến nó thất vọng.

Lam Sơn chép miệng:

– Vậy thì Thiên Kim trở vào căn tin, nói Hoàng Vân ra quán “Mây Hồng” nhé.

Anh và các bạn chờ ngoài đó.

Hất mặt, Thiên Kim hỏi:

– Các bạn nào vậy, anh Sơn?

– Thì San Trúc và Hồng Vân nè. Anh khao các cô buổi trưa nay.

Thiên Kim chậm rãi:

– Được ngồi với hai bạn, quả là vinh hạnh cho mấy đứa học dốt tụi này. Nhưng anh Sơn đừng quên Hoàng Vân muốn không gian chỉ dành riêng cho anh và nó. Em có hẹn bạn trai, sẽ đi ngay bây giờ. Tình cảm riêng tư, ai để người thứ ba nghe chứ.

Hồng Vân chanh chua:

– Anh Sơn nên nghe theo lời góp ý chí nghĩa chí tình của Thiên Kim. Tụi này nghèo rồi, lỡ uống thêm ly nước “cao cấp” ngọt hòng, có người uất ức khóc thì chẳng hay ho gì. Anh vô với Hoàng Vân đi, tụi em về.

Lam Sơn vội vã:

– Anh muốn nói chuyện với San Trúc.

San Trúc nhẹ giọng:

– Chúng ta còn nhiều thời gian mà anh Sơn. Anh vào gặp Hoàng Vân trước đã, như thế, sau này mình còn dễ coi nhau như bạn. Trúc không muốn người khác buồn vì mình.

Thiên Kim hứ dài:

– Lúc nào cũng ra vẻ ta đây biết đối nhân xử thế. Để xem mày kiêu hãnh được bao lâu.

Lam Sơn nhìn theo San Trúc. Anh hiểu anh không có hy vọng đi xa hơn tình bạn với Trúc. Cả khoa này, rất ít sinh viên hoàn cảnh như San Trúc, vì thế việc cô vừa đi làm vừa học giỏi, tự nó nổi trội lên rực sáng, khiến thầy cô, bạn bè nể phục Trúc.

Qua hôm sau, buổi chiều, Trúc đến nhà Mỹ Hạnh dạy học. Cô không hề biết Vĩ Khang đang “án binh bất động” trên lầu hai.

Ba mẹ Mỹ Hạnh đi công tác đột xuất, họ để lại lời nhắn cho Trúc:

“ Mỹ Hạnh phải ở nhà một mình, vì vợ chồng tôi đi công tác đột xuất. Cô Trúc tới kèm bé Hạnh, nhờ cô ngủ lại và coi chừng bé Hạnh giùm chúng tôi ba ngày nhé. Rất cảm ơn cô !” Mỗi lần được nhờ kiểu này, Trúc thường bị Mỹ Hạnh vùi vĩnh đủ thứ. Tất nhiên là buổi tối con bé muốn ra ngoài ăn kem, hoặc ăn chè, dù mấy món này, con bé thèm khi nào là đi giúp việc đi mua ngay cho nó.

Hôm nay cũng thế. Học được hơn tiếng đồng hồ, Mỹ Hạnh ... dụ khị:

– Mình ra ngoài ăn chè buổi đi chị Trúc.

San Trúc so vai:

– Tủ lạnh còn tới hai chén chè hạt sen đó Hạnh. Đừng lãng phí!

Mỹ Hạnh cong môi:

– Hôm nay không ăn, thì mai ăn, đâu hư hỏng gì mà chị la em lãng phí. Tại em tự nhiên thèm chè buổi đi chị bộ.

Bây giờ chị lười ra ngoài lắm. Cố học bài đi. Qua tuần, chị phải nghỉ dạy một tháng đó.

Mỹ Hạnh quên ngay “chè buổi”, con bé tròn mắt hỏi:

– Sao vậy chị Trúc? Em chưa được nghỉ hè mà? Gia đình chị có việc gì hả?
San Trúc chậm rãi:

– Thứ sáu này, trường em làm lễ tổng kết năm học, sau đó em được nghỉ hè. Hợp đồng chị kèm em cũng vừa đủ tháng. Sau này ba mẹ em cần, chị sẵn sàng tới giúp em. Gia đình thì chị rất nhớ, nhưng chị chưa về được do tuần tới, chị đăng ký tham gia chiến dịch "Mùa hè xanh".

Mỹ Hạnh vẽ thích thú:

– Em theo dõi báo mỗi tuần, thích được tham gia chương trình hè, loại hình này, tiếc là tụi em vẫn bị coi là "con nít", nên chưa được đi xa. Chị Trúc sẽ đến đâu vậy?

– Cũng gần thôi, một huyện miền núi của tỉnh Đồng Nai.

– Vào chiến khu D hả chị?

– Không, lên La Ngà.

Mỹ Hạnh chép miệng:

– Em học lịch sử, thầy giáo giảng về vùng La Ngà khá rõ. Ngày kháng chiến, La Ngà thuộc căn cứ của Cách mạng. Bây giờ là huyện có rừng quốc gia Nam Cát Tiên, với rất nhiều động vật và cây gỗ quý hiếm. La Ngà còn có nhà máy đường, sông La Ngà là nơi cung cấp nước cho nhà máy thủy điện Trị An. Em nghĩ, dân nơi ấy, họ tiến bộ đâu thua gì thành phố hả chị?

San Trúc mỉm cười:

– Mỹ Hạnh thuộc bài ghê nhỉ! Nhưng là huyện miền núi, thì vẫn còn buồn làng ở xa huyện lỵ. Cuộc sống của họ vẫn bị phụ thuộc vào sự mê tín ở trời, đất, núi rừng.

Nhiều trẻ em vẫn thất học, sinh hoạt thiếu thốn tiện nghi vật chất. Vì thế, Đoàn trường mới phát động chiến dịch tình nguyện "Mùa hè xanh".

Mỹ Hạnh nhỏ nhẹ:

– Vào sâu trong buồn, chị sợ không?

– Sợ gì?

– Thì ... rấn rết. Nước trong rừng người ta thường nói, người thành phố mình uống vô, dễ bị sốt rét.

San Trúc cười hiền:

– Chị đâu phải dân Sài Gòn như em. Ở ngoài quê, chị lam lũ quen rồi, vô đây, tuy rằng cực so với nhiều người nhưng vẫn nhàn hạ hơn hồi chị ở nhà. Ngành học của chị càng được tìm tòi được thảo trên rừng, khổ cách mấy, chị cũng mong được đi thường xuyên.

Mỹ Hạnh kinh ngạc:

– Chị Trúc giỏi thật! Gặp em hả, học lung giáo trình, chưa chắc em đã tự tìm ra được cây thuốc.

San Trúc thật thà:

– Chị cũng không tài cán gì, nếu mỗi lần đi thực tế, chị không chịu khó hỏi

mấy người già. Cây thảo dược có hầu hết xung quanh môi trường sống của con người. Để nhận biết được, phải nhờ vào kinh nghiệm của người cao tuổi. Hạnh biết không? Việc thông thạo cây thuốc Nam không ai giỏi bằng mấy người dân tộc vùng cao.

– Vì thế, chị đăng ký đi đợt này hả?

– Ừ.

– Ước gì em được đi chung với chị nhỉ?

San Trúc nhẹ giọng:

– Nếu em thích, hãy cố gắng học, vài năm nữa vào đại học, em đăng ký sẽ được đi thôi. Bây giờ, phải cố gắng học trước đã.

Mỹ Hạnh im lặng làm bài tập theo sự hướng dẫn của Trúc. Đúng sáu giờ tối, Trúc đứng lên dặn Hạnh:

– Em tắm rửa rồi ăn cơm đi nhé. Chị về bên phòng trọ lấy quần áo và dặn mấy chị vài việc.

Mỹ Hạnh cười cười:

– Em đợi chị qua mới ăn cơm. Ăn một mình, buồn lắm.

Trúc nhún vai:

– Đói ráng chịu à ghen. Vì chị qua hơi trễ đây.

San Trúc dắt xe ra cổng, cô vẫn vô tình không biết Vĩ Khang đang dõi mắt nhìn theo cô. Anh sắp sẵn cho mình một tình huống mà San Trúc không thể tự ái, khi biết anh quen với gia đình Mỹ Hạnh.

Buổi tối, San Trúc ăn cơm xong, cô cùng Mỹ Hạnh vào căn phòng học đàn của Mỹ Hạnh, Mỹ Hạnh đàn piano cho Trúc nghe.

San Trúc không hiểu nhiều về âm nhạc, nhưng Trúc vẫn biết Mỹ Hạnh đàn khá nhuyễn. Con bé học đàn từ khi mới năm tuổi. Đàn hay, có triển vọng, nhưng mỗi lần Trúc hỏi, Hạnh đều bảo, nhỏ không thích lớn lên vô nhạc viện. Hạnh thích trở thành tiếp viên hàng không, dù con bé hiểu đó là ước mơ nó không dễ được ba mẹ chấp nhận.

Bản nhạc vừa dứt, Mỹ Hạnh hỏi Trúc:

– Đồ chị, em vừa đàn bài gì?

Trúc trả lời ngay:

– Con ếch xanh, đúng không?

– Chị nói không thích âm nhạc, sao biết bài này?

– Chị Hồng Vân hay nghe ngao, nên nghe riết chị nhập tâm luôn.

Vừa nói tới đó thì cửa phòng được kéo ra bà giúp việc bảo Mỹ Hạnh:

– Cậu Khang ghé tìm ông bà chủ, tôi bảo ông bà đi vắng. Cậu nói muốn gặp cô.

Mỹ Hạnh biết rõ âm mưu của ông chú kết nghĩa, cô làm bộ reo to:

– Ôi! Chú Khang ghé thì vui rồi. Chú đâu hả dì Hai?

– Cậu ấy dưới phòng khách.

– Dì Hai làm giùm cháu ba ly cốc-tai nhé.

Mỹ Hạnh đóng nắp đàn, kéo tay Trúc:

– Xuống dưới, em giới thiệu chị quen chú Khang.

San Trúc lắc đầu:

– Em xuống tiếp khách đi, chị không hợp cách giới thiệu của em đâu.

Dứt lời San Trúc bỏ đi xuống nhà sau. Tự nhiên ông chú tên Khang của nhỏ Hạnh khiến cô bồn chồn thiếu tự tin. Cô mơ hồ một cảm giác chú Khang của Mỹ Hạnh và Vĩ Khang cô quen, chỉ là một người. Linh cảm của cô thường khá chính xác.

Thả người xuống ghế xích đu, San Trúc nhắm mắt. Cuộc đời kể ra cũng không đến nỗi bất công trước sự gắng gượng bươn chải để sống của cô. Vì thế, đời vẫn dành cho cô chút ưu đãi để thi thoảng Trúc được thanh thoi nằm thế này đây. Cô nhàn hạ tự ru ngọt mình bằng cách lười biếng ngắm sao trời mỗi buổi tối, dấu sao trời ở thành phố thật khó tìm.

– San Trúc!

Tiếng gọi cất lên, Trúc nghe toàn thân rúng động. Là Vĩ Khang thật rồi !

Giọng nói của Khang dù trộn trong ngàn âm thanh, Trúc vẫn dễ dàng nhận ra.

Cứng người, cô như không còn khả năng phản ứng. Cô không dạ, không dám nhìn lên. Trúc biết ánh mắt Vĩ Khang đang nhìn cô đăm đăm. Anh không chờ đợi mà hỏi thêm:

– Đúng là em hả Trúc? Anh đã tưởng mình không còn cơ hội gặp lại em.

Ông trời cho ta chút duyên nợ nữa rồi, Trúc ơi.

San Trúc bặm môi, cô ngồi dậy, giọng cô bình thản:

– Trái đất tròn và quá hẹp, Trúc nghe bé Hạnh kể cả tỉ câu chuyện về ông em kết nghĩa của ba nó, không ngờ lại là anh.

Vĩ Khang cười cười:

– Anh cũng nghe nhóc Hạnh khen "chị cô giáo" của nó đến tí lần, nhưng không ngờ cô giáo cháu mình lại là Trúc. Đã thế, mười lần anh đến nhà, thì đủ cả chục lần con bé đòi làm mai cô giáo nó cho anh.

San Trúc lảng chuyện:

– Hôm nay, anh không bận việc à. Hay là Mỹ Hạnh nhờ anh đến trông nhà?

Vĩ Khang so vai:

– Con bé cứng đầu ấy, ý có cô giáo Trúc bên cạnh, đâu coi ông chú ra gì trong mắt nó. Tại buồn, nên anh định ghé anh chị nói chuyện đời. Ai ngờ vợ chồng anh đi vắng, để anh được gặp em. Vậy là anh quá may mắn rồi.

– Anh Khang đừng khiến Trúc khó xử!

Vĩ Khang thở dài:

– Anh biết đề nghị của anh xúc phạm lòng tự ái nơi em. Nhưng quả thật, anh không còn sự lựa chọn.

San Trúc cắn môi:

– Anh tìm được người nhập cuộc" với anh chưa?

Vĩ Khang trầm giọng:

– Anh không phải loại người tùy tiện để thỏa mãn bản thân. Anh không dám bạ ai cũng nói ra điều bứt rứt khó chịu của mình. Các cô gái quanh anh không thiếu, anh từng nói với em, anh sợ sự ngộ nhận. Anh thà bị người ta lợi dụng, làm tiền gấp hai, ba lần điều kiện anh đưa ra, chứ anh không thể tạo cơ hội cho ai đó gần gũi, tiếp cận anh. Anh sợ "gây ông đập lưng ông".

– Nói vậy, anh đành chấp nhận theo sự sắp đặt của ba mẹ anh hả?

– Anh còn hơn hai tuần theo lời hứa với mẹ anh. Không tìm được người tin cậy, anh đành cam tâm tình nguyện mà thôi.

San Trúc im lặng, một lúc sau cô khẽ nói:

– Vì chuyện này, anh buồn nên tìm cách tị nạn" ở nhà nhỏ Hạnh, phải không?

Vĩ Khang so vai:

– Được phút nào tự do, biết phút đó. Giả như ba mẹ anh không mắc bệnh, anh đã không phải tốn công tìm cách chống đối. Anh ghét nhất chuyện dối trá, rớt cuộc, muốn nói dối cũng không xong.

San Trúc thở dài:

– Trúc vì lời đề nghị của anh, bứt rứt không chịu nổi. Không giúp anh, Trúc là người vô ơn vô nghĩa. Nhưng giúp anh, Trúc luôn bị mặc cảm đeo bám. Thà Trúc chẳng biết anh là ai, còn hiện tại, biết rất rõ thân phận anh, Trúc thật sự không dám nghĩ đến việc mỗi ngày mỗi gặp anh. Người ta nhất định bảo Trúc cố tình quen anh, vì anh là tổng giám đốc Trúc chưa khi nào rơi vào tình cảnh như hiện tại, nên chưa hề suy nghĩ về ngày mai, người bạn trai của Trúc sẽ là ai, đứng ở vị trí nào? Ngay trong giấc mơ, Trúc cũng chưa hề nghĩ tới vì Trúc trở thành bạn của một giám đốc. Hình như với người nghèo như Trúc, địa vị của anh giống như không hề có thật vậy.

Vĩ Khang lặng người trước những lời Trúc thổ lộ, sự mặc cảm trong cô quá lớn. Vĩ Khang trầm giọng:

– Đừng tự hạ thấp mình Trúc ạ. Tôi biết em trong sạch, em không gọi lòng tham trước cuộc sống quá nhiều bon chen, lợi dụng này. Vì lẽ đó, tôi đặt niềm tin vào em để nhờ cậy. Em không chấp nhận, tôi không dám trách em. Nhưng em cũng đừng vì chuyện đó mà tự cắt tình bạn tốt đẹp tôi vừa tìm thấy ở em. San Trúc ! Vì tránh mặt tôi, mấy hôm nay em bán ở đâu thế?

San Trúc nhẹ tên:

– Thật ra tôi vì học thi, nên phải nghỉ bán. Tuần tới, tôi theo đoàn trường đi tham gia chiến dịch Mùa hè xanh . Muốn giúp anh, tôi cũng đâu còn thời gian.

Vĩ Khang chậm rãi:

– Em hãy giúp tôi, tôi chỉ cần ngày chủ nhật này, em đến nhà tôi, sau đó, em đi đâu tùy em. Chỉ cần ba mẹ tôi biết tôi có bạn gái thật, coi như tôi thoát nạn. Đồng ý nhé Trúc.

San Trúc bật cười:

– Anh khiến tôi bất mãn giùm cô gái nào đó được ba mẹ anh kén làm con dâu. Tôi nghĩ cô ta chắc chắn xinh đẹp và học thức. Anh đường đường là một tổng giám đốc, lại đẹp trai thế kia, cha mẹ nào tìm vợ xấu cho anh chứ. Thôi được, tôi sẽ giúp anh với điều kiện vô tư, không nhận bất cứ loại hình thù lao nào.

Vĩ Khang mừng quýnh:

– Ôi ! Cám ơn San Trúc. Rốt cuộc thì tôi được trút đi gánh nặng đè trên vai tôi rồi.

Vừa lúc đó, tiếng Mỹ Hạnh vang lên:

– Chết chú Khang nhé! Phen này chú hết cãi nhen. Cháu nói rồi, chú mà gặp cô giáo cháu, đảm bảo chú sẽ kết cô cháu ngay. Ôi, vui quá!

San Trúc nạt đùa:

– Nhóc con ư nói ầu tả không à. Thật ra, chú Khang của Hạnh là người quen của chị.

Mỹ Hạnh tròn môi:

– Thật hả chú Khang?

Vĩ Khang cười cười:

– Thật trăm phần trăm. Tại có bao giờ Hạnh chịu nói rõ ràng tên tuổi cô giáo của cháu đâu. Vì thế, đánh nhau bẽ đầu, chú và cô giáo cháu mới nhận ra người quen.

Mỹ Hạnh hoảng hốt:

– Hà! Cái gì mà đánh nhau lộn? Chú Khang đâu phải người vũ phu, sao lại đánh chị Trúc. Cho em coi đầu chị nào, chị Trúc.

San Trúc cong môi:

– Sức mấy anh ta dám đánh chị. Đây là cách nói ví von của anh Khang thôi. Chị không có làm sao hết, Hạnh đừng cuống lên.

Mỹ Hạnh nhào đến đánh túi bụi vào người Vĩ Khang:

– Cho chú chừa này, làm người ta tưởng thật. Đáng đời chú bị ông bà nội nuôi đi hỏi vợ cho cũng phải.

Vĩ Khang la lên:

– Con bé này, mồm miệng hôm nay mọc gai hay sao mà tự nhiên đâm chú của mình như thế chớ. Con gái, người ta phải thùy mị nết na, dữ như chần tinh, coi chừng lớn lên ế đó nhóc.

Mỹ Hạnh cong môi.

– Đừng hòng hù dọa cháu! So với người vợ không mơ mà phải cưới của chú hả, đảm bảo cháu vẫn dịu dàng chán. Bằng chứng là mới nghe danh cô ta,

chú đã cao chạy xa bay đó thôi. Chắc chắn cô ấy phải là con cháu mấy chục đời của ... Chung Vô Diệm.

Vĩ Khang so vai:

– Thôi mà Hạnh! Chú vì chuyện gia đình đã muốn nổ tung đầu óc. Tha cho chú nhé!

Mỹ Hạnh chột vồ tay:

– Ôi! Cháu vừa nghĩ ra một việc, chú muốn nghe không?

Khang gật đầu:

– Nói thử xem, chuyện liên quan đến ai?

Mỹ Hạnh cầm tay San Trúc, trình trọng:

– Chị San Trúc! Chuyện này ngoại trừ chị ra, không ai cứu nổi chú Khang. Chị vì tình nghĩa chị em mình mà ra tay giúp chú ấy một lần được không?

San Trúc nhìn Hạnh:

– Là chuyện gì chứ?

Mỹ Hạnh cắn môi:

– Chị không được mắng em đấy. Em thấy chị và chú Khang rất đẹp đôi, em muốn hai người trở thành ... người yêu của nhau.

San Trúc đỏ mặt.

– Mỹ Hạnh ! Em mà còn nói lảng nhảng nữa, chị không mắng thì cũng phạt em dịch nguyên ba bài Anh ngữ tối nay đó.

Mỹ Hạnh hăng hái:

– Dịch suốt đêm nay, em cũng đồng ý, chỉ cần chị làm người yêu chú Khang là được. Được như thế là em khỏi lo trúng phải một bà thím chảnh chọe đáng ghét. Chị ừ đi chị Trúc.

Giọng San Trúc thật hiền:

– Em còn nhỏ lắm, chưa hiểu rõ về tình cảm nam nữ, em đừng khiến chị và chú Khang dở khóc dở cười.

Mỹ Hạnh gân cổ cãi:

– Đúng là em chưa hiểu yêu là gì thật. Nhưng hai người quen nhau rồi, từ từ sẽ thích nhau thôi. Chú Khang giàu có, đủ điều kiện lo cho cuộc đời chị. Còn chị, chị hội đủ tính nết một cô gái đoan trang, nhân hậu, xinh đẹp, như thế còn chưa đủ làm thành đôi bạn à. Khó tính như mẹ em còn khen chị hết lời. Mẹ chú Khang gặp chị, đảm bảo bà sẽ quên ngay cô gái bà muốn chọn làm dâu. Chú Khang! Chú là đàn ông, chú thích chị Trúc, chú phải mau chóng nắm bắt cơ hội, kéo sau đợt chị đi công tác, chị bị anh chàng người dân tộc nào bắt mất trái tim, lúc đó, chú tức cũng muộn đó.

Vĩ Khang cười:

– Chú hứa sẽ suy nghĩ lời đề nghị dễ thương của cháu. Bây giờ, mình ra ngoài ăn chè, Hạnh chịu không?

Mỹ Hạnh cười tươi rói:

– Ngu sao từ chối. Chị Trúc? Mau thay đồ không thôi chú Khang đổi ý đó. Tận lúc bước xuống sân, San Trúc mới nhận ra chiếc Mercedes màu đen đã đậu trong sân từ khi nào. Lần đầu tiên, San Trúc đặt chân lên chiếc xe hơi sang trọng, cô không sao tránh được cảm giác bối rối.

Cuối cùng, theo sự chỉ dẫn của Mỹ Hạnh, chiếc Mercedes cũng dừng lại trước một quán chè rất đông khách. Thì ra con bé cũng sành sỏi quán xá dành cho tuổi ô mai, chứ không hề "con nhà lành", đi đâu cũng phải ba mẹ đưa đón như Trúc vẫn nghĩ về nó.

Trưa nay, có đi đâu, cũng nhớ về nhà ăn cơm nghe con gái. Giọng bà Kiều vang lên.

Vân Khánh nhìn mẹ:

– Nhà mình có tiệc hả mẹ? Sao con không nghe mẹ bàn bạc gì hết vậy?

Bà Kiều chép miệng:

– Không phải tiệc tùng, chỉ là bữa cơm gia đình thôi. Anh Hai con trưa nay dẫn bạn gái về ra mắt gia đình.

– Chà! Đúng là bất ngờ hả mẹ. Kiểu này, ra ngoài chắc con chẳng mua bán được gì mất.

Bà Kiều bật cười:

– Con bé này, chuyện của anh trai con chứ có phải chuyện của con đâu, mà nắc nỏm.

– Vì con quá ngạc nhiên. Hồi nào giờ, có nghe anh Hai nhắc đến chuyện ảnh quen ai đâu. Với lại có người yêu, sao ảnh không đi chơi như ... con nhỉ?

Ngày nào cũng gặp nhau, vậy mà vẫn không thể bỏ qua những ngày cuối tuần. Còn anh Hai, chẳng lẽ tình yêu của anh ấy gói kín trong trang e-mail?

Bà Kiều tròn mắt:

– Con nói như thế là thế nào, hả?

Vân Khánh cười giòn tan:

– Ý con là, thời buổi hiện đại, người ta yêu nhau cũng hiện đại luôn. Thoạt tiên lên mạng, hỏi han địa chỉ làm quen ... là làm quen qua máy vì tính đó mẹ.

Dần dà hẹn gặp mặt nhau, hợp thì tiến đến hôn nhân luôn. Con với anh Kiên hồi đầu cũng quen trên mạng chứ bộ.

Bà Kiều lo lắng:

– Mẹ nghe nói quen nhau kiểu ấy, dễ bị lừa lắm hả con? Có khi nào bạn gái của Vĩ Khang cũng là một đứa con gái xác xơ, nghèo hèn, chỉ cần vài ngàn đồng lên mạng tỉ tê lời đường mật khiến anh Hai động lòng thương hại không?

Ôi trời ! Sao thằng Khang lại yếu lòng như vậy nhỉ?

Vân Khánh bật cười:

– Mẹ suy diễn chuyện gì vậy? Anh Hai con đâu phải con nít mà ai nói sao

nghe vậy. Hơn nữa mẹ lo chi cho mất công. Trưa nay, thấy mặt chị ấy, mẹ chịu thì cưới liền cho anh, còn không thì mẹ cấm cửa luôn, khó gì chuyện đó.

Bà Kiều thở dài:

– Không biết con bé này có gì đặc biệt hơn con Kim? Thiên Kim là đứa học hành đang hoàng, vài năm nữa, học ra trường, làm bác sĩ chứ đâu phải loại con gái nhà giàu đua đòi phá phách. Người được, nét được vậy mà anh con không chịu. Thật, mẹ không biết phải nói sao nữa.

Vân Khánh nói:

– Thiên Kim là bạn thân của con, thân hồi học phổ thông thôi, lớn lên, tự nhiên không hợp nhau nữa. Con người, yêu ai chọn ai đều do trái tim chọn lựa, mẹ ạ. Anh Hai con thuộc hạng "tâm cỡ", anh ấy không bao giờ chấp nhận chuyện hôn nhân đặt để, không tình yêu. Thiên Kim cũng như con, hoặc bất cứ đứa con gái nhà giàu nào, được chiều chuộng từng chút, như vậy vào đời không trơn tru phẳng lặng như mấy đứa có hoàn cảnh đâu mẹ ạ. Con đang cố gắng sửa tính nết con cho nhu mì, nhân hậu hơn. Đâu phải bà mẹ chồng nào cũng thích cưới con dâu nhà giàu. Thời này, chỉ cần người nào có nghị lực, ý chí kiên cường thì cuộc đời luôn ưu đãi họ. Vậy nhé mẹ! Lâu lâu, con "tám" với mẹ vài câu. Bây giờ, con đi chợ ghen mẹ.

– Ủa! Sao hồi này con nói con qua nhà Thiên Kim? Hay là ... con rủ Thiên Kim trưa sang nhà mình dùng cơm.

Vân Khánh chối phắt:

– Không nên đâu mẹ ơi. Như thế là xúc phạm anh Hai. Mẹ không lạ tính anh con, chạm tự ái của anh ấy, gia đình mình chắc chắn là toi tã. Anh đã không thích Kim, còn Thiên Kim mê anh con ra mặt, mẹ nên tôn trọng buổi đầu anh con đưa bạn gái về nhà. Để Kim gặp mặt cô gái kia, con e Thiên Kim sẽ dùng những lời lẽ không hay đó mẹ.

Bà Kiều gật đầu:

– Con nói cũng phải. Con ra chợ, mua giùm mẹ ít trái cây ngon nhé.

– Dạ. Con sẽ mua măng cụt, đảm bảo anh Hai sẽ thích, vì anh rất khoái món trái cây này.

– Tùy con ! Nhưng mua thêm ký nho Mỹ nữa con ạ. Tiếp khách, đôi khi cần sự tế nhị. Con gái, mấy ai dám cầm cả trái măng cụt lên ăn hả con.

Vân Khánh nhoen cười:

– Con biết rồi. Con đi nhé mẹ.

Bà Kiều thông thả trở lên phòng. Bà cố hình dung cô bạn gái của con trai, nhưng thật không dễ dàng chút nào.

Bà Du tủm tỉm cười khi bắt gặp thái độ nôn nóng của bà chủ.

Bà Kiều hơi quê, hỏi bà Du:

– Chị cười chuyện gì thế?

Bà Du nhẹ giọng:

– Bà chủ khiến tôi có cảm giác, lát nữa đây, người phải hiện diện trước mặt mẹ chồng tương lai là bà, chứ không phải bạn cậu chủ. Chắc ngày trước, lần đầu bà chủ đến nhà ông chủ, bà nôn nao lắm nhỉ?

Bà Kiều la nhỏ:

– Ôi trời! Cái nhà chị này, nói năng chi lạ. Ai lần đầu đến nhà bạn trai mà không lo lắng, bất an. Chẳng lẽ chị khác tôi?

Bà Du cười mỉa xệch:

– Tôi đúng là khác bà chủ thiệt. Hồi ấy nhà tôi nghèo, lại ở tuốt trong bung, từ bé đến lớn chỉ đi bắt tôm cá dưới lạch, ngày mùa đi cắt lúa thuê cho chủ, có bao giờ được đi tới đâu mà quen biết ai, thừa bà.

Bà Kiều hỏi:

– Thế, chị lấy chồng theo mai mối hả ?

Bà Du gật đầu:

– Năm tôi mười sáu tuổi, người cùng ấp kháo nhau, tôi đẹp nhất vùng. Thế là người ta đến coi mặt, xin cưới. Tía tôi, vì tham giàu nên ép tôi lấy con trai ông bá hộ. Nhà anh ta giàu nhất vùng Đồng Tháp. Nhưng con trai thì cũng năm thê bảy thiếp. Tôi là người con gái thứ năm được cưới về làm vợ cậu Ba. Chỉ được hơn một tháng, tôi hết được ở với chồng, bị đưa xuống ngăn nhà ngang, ăn ở, làm việc chẳng thua đầy tớ. Quyền làm vợ rơi hết vào tay bà vợ Hai, người đàn bà khôn ngoan, giàu có. Sau này, tôi sanh được đứa con gái. Bà Cả không có con, thương con bé như con ruột. Tôi không thể chịu mãi cảnh sống đó mới trốn lên Sài Gòn. Sau này, tôi gả nghĩa lại với ông chồng làm nghề đập xích lô. Dù nghèo, nhưng hạnh phúc lắm chị ạ. Vậy mà ông trời không cho ông sống lâu, ông mất sau mấy tháng bị bệnh phổi. Hơn năm sau, tôi vô tình gặp bà, được bà thương nhận và nuôi tới nay. Nghèo lại thất học, tôi có biết yêu đương hạnh phúc là gì đâu bà.

Bà Kiều về thông cảm:

– Bởi vậy, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Phụ nữ tội mình dù sao cũng luôn là người chịu sự thiệt thòi hơn tất cả.

Bà Du cười cười:

– Bà nói vậy, xin phép bà, cho tôi hỏi một câu hén. Hôm nay, cậu chủ đưa bạn gái về, tức là cậu đã chọn lựa kỹ càng. Tính cậu chủ, tôi rành quá mà. Cậu chủ không thích loại con gái hơi hột vô tâm như cô Thiên Kim đâu. Bạn của cậu ... là tôi nói tỉ dụ nha, lỡ cổ cũng nghèo, bà chủ có chịu cưới cho cậu không?

Bà Kiều thủng thẳng:

– Ờ thì ... tôi cũng đâu ham con nhà giàu, bởi nhà tôi bao nhiêu đây, đủ để hai con tôi sống sung túc cả đời. Điều mà tôi mong là vợ của Vĩ Khang phải có chút học vấn, như thế, mai này con dâu mới giúp được công việc kinh

doanh cùng chồng. Nhiều bài học xương máu còn lạnh người đó chị. Vợ cam phận ở nhà cơm nước, chăm sóc chồng con, ông chồng quá dư dả, đâm ra thích se sua, thuê thư ký trẻ đẹp, rốt cuộc thì tiền hết, tình tan, gia tài sản cũng tan theo mấy con quỷ cái đó. Vì thế, tôi chỉ mong Vĩ Khang chọn được người tử tế, chị ạ.

Bà chủ hôm nay cởi mở khác hẳn ngày thường, vì thế bà giúp việc tha hồ trút tâm sự. Câu chuyện đàn bà rôm rả cho đến khi ngoài cổng vang lên tiếng còi xe.

Bà Kiều vui vẻ nhìn bàn ăn, rồi bảo:

– Chị ra mở cửa giùm, tôi lên thay đồ. Chắc là Vĩ Khang về.

Nhưng người về là Vân Khánh. Cô đưa bịch trái cây cho bà Du, hạ giọng:

– Anh Hai tôi về chưa dì?

Bà Du lắc đầu:

– Chưa, nhưng cậu Hai đã hẹn, chắc sắp về tới.

– Mẹ tôi đâu rồi dì?

– Bà chủ vừa lên phòng. Hôm nay bà xuống bếp, tự tay làm món ăn đấy.

Vân Khánh cười nhẹ:

– Dì thấy không? Mẹ tôi nôn có con dâu quá sức rồi. Mấy người lớn kỳ thiệt.

Bà Du tủm tỉm:

– Ông bà giờ đã thanh thoi, nhà ta thì ít người quá, cậu và cô cứ đi suốt, ông cũng ưa ra ngoài đánh cờ với bạn ... Bà chủ ở không một mình, bà thêm chút dâu con, cháu chắt để vui nhà vui cửa là phải đó cô. Hồng phải tôi nhiều chuyện, chứ tôi thấy nhiều bà, suốt ngày lê la ở sông bãi, tôi ngán lắm. Mười năm sống với ông bà, tôi phục bà chuyện này nhất. Cô và cậu đều nên lấy chồng lấy vợ, để báo hiếu cho ông bà được rồi.

Vân Khánh so vai:

– Tôi chờ anh Hai đi trước đã dì ơi. Dù anh Kiên thương tôi lắm, tôi vẫn thích ở nhà với ba mẹ hơn. Dì rửa sạch trái cây, bỏ vô tủ lạnh, lát đem tiếp khách nha.

Dứt lời, Vân Khánh thông thả lên lầu. Hôm nay ông Vĩ về quê ăn đám hỏi đứa cháu gọi ông bằng cậu. Chuyện gia đình, ông giao bà Kiều tự lo liệu.

Đúng 11 giờ 25 phút, chuông cổng lần nữa reo vang. Lần này đúng là của Vĩ Khang, anh luôn chính xác từng phút, dù là cuộc hẹn với mẹ anh. Vĩ Khang chở San Trúc về nhà bằng xe Honda.

Trúc xuống xe ngoài cổng, lễ phép chào bà Du. Phong cách của cô gái khiến bà Du mến ngay từ đầu.

Bà Kiều và Vân Khánh ngồi dưới phòng khách coi tivi. San Trúc cố gắng tạo cho bản thân vẻ tự tin, dù cô đang rất khóps trước căn phòng khách sang trọng, hơn hẳn nhà Hồng Vân.

– Thưa bác, cháu mới tới. Cháu chào bác! Em chào chị!

Giọng Trúc vang lên thật trong và dịu dàng.

Bà Kiều đứng lên, vui vẻ:

– Chào cháu! Bác cứ lo cháu ngại mà không đến chứ. Cháu ngồi xuống đây nào!

– Dạ, xin bác để cháu tự nhiên ạ.

Vân Khánh cười tươi:

– Em là Khánh, em gái anh Khang. Anh Hai tề thiết, có bạn gái xinh thế này mà giấu kỹ quá trời à. Chị đẹp hơn em nghĩ đó. Anh Hai ghê thiết nha!

San Trúc thoáng bối rối:

– Chị không dám nhận lời khen của Khánh đâu. Anh Khang chê chị hoài đó, Vĩ Khang mỉm cười:

– Thừa mẹ, cô ấy là San Trúc, sinh viên trường đại học Y. Giới thiệu với Trúc, đây là mẫu hậu độc đoán của anh, quyền chi huy tối cao trong gia đình này. Còn đây là em anh, Vân Khánh, bằng tuổi Trúc, học Đại học Ngoại Thương. Khi nào hai cô thử tài nói chuyện với nhau bằng Anh ngữ xem sao. Mẹ và Khánh tiếp Trúc giùm con. Con lên thay đồ rồi xuống.

Bà Kiều gật đầu:

– Con mau lên tắm rửa cho mát, còn dùng cơm kéo nguội, đồ ăn mát ngon.

Quay sang Trúc, bà nói:

– Cháu học y khoa à?

San Trúc lễ phép:

– Dạ, thưa bác, cháu mới học năm thứ hai. Cháu học Dược, không chuyên Y, bác ạ.

Vân Khánh láu táu:

– Ôi ! Có chuyện trùng khớp vậy sao?

Bà Kiều lừ mắt đe nẹt khi hiểu cô con gái muốn nói gì. Vân Khánh vội nín khe. San Trúc thừa thông minh để hiểu, hình như người nhà bà Kiều học cùng cô. Và Khang đã không kể cô nghe, tại sao nhỉ? Cô không có thời gian thắc mắc, vì ngay lúc đó, bà Kiều tiếp tục hỏi:

– Gia đình cháu ở đâu, Trúc? Ba mẹ còn đủ không?

"Giống hỏi cung quá".- Trúc nghĩ bụng. Cô nói:

– Dạ, quê cháu ngoài Phan Thiết. Ba mẹ cháu còn đủ. Cháu còn hai đứa em nữa. Em trai kể cháu năm nay thi đại học, con bé út vào lớp 11, thưa bác.

Bà Kiều gật đầu:

– Gia đình cháu làm gì ở quê?

San Trúc điềm tĩnh:

– Ba cháu là thương binh, sức khỏe yếu lắm, mọi việc trong gia đình đều trông vào mẹ cháu. Dạo trước, mẹ cháu mở quán cơm bán tuyến xe liên tỉnh, sau ế quá, phải dẹp. Năm nay cháu nghe nói, ba mẹ cháu dự định nuôi tôm.

– Chà ! Nhà có ba con đi học mà kinh tế chưa ổn định như thế, tiền đâu cháu

học.

San TrúC bình thản.

– Cháu vừa học vừa đi làm, tự kiếm tiền ăn học. Lẽ ra cháu học Y, nhưng thời gian học chuyên y kéo dài sáu năm, đã vậy, đồ dùng học để phục vụ ngành học rất đắt, nên cháu chuyển sang học dược.

Câu chuyện tới đó thì Khang xuống tới. Bà Kiêu dùng cuộc “phỏng vấn” để sang phòng ăn. Cách nói chuyện, vẻ mặt của mẹ con bà Kiêu, giúp TrúC dần dần lấy lại sự tự tin của mình. Cô không hề biết bà Kiêu đã dành cho cô nhiều ưu ái.

Còn Vân Khánh thì thích mê San TrúC.

Khánh so sánh TrúC và Thiên Kim. Cô nhanh chóng hiểu được lý do gì khiến anh Hai cô chọn cô gái nghèo này, mà không chọn đứa bạn gái đồng đẳng kiêu kỳ của cô.

Khánh đoán chắc Kim học chung khoa với San TrúC. Không biết Thiên Kim phản ứng thế nào khi biết sự thật này?

Vân Khánh không khỏi chạnh lòng tội nghiệp Thiên Kim. Nhưng cô chẳng có cách gì giúp bạn. Cô tôn trọng tình cảm của anh trai mình.

San TrúC được bà Kiêu giữ lại chơi đến chiều. Nhưng TrúC đã từ tốn xin phép cáo lui, vì cô còn nhiều việc phải làm.

Bà Kiêu dặn, khi cô ra cổng.

– Tuần tới, bác trai ở nhà, cháu nhớ đến chơi nữa nhé.

San TrúC điềm đạm:

– Thưa bác, cháu chưa dám hứa trước đâu ạ. Vì sang tuần sau, cháu dự tính về thăm ba mẹ cháu. Hè năm ngoái, cháu đã không về. Cháu nhớ ba mẹ cháu và hai đứa em. Cháu hứa với bác, khi nào rảnh, cháu nhất định đến thăm hai bác và Vân Khánh ạ.

Tuy trong bụng chưa thật sự thỏa mãn, nhưng bà Kiêu cũng thở phào nhẹ nhõm. Vân Khánh cười cười:

– Mẹ thấy sao? Anh Hai con đâu đến nỗi tệ, mẹ hả?

Bà Kiêu gật đầu:

– Mẹ cứ nghĩ, anh con dẫn về nhà cái con thư ký riêng, hoặc là một cô gái làm kinh doanh như chúng ta. Ai ngờ, nó lại dẫn về nhà một cô dược sĩ xinh đẹp.

Bà mơ màng:

– Con biết không? Con gái học dược tốt hơn học y, có nhiều thời gian dành cho gia đình. Chúng ta tiền bạc dư dả, sau này chị dâu con có thể mở cửa hàng dược. Mẹ tình thế được không con?

Vân Khánh cười toe:

– Chuyện này, con không dám ý kiến mẹ ơi Anh Hai tạo một “xì-căng-đan”. làm con bất ngờ. Ảnh làm thế nào quen được chị ấy nhỉ?

Bà Kiều về suy nghĩ:

– Chẳng lẽ anh con quen San Trúc từ những lần mẹ ép nó đến trường Được đón Thiên Kim?

– Không thể nào đâu mẹ. Mẹ lạ gì tính ích kỷ của Thiên Kim. Nó biết anh Hai con quen San Trúc, con nghĩ nó sẵn sàng tìm thủ đoạn để phá Trúc.

Bà Kiều gật đầu:

– Nếu vậy, chúng ta sẽ không cho Thiên Kim biết chuyện này, cho đến ngày anh Hai con chính thức tuyên bố lễ thành hôn. Mẹ nghĩ, như thế mọi việc sẽ tốt hơn cho anh con.

Vân Khánh nhìn mẹ:

– Vậy mẹ trả lời thế nào với ba mẹ Thiên Kim.

Bà Kiều cười cười:

– Con tưởng mẹ đã ngỏ ý cùng gia đình, Thiên Kim à? Ba con Kim quen nhiều bạn xã hội đen, tính anh Hai con thì không dễ đặt để, mẹ khùng hay sao mà đem chuyện tày trời đó nói trước với họ?

Vân Khánh tròn mắt:

– Hôm rồi, mẹ chẳng bảo với anh Hai ...

Bà Kiều ngắt lời con gái:

– Không "cao tay ấn với thằng anh của con, liệu hôm nay nó có chịu dẫn người yêu về gặp chúng ta chưa?

Vân Khánh lắc đầu:

– Mẹ đúng là ... cao thủ. Anh Hai cứng như thép còn phải mềm trước mẹ.

Con bị mẹ đòn gãy dễ như người ta uống ly nước. Ghê thật!

Trong lúc đó, Vĩ Khang chở San Trúc về phòng trọ của cô. Dọc đường, anh tập xe vào một quán cà phê.

San Trúc kêu lên:

– Anh muốn uống cà phê à?

Vĩ Khang mỉm cười:

– Về phòng trọ lúc này, em sẽ bị cái nóng và sự chật chội nhấn chìm. Sinh viên như em giờ này lên giường ngủ, khó mà nhắm mắt nổi. Anh muốn em thư giãn ít phút. Quán này khá yên tĩnh.

San Trúc không phản đối, cô theo chân Khang vào quán. Nhạc rất nhẹ, gọi người ta cảm giác mơ màng xa vắng, nhớ nhung ...

Khang gọi cho cô ly sinh tố. San Trúc nhẹ giọng:

– Trúc uống cà phê như anh.

– Đắng lắm, và em sẽ mất ngủ.

– Trúc uống quen rồi. Uống sinh tố sau khi đã ăn một bụng đầy nhoe đồ ăn và trái cây anh nghĩ bao tử Trúc là heo à?

Cách nói chuyện vô tư của cô, khiến Vĩ Khang bật cười. Anh hỏi cô:

– Trúc thấy mẹ anh thế nào? Có đáng sợ không?

San Trú cườ nhẹ:

– Người ta bảo "giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng". Sau này, cô gái nào làm vợ anh, chắc sẽ hạnh phúc, vì anh có một người mẹ rất tuyệt vời, thêm cô em gái biết tôn trọng chính anh trai mình. Cô ấy sẽ rất thương chị dâu. Mới gặp mẹ anh, Trú run thấy mồ, vì mẹ anh có bề ngoài khá nghiêm khắc, lạnh lùng. Hình như anh giống mẹ anh ở điểm này.

Vĩ Khang mỉm cười:

– Những lúc thế này, nhìn em, anh thấy lòng chột ảm lại, thanh thản rất nhiều. Em cho anh cảm giác bình yên. Cảm ơn nhé, Trú.

San Trú khẽ lắc đầu:

– Đừng cảm ơn, khi chúng ta là bạn.

Vĩ Khang nhìn cô, ánh mắt anh nồng nàn. San Trú bất giác nhắm mắt lại trước tia nhìn như có lửa của Khang. Trú không quen bị "chiếu tướng" kiểu đó.

Cô cảm ly cà phê đưa lên môi. Uống vài ngụm, cô cảm nhận được vị đắng đọng lại đầu môi.

Vĩ Khang ước gì được đặt nụ hôn lên môi Trú. Anh đã kịp khôn ngoan dừng lại điều muốn nói. San Trú sẽ từ chối và cơ hội cho anh khó tìm lại lần nữa. Phải từ từ, mọi việc mới chỉ bắt đầu. San Trú không là Thiên Kim hay Quỳnh Hương, cô không bị bề ngoài hình thức lẫn địa vị của anh che khuất. Cô là cô - một sinh viên nghèo, tự biết đi bằng đôi chân của chính mình ...

San Trú nhịp những ngón tay lên bàn, môi cô mấp máy theo bản nhạc. Khang nhất định theo đuổi cho đến cùng. Để những gì hai đứa "toa rập" với nhau hôm nay, không còn là vở kịch nữa.

Trú Vàng Mùa Thu

Chương 4

Đang ngồi trong phòng làm việc, thì Khang nghe tiếng gõ cửa. Anh nói:

– Vào đi !

Cửa phòng bật mở, nhưng không phải là Quỳnh Hương hay một cán bộ của công ty, mà người bước vào là Thiên Kim.

Vĩ Khang nhướng mày:

– Em đến tìm anh à ? Hay tìm Vân Khánh? Sáng nay, nó ghé văn phòng giúp anh truy cập vài thông tin kinh tế cần thiết. Nhưng cách đây nửa giờ, nó đi với Kiên rồi.

Thiên Kim nói thẳng:

– Em không tìm Khánh. Em muốn nói chuyện với anh.

Vĩ Khang so vai:

– Muốn gì, em nên chờ anh ở nhà. Đang giờ làm việc, anh không muốn nhân viên của anh nghĩ sai về sếp của họ.

Thiên Kim cắn môi:

– Em xin lỗi. Em nghĩ anh là giám đốc, tiếp ai là quyền của anh. Lần sau, em sẽ không thế nữa.

Vĩ Khang hỏi:

– Em gặp anh có chuyện gì vậy?

Thiên Kim cắn môi:

– Em nghe mẹ nói, anh đã dẫn bạn gái về gặp ba mẹ anh. Chuyện đó ... có không anh Khang.

Vĩ Khang nhíu mày:

– Thật hay không, đâu liên quan gì tới em. Tự nhiên sao quan tâm tới việc riêng của anh vậy Kim?

– Anh có thể vô tình với em vậy sao? Trước giờ, anh coi em là gì của anh? Ba mẹ anh chẳng phải đã hứa cùng ba mẹ em, hai nhà sẽ trở thành sui gia à?

Vĩ Khang nhếch môi:

– Người lớn nói gì là quyền của họ, còn anh lớn rồi, anh có tự do của anh.

Hạnh phúc của anh đâu thể do cha mẹ anh áp đặt.

– Nhưng bạn bè em, tụi nó luôn nghĩ anh yêu em.

– Ai nghĩ sao là quyền của họ. Riêng anh, anh luôn coi em như Vân Khánh. Em đừng tự lừa dối bản thân em nữa. Chúng ta còn rất trẻ, mỗi người rồi đây sẽ tìm được hạnh phúc của mình, tình yêu của mình. Anh không thể làm khác. Anh xin lỗi, bây giờ anh không rảnh để nói chuyện với em, em về đi nhé.

Thiên Kim bặm môi:

– Em không tin anh bận đến mức không thể mời em uống ly nước.

Vĩ Khang thở dài:

– Tiếc rằng sự thật đúng như vậy. Anh sắp phải chỉ đạo một cuộc họp quan trọng, tin hay không tùy em. Nếu làm lớn chỉ để hưởng thụ, thì công ty của anh sẽ sụp đổ mất.

Vừa lúc đó, Quỳnh Hương bước vào. Cô có vẻ khó chịu khi thấy Kim, nhưng vẫn cố giữ vẻ xã giao, lịch sự:

– Chào chị!

Thiên Kim chỉ gật đầu chứ không trả lời. Thái độ Kim trịch thượng, kiêu hãnh. Cô lặng lẽ quan sát Quỳnh Hương. Chắc hẳn Kim nghi ngờ “bạn gái” của Khang chính là cô thư ký xinh đẹp có bằng cấp học thức này.

Quỳnh Hương nói với Khang:

– Mọi người đang chờ anh ở phòng họp. Đã trễ năm phút rồi thưa giám đốc.

Vĩ Khang gật đầu:

– Tôi qua ngay đây.

Chờ Quỳnh Hương ra ngoài, anh quay sang Kim:

– Bây giờ em đã tin là tôi không nói dối em rồi chứ? Một bác sĩ tương lai như em mà mặt mày như thế kia, nhìn vô bệnh nhân sẽ đau thêm đấy. Em về đi.

Hôm nào rảnh, ghé nhà anh, mình nói chuyện nhé.

Thiên Kim đành đứng lên. Ra hành lang, cô tưởng Khang sẽ tiễn cô ra cổng, nhưng anh đã đi như chạy lên trên lầu trên. Thiên Kim biết, trên đó là phòng họp của hội đồng quản trị công ty, cô đành lặng lẽ ra về.

Thiên Kim không biết làm gì cho hết ngày nhàm chán. Thật ra Kim chọn ngành dược để học, không ngoài mục đích có được tấm bằng, sau này mở tiệm bán thuốc tây. Vì thế, ngoài bài học ở trường, Kim hầu như không thích học hỏi, tìm tòi như những sinh viên khác. Giá như hôm đó, Kim đăng kí đi “Mùa hè xanh” chắc bây giờ cô không phải ôm nỗi thất vọng như thế này. Tại sao cô không thể vô tư, hòa đồng như Hồng Vân? Nhà Hồng Vân giàu hơn nhà Hồng Vân ấy chứ.

Thở dài, Thiên Kim rẽ về hướng nhà Vĩ Khang. Người mở cổng cho cô là bà Kiều.

Thiên Kim bối rối:

– Ủa! Di Du đâu, sao bác phải mở cổng thế ạ?

Bà Kiều mỉm cười:

– Kim hả cháu? Chỉ mở cổng thôi, có gì nặng nề đâu. Thi thoảng bác muốn tự mình động tay động chân, cho nó giãn gân cốt ấy mà. Nào, mùa hè, cháu không đi du lịch đâu hả? Nào! Vô nhà nói chuyện bác nghe coi, cháu dự tính gì chưa?

Thiên Kim chưa chát thắm trong bụng. Hình như bà Kiều đã quên mất, vài tuần trước đây, bà đã hứa gì với cô. Cô không tin, người con gái nào đó, thật sự đánh bật được cô ra khỏi suy nghĩ chọn lựa của bà Kiều.

Thiên Kim ngồi xuống xa lông, chỗ mà mọi khi tới đây, cô vẫn thường ngồi. Bà Du bung nước lên, vẫn là ly nước cam vàng sóng sánh, màu mà Kim yêu thích, tôn thờ nhất trong hàng chục gam màu.

Bà Kiều uống trà chậm rãi, bà cười cười khẽ hỏi Kim:

– Cháu thi tốt chứ?

Thiên Kim gật đầu, vẻ hơi kiêu hãnh:

– Dạ, cảm ơn bác đã quan tâm. Cháu không học thì thôi, khi đã học, cháu rất ghét thua kém bạn bè. Cháu không thích người ta nói con gái nhà giàu chỉ giỏi chưng diện.

Bà Kiều tươi cười:

– Bác hiểu. Mẹ cháu luôn tự hào về cháu. Mẹ cháu đã đúng khi cho cháu thi

ngành dược. Vân Khánh nhà bác, hồi đó học không bằng cháu, nó sợ thi rớt nên đâu dám thi Y. Con gái học ngành Dược, sau này mở nhà thuốc, vừa nhàn, vừa nhanh giàu.

Thiên Kim nói:

– Cháu cũng nghĩ thế. Ai làm gì còn sợ thua lỗ, riêng nhà thuốc thì một năm ngày, mở cửa ra lúc nào, có tiền vô lúc ấy, tết còn không được nghỉ ấy chứ.

Thiên Kim cười cười:

– Bác lo gì, sau này anh Khang cưới vợ, nếu bác muốn, cứ ép ảnh lấy một người học dược, bác có tiền, mở nhà thuốc lúc nào mà không được.

Bà Kiều chép miệng:

– Ôi ! Cháu nhắc đến Vĩ Khang, khiến bác thêm rầu. Thằng đó cứng cổ lắm. Bác và bác trai dự tính chọn cháu về làm dâu, nhưng Vĩ Khang nó không chịu.

Bác buồn lắm. Bác không hiểu nó còn tìm đâu được người hơn cháu.

Thiên Kim run run:

– Bác! Cháu xin lỗi, thật ra cháu ... cháu vì lời nói của bác, cháu đã từ chối người đàn ông theo đuổi cháu, yêu thương cháu thật lòng. Cháu phải làm sao đây, thưa bác?

Bà Kiều nhẹ giọng:

– Bác sai rồi, cháu tha lỗi cho bác. Cháu còn trẻ, đừng huyênh hoặc mình vào cái không bao giờ là của mình, Kim ạ. Cháu được học hành tử tế, được may mắn sinh ra trong một gia đình giàu có, hơn ai hết, cháu cũng hiểu sẽ chẳng bao giờ có hạnh phúc khi hôn nhân do cha mẹ ép gả. Cháu xinh đẹp, rồi đây cháu nhất định gặp người đàn ông hơn hẳn Vĩ Khang nhà bác. Hãy thông cảm cho bác, dù tận đáy lòng, bác thật tâm muốn kết sui gia cùng mẹ cháu.

Thiên Kim cầm tay bà Kiều:

– Bác nói thật cho cháu nghe đi bác. Anh Khang đã đưa người con gái của anh ấy về nhà, phải không bác?

Bà Kiều trầm tĩnh:

– Cháu hiểu Vĩ Khang mà, nó luôn thận trọng trong tất cả mọi chuyện. Nó chưa nói gì về cô gái ấy, chỉ bảo, đó là bạn.

– Bác cũng không hỏi cô ta à?

– Bác tôn trọng Vĩ Khang. Bác chờ nó tự thông báo (bà Kiều nói dối).

Thiên Kim cắn môi:

– Cô ta ... thế nào hả bác?

– Cháu muốn biết về điều gì?

– Cháu xin lỗi ... nhưng cháu yêu anh Khang, cháu không giấu được cảm giác tò mò, lẫn ganh tỵ khi biết anh Khang đã dẫn cô ấy về nhà. Cháu muốn biết hình thức của cô ấy và có thể tất cả những điều khác, thưa bác. - Thiên Kim khôn khéo.

Bà Kiều điềm đạm:

– Bác không hỏi gia cảnh người ta, đó là việc tế nhị, lần đầu chưa thể đường đột cháu ạ. Hình thức cũng dễ thương, mạnh mẽ hơn cháu và Vân Khánh.

Hình như con bé đang học đại học, nhưng bác không hỏi rõ học trường nào.

Thiên Kim thở dài:

– Con gái cá tính mạnh, bây giờ là một đề chinh phục trái tim những người như anh Khang. Đàn ông họ thường không thích con gái đẹp quá, chung diện quá, hoặc hiền quá. Vân Khánh gặp cô ta chưa bác?

– Gặp đầu mà gặp. Hôm đó tao về đến nhà chị ấy đã về từ lâu. - Giọng Vân Khánh chợt vang lên.

Bà Kiều quay lại:

– Ranh con ! Về nhà sao im re vậy, định nghe lén phải không?

Vân Khánh ngồi xuống bên Kim, cô cười:

– Con đâu có. Tại thấy Thiên Kim, con định hù coi nó giật mình không thôi. Hè rồi, mày dự định đi đâu không Kim?

Thiên Kim buồn buồn:

– Tao chán lắm, hết còn hứng thú đi đâu nữa. Còn mày?

Vân Khánh so vai:

– Tao nhận lệnh của ông già, phải tới tổng công ty phụ việc cho anh Hai. Coi như tao đi thực tế ấy mà.

Bà Kiều đứng lên:

– Kim ngồi chơi, nói chuyện với Vân Khánh, bác đi công chuyện một chút.

– Dạ, Bà Kiều vừa đi khuất, Thiên Kim đã chất vấn Khánh:

– Mày không gạt tao chứ Khánh?

Vân Khánh cau mày:

– Ý mày muốn nói, chuyện anh Hai ấy hả? Ông trời thần ấy, làm gì cũng bất tử. Ông đâu có nói trước sẽ dẫn ai về nhà đâu, nên tao không có gặp mặt chị ấy.

Vân Khánh vừa dứt câu, Thiên Kim đã dài giọng:

– – Coi bộ mày khoái người ta rồi, phải không?

– Mày nói vậy là sao?

– Cách mày gọi người ta thân mật như thế, chứng tỏ tao chẳng còn chút hy vọng.

Vân Khánh cười lớn:

– Trời đất ! Mày có ám đầu không vậy Kim? Người ta là bạn anh Khang, tao không gọi bằng chị, mày biểu tao phải gọi sao đây? Họ đâu giống tao và mày.

Nếu mày trở thành chị Hai tao thật, tao cũng khó kêu được mày bằng tiếng "chị Haí . Nó sao sao ấy, mày hiểu không Kim?

Thiên Kim buồn bã:

– Tao biết mày thương tao. Nhưng anh Hai mày cũng rất thương mày. Chẳng lẽ mày không thể dùng tình anh em, thuyết phục anh Hai mày giúp tao hả Khánh?

Vân Khánh cười nhẹ:

– Thì anh Khang cũng quý mày chứ bộ. Tại sao mày không làm được cái việc "mưa lâu thấm đất". Mày yêu anh tao tự mày phải tìm ra hướng đi chứ. Tao giúp mày được mọi chuyện, riêng chuyện tình yêu, tao đầu hàng.

Thiên Kim nói:

– Hồi sáng, tao có đến công ty của anh mày.

Vân Khánh kêu lên:

– Mày có gặp anh Khang không? Thiên Kim nhếch môi:

– Gặp mà cũng như không.

– Là sao?

– Bị mời nhẹ nhàng, lịch sự ra khỏi phòng chứ sao.

– Sáng nay, ảnh kẹt công chuyện, có thể mày đã đến không đúng lúc.

Thiên Kim bất chợt nói:

– Anh mày có con nhô thư ký “xinh” thiệt. Phải nó không, Vân Khánh?

Vân Khánh rùn vai:

– Quỳnh Hương thích anh tao, nhưng anh Khang không hợp tít người với Quỳnh Hương.

– Vậy sao tuyển làm thư ký?

– Trong công việc, anh tao luôn coi trọng người có năng lực. Quỳnh Hương rất giỏi về lĩnh vực kinh doanh. Anh tao và công ty rất cần những người như thế.

Thiên Kim đứng lên:

– Chỉ cần còn một chút hy vọng, tao cũng không bỏ cuộc đâu. Tao nhất định tìm ra đối thủ của tao là ai.

Vân Khánh lo lắng:

– Có cần phải thế không Kim? Ăn thua là nơi anh Khang kia ảnh không yêu mày, thì sao chứ? Con gái tụi mình, tuổi xuân ngắn lắm, mày hiểu không Kim?

Thiên Kim kiêu hãnh:

– Anh mày càng tỏ ra lạnh lùng với tao, tao càng muốn khuất phục anh ấy. Tao tin là tao làm được. Mày biết, khi tao đã muốn thứ gì dù khó mấy, tao cũng phải đạt được nó. Tình yêu ư? Bất quá hôm nay ảnh chưa yêu tao vì trước giờ tao và mày là bạn thân, anh Khang quen nhìn tao qua lăng kính có mày rồi. Từ nay, tao tự tách biệt, vậy nhé!

Vân Khánh đành tiễn Kim ra về mà ruột gan cô rối tung lên. Ai chứ Thiên Kim có tiền, nó sẽ dùng đồng tiền để tìm ra được San Trúc. Nếu biết Trúc yêu anh Hai, chắc chắn Kim sẽ tìm cách hại bằng được San Trúc. Không yêu

được, nó cũng phá cho tan. Khánh phải làm sao nhỉ?

Nghe Vân Khánh kể chuyện, Vĩ Khang vỗ về em gái:

– Em đừng lo ! San Trúc không dễ bị người khác hại đâu.

– Anh đừng tự tin thái quá. Tính Thiên Kim háo thắng, nó dùng thủ đoạn hại người đấy. Em sợ khi biết San Trúc học cùng nó, mọi chuyện sẽ bị nó làm nổ tung lên.

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Hiện tại trong một tháng tới đây, San Trúc được an toàn.

– Anh muốn nói, Trúc về quê à?

– Chính xác là San Trúc vừa đi chiến dịch "Mùa hè xanh" một tháng lận.

Vân Khánh hiểu ra, cô thở nhẹ.

– Vậy thì tốt rồi! Nhưng anh đừng quên báo đề Trúc đề phòng. Biết đâu, Thiên Kim nổi hứng đi bắt tử.

– Muốn làm sao được. Anh nghe San Trúc nói, lần này Đoàn trường Đại học Y tổ chức "Mùa hè xanh" ở La Ngà, vào phía sâu trong rừng Nam Cát Tiên lận.

Vân Khánh chớp mắt:

– Ôi? Như vậy có khác nào chuyên du lịch đi Cao nguyên hả anh Hai.

Vĩ Khang bật cười.

– Em lại tưởng tượng đi đâu thế hả? Tham gia chiến dịch tình nguyện, là phải cùng ăn, cùng ở với đồng bào dân tộc. San Trúc ham đi, vì cô hy vọng sau chuyến công tác này, cô sẽ tìm cho bộ sưu tập nghiên cứu thuốc Nam của cô, có thêm những loại dược thảo quý hiếm còn tìm ẩn trong nhân gian.

Vân Khánh nói:

– Hèn gì chị San Trúc học giỏi hơn Thiên Kim cũng phải. Thiên Kim tham vọng làm giàu bằng con đường kinh doanh thuốc Tây. Nó chỉ cần học giỏi lý thuyết, nắm vững tên thuốc, để sau này bán thuốc không bị nhầm lẫn. Nó không hề có ý chí vươn lên như San Trúc.

Vĩ Khang trầm giọng:

– Phát hiện ra nét độc đáo của Trúc, anh thích cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Trúc không làm thì thôi, làm việc gì, cô cũng đam mê như nhau.

Vân Khánh nheo mắt:

– Nói thiệt cho em nghe coi, anh đã quen chị Trúc ở đâu thế. Phải tình cờ trong một lần ghé trường Y, thay vì đón cô gái như lời mẹ dặn, anh đã đổi lòng sang Trúc không?

Vĩ Khang so vai:

– Anh chưa bao giờ đến trường. Anh rất sợ Thiên Kim hiểu lầm, nên đâu có ngốc đưa đầu vô thòng lọng. Anh quen Trúc khi cô ấy rời học đường, hóa thân thành cô giáo dạy kèm. Vĩ Khang nhanh chóng tìm ra cách nói dối thích hợp.

Vân Khánh trợn mắt:

– San Trúc đi dạy kèm nữa ư? Trời đất! Vậy thời gian đâu Trúc học bài, anh Hai?

Vĩ Khang thở dài:

– Hoàn cảnh tạo nên nghị lực cho con người ta, em ạ. San Trúc dạy kèm bé Hạnh. Từ một học sinh trung bình, để Hạnh vươn lên khá và giỏi môn Anh văn.

Mỹ Hạnh thương Trúc lắm. Ngoài ra, Trúc còn tranh thủ nhận hàng đi bán, nhưng chỉ thi thoảng thôi. Mỗi lần thế, kiếm vài trăm ngàn, nhưng cực lắm. Em mà thấy San Trúc bán hàng hã, đảm bảo, dù đang đắn đo với túi tiền của mình, em cũng sẽ mua đấy.

Vân Khánh thở dài:

– Bây giờ em hoàn toàn hiểu lý do gì khiến anh không đến với Thiên Kim. Mẫu người như San Trúc, quả là khó kiếm, đúng không anh Hai? Em vẫn còn chút thắc mắc nho nhỏ. Tại sao anh không đề nghị được giúp San Trúc nhỉ? Vài trăm hay một triệu đồng đối với anh em mình xài được bao lâu chứ?

– Em chưa hiểu Trúc nên mới hỏi anh câu đó. Trúc tự ái cao lắm. Cổ chưa hề nhận từ anh bất kỳ món quà nào. Đến nhà mình, cô ấy cũng lần lựa mãi. Trúc sợ ba mẹ đánh giá cô ấy quen anh chỉ để lợi dụng anh. Bây giờ ba mẹ ép anh cưới, anh dám cá, cổ không bao giờ chịu.

Vân Khánh bật hỏi:

– Tại sao? Yêu nhau đến hôn nhân là tình yêu chân chính, tại sao chị ấy không chịu chứ?

Vĩ Khang chậm rãi:

– San Trúc muốn mình có sự nghiệp trước khi lập gia đình.

– Con gái, quan trọng làm gì chuyện sự nghiệp lấy chồng. Có nghề trong tay như chỉ, lo gì thất nghiệp hã anh?

Vĩ Khang so vai:

– Bởi vậy mới là San Trúc. Anh không bao giờ áp đặt tình yêu của anh. Anh mong em hãy ủng hộ anh nhé.

Vân Khánh gật đầu. Dù sao cô vẫn thấy thắc thớm một nỗi niềm về đứa bạn thân của cô. Thiên Kim liệu học giỏi được không, nếu tách nó ra khỏi sự chở che vương giả của người lớn?

Hồng Vân vừa phụ San Trúc băm cây thuốc, vừa hỏi:

– Tao nghe Y Đam nói, già làng khó lắm, mày dùng cách gì để thuyết phục được ông, chỉ cho mày tìm những cây thuốc quý vậy?

San Trúc cười nhẹ:

– Thật ra đây chưa hẳn là cây thuốc quý đâu. Tao phải dùng đến “khổ nhục kế” mới lay chuyển được “cái tâm” đây nhân ái trong thân cây đại thụ của

buôn làng này. Không thể trách họ bảo thủ hay mê tín. Vì trước chúng ta là thời kỳ chiến tranh, rất nhiều nhà nghiên cứu học đã đến vùng đất này, họ hứa hẹn rất nhiều, rốt cục chẳng hề làm được gì cho vùng đất xa thành phố này cả.

– Vậy còn mày?

– Tao hả? Ngoài việc dạy tụi nhỏ học, đi làm rẫy cùng các bà các chị, lên rừng hái củi với cánh thanh niên, hướng dẫn họ tạo cho mình một nguồn nước sinh hoạt sạch tách biệt hẳn dòng suối trong xanh nhưng cũng đầy độc tố ... tao chưa thể làm gì hơn.

Trầm giọng, cô thở dài:

– Bất ngờ hơn khi buôn làng chỉ cách thị trấn La Ngà hơn bốn mươi cây số, nhưng cuộc sống ở đây vẫn còn nhiều lạc hậu.

– Tụi mình chỉ có một tháng thôi, không đủ để làm được chuyện gì lớn hơn kế hoạch đoàn trường dự tính.

San Trú nhẹ giọng:

– Tao biết chứ. Nhưng tao nhất định muốn những người lãnh đạo của tỉnh biết được sự thật cuộc sống người dân nơi đây. Mỗi năm, số giáo viên ra trường rất đông, cơ chế đổi mới đều được áp dụng đồng khắp, tại sao buôn làng này chưa có trường học? Học sinh muốn đến lớp phải đi xa năm, sáu cây số. Cha mẹ các em đều phải lo cái ăn cái mặc, thời gian họ đâu có để đưa đón con đến trường. Trẻ em gần cả trăm đứa, nhưng chỉ vài đứa con nhà khá giả được đến lớp. Tao nói thật, nổi bức xúc trong tao lớn lắm. Nhưng đúng như mày nói, tự bản thân tụi mình thì không thể làm nổi điều gì.

– Ủa, các chị bác sĩ! Mấy chị ở đây mà nãy giờ cha em kiếm chị cùng khắp à.

Giọng H Bai vang lên, líu lo như tiếng chim.

Hồng Vân mỉm cười:

– H Bai cầm gì ở tay vậy?

H Bai cười, khoe một bên lúm đồng tiền thật xinh:

– Khoai lang nướng. H Bai cho hai chị nè. Ăn thơm cái miệng lắm đó.

San Trú dừng tay bấm thuốc cô reo nhỏ:

– H Bai biết cha em tìm chị có chuyện gì không?

H Bai lắc đầu:

– Em không biết rõ, nhưng chắc là liên quan đến việc chị muốn mở cây cầu qua con suối cho tụi trẻ con đi học.

– Cha H Bai đang ở đâu?

– Dạ, ở nhà của già làng. Chị ăn khoai rồi hăng đi.

San Trú cười:

– Vừa đi vừa ăn, kiểu con nít hồi xưa, ăn thế ngon miệng hơn.

Hồng Vân so vai:

- Dân tỉnh lẻ tui này luôn có những lối sinh hoạt thật tự nhiên, ngộ nghĩnh.
- Hồn nhiên vô tư ở chỗ đó, đấy bạn.

San Trúc đứng lên, cùng Hồng Vân trở sang nhà già làng. Dọc đường, Trúc gặp trưởng đoàn Phú. Phú đang cùng mấy bạn trai, phụ bà con phát hoang con đường xuống suối.

- Trúc đi đâu vậy? - Phú quan tâm.

San Trúc cười nhẹ:

- Già làng cho gọi em. Không biết ông có điều gì muốn dạy bảo. Tối nay, mình vẫn tập trung các em dạy văn nghệ hă, anh Phú?

Phú gật đầu:

- Vẫn theo kế hoạch đã bàn. Trúc nhớ hướng dẫn cả thanh niên trong buôn, cùng sinh hoạt cho vui. Cần gây dựng phong trào, đến lúc chúng ta về, còn có người hướng dẫn tui nhỏ.

San Trúc cười cười:

- Em hiểu ý anh rồi. Em đi trước nhé!

Đến nhà già làng, chưa kịp trèo cầu thang lên nhà rông, San Trúc đã nghe tiếng trưởng làng rôn rã:

- Già làng nghĩ sao, tự nhiên đem cây thuốc gia truyền nói hết cho mấy người lạ thành phố. Già làng làm thế, Giàng sẽ trừng phạt già làng, trừng phạt buôn làng mình ... Rồi đây, con heo, con gà bị bắt hết, Giàng thu lại các con thú trên rừng, hạt lúa, hạt bắp trên nương, bắt chúng ta hết cái gạo ăn, cái rượu cần để uống ... Già cam lòng hay sao?

Già làng S Tiêng nói:

- Ta ngần này con trắng, ta biết Giàng muốn gì. Chúng ta dạy cách cứu người, đó là điều tốt, không bao giờ Giàng trừng phạt ta. Các thầy cô bác sĩ, họ giỏi hơn chúng ta. Chúng ta phải thay đổi thôi, trưởng làng ạ. Có cái thuốc bác sĩ cho, cái nóng, cái đau ở trẻ con, người già mới mau hết.

- Già làng tin họ quá rồi. Đất của buôn làng ta do Giàng ban tặng, ta không cho phép người lạ đào xới nó lên, động đất, Giàng giận, làm con heo, con gà chết hết, cây lúa, cây bắp không ra trái nữa. Tôi làm trưởng làng, tôi không muốn thấy con cái Giàng bị trừng phạt.

San Trúc cắn nhẹ môi. Không phải điềm tốt lành cho đoàn tình nguyện của Trúc rồi. Cô bước vào nhà rông, cúi đầu chào già làng, trưởng làng đúng phép của buôn làng.

Già làng S Tiêng chậm rãi:

- Cô bác sĩ đến rồi! Ngồi xuống, nói cho trưởng làng của tôi biết, chúng tôi phải làm gì để cuộc sống hết khổ?

San Trúc ngồi xếp bằng trước mặt già làng, cô lễ phép:

- Thừa già làng, thừa trưởng làng, cho phép cháu được thừa cùng già làng. Chuyện làm đường, bắc cầu qua con suối nước sâu là việc cần thiết. Các em

nhỏ, vào mùa mưa vẫn theo cha mẹ lên rẫy bằng con đường này, nhưng cây cầu tre đã quá cũ, nó có thể gãy bất kỳ lúc nào. Người lớn rủi té xuống suối, có thể lội vào bờ khi dòng nước hiền lành. Nhưng gặp khi mưa to, nước suối dâng cao, sẽ vô cùng nguy hiểm, không chỉ cho các em nhỏ, mà cho cả người lớn nữa. Xin già Làng và trưởng làng cho phép chúng cháu được bắc lại cây cầu khác.

Trưởng làng gắt lên:

– Chúng ta bao đời nay đều đi trên cây cầu đó quen như cái cây ngon cỏ, Giàng che chở cho chúng ta, Giàng không có hại bọn trẻ con của làng S Tiêng này. Mấy bác sĩ đừng nói nữa. Phá cầu đau cái bụng Giàng, Giàng bắt tội dân làng S Tiêng chúng ta. Không được.

Già làng trầm giọng:

– Trưởng làng đừng có giữ mãi cái không tốt nữa, được không? Ta suốt đời không ra khỏi buôn, ta lạc hậu đã đành. Trưởng làng được ra cái thị trấn La Ngà, được thấy cái xe hơi, xe máy chạy âm âm, có sao đâu. Bầu trời thị xã La Ngà và bầu trời trên đầu buôn làng S Tiêng ta, không phải là một mái che à. Ta đồng ý để các cán bộ giúp buôn ta làm đẹp cái buôn này. Ta mong khi ta chết, con cháu ta đã có cái điện, có cái ti vi để mà coi. Cán bộ Trúc, cứ nói mọi người làm đi.

San Trúc mừng rỡ:

– Cám ơn già làng! Cháu sẽ thông báo cho anh em trong đoàn. Ngày mai, người thị trấn sẽ về xây kè hai bờ suối. Tiền vật liệu, đoàn chúng cháu sẽ bỏ ra.

Bây giờ chúng cháu xin phép ạ.

San Trúc không chờ phản ứng của trưởng làng, cô đi như chạy về căn nhà đóng quân của đoàn. Trưởng nhóm tình nguyện của trường đại học Y là anh Điền, đang ngồi nói chuyện với mấy người bên nhóm Đại học Kinh tế, Đại học Sư phạm. San Trúc hơi ngại, trước những ánh mắt bạn bè đang nhìn cô, như cười.

Điền vẫy tay:

– San Trúc, vô đây uống nước đã em!

San Trúc cắn môi:

– Em có chuyện muốn thông báo với anh.

Ngọc Anh - sinh viên khoa hóa, trường Đại học Sư phạm, nheo mắt cười cười:

– Cần tụi này biến không Trúc?

San Trúc so vai:

– Không đâu. Em muốn tham khảo ý kiến của tất cả mọi người. Già làng đã đồng ý cho chúng ta giúp họ làm cây cầu mới.

Điền bật lên:

– Vậy thì tốt quá rồi ! Đúng là Trúc, chuyện gì Trúc cũng thuyết phục được họ.

Hoàng Vân chậm rãi:

– Vấn đề là chúng ta có được bao nhiêu kinh phí kìa?

San Trúc thở hắt ra:

– Chúng ta phải tị tọc tất cả.

Ngọc Anh tròn mắt:

– Trời đất! Em có vì chút hư danh hão mà hứa hẹn bậy không Trúc? Làm một cây cầu đâu phải ít tiền. Chúng ta làm gì có kinh phí cho chuyện lớn này?

San Trúc từ tốn:

– Bên nhóm em đã bàn bạc, của ít lòng nhiều, mỗi người góp một ít chị à.

Ngọc Anh vẫn nói:

– Cũng như muối bỏ bể mà thôi. Chúng ta, có năm mươi hai người, nếu quyên góp thì được bao nhiêu? Phần lớn chúng ta đều là sinh viên nghèo ... Bất quá góp được vài chục ngàn một đứa, nhiều đó không đủ tiền thuê xe chở vật liệu nữa là ...

San Trúc chưa kịp nói, Hồng Vân đã xen vô:

– Em xin góp hai triệu. Đây là tiền mẹ em cho để thích gì mua nấy. Nhưng ở xó rừng này có gì để xài đến tiền. Biết có những phát sinh ngoài ý muốn thế này, em đã xin mẹ thêm vài triệu.

San Trúc nhẹ giọng:

– Em tính rồi. Chúng ta kêu thợ về xây hai bờ kê suối bằng chính những viên đá dưới khe, chỉ tốn tiền mua xi măng và cát thôi. Cây cầu sẽ là những cây gỗ tốt, do dân làng góp lại, đóng thành chiếc cầu. Như thế kinh phí không tốn nhiều, mà chúng ta cũng làm được một việc có ích cho dân nơi đây.

Nghiệm - Sinh viên trường Kinh Tế gật đầu:

– San Trúc nói có lý lắm, tính toán cũng xuất sắc nữa. Nhóm kinh tế xin được góp một phần.

Ngọc Anh cười cười:

– Mọi người cùng làm, chẳng lẽ chê dân Sư phạm chúng tôi "hàn sĩ", không cho đóng góp? Tôi nhất định thay mặt Sư phạm, ngày mai sẽ nói rõ số tiền chúng tôi có được.

San Trúc reo lên:

– Vậy thì khỏi lo rồi. Ngày mai, anh Điền chịu khó ra thị xã, kêu một, hai công thợ và mua xi măng, cát đem về. Mọi người sẽ phát hoang bờ, moi đá xếp sẵn, chờ thợ. Vậy nhé!

Điền cười:

– Trúc mỗi lúc mỗi khiến anh bất ngờ, hèn gì thầy Giang luôn dặn anh, phải

nghe theo ý kiến của Trúc. Em có bị trưởng làng đuổi không?

San Trúc cười nhẹ:

– Cũng nên thông cảm cho họ. Người dân tộc họ vốn tin tưởng ở thần linh, ý thức ấy ăn sâu vào máu họ lâu lắm rồi. Bây giờ chúng ta đến, bắt họ phải thay đổi, quả là điều rất khó. Người dân tộc sợ nhất là bị Giàng nổi giận, hay trừng phạt. Cũng may, em thuyết phục được già làng.

Điền mỉm cười:

– Chính xác là nhờ vào cái hôm San Trúc cứu mấy đứa nhỏ thoát khỏi cơn sốt xuất huyết. Nếu không, có trời sập cũng khó lay được cái rễ bám sâu trong tim óc già làng.

Hoàng Vân gật đầu:

– Nhắc tới việc ấy, Vân còn sợ. Anh Sơn, mọi ngày ở khoa em, ảnh nổi tiếng là người xử lý mọi việc chuẩn xác. Vậy mà hôm ấy, không hiểu ma xui quỷ ám gì, ảnh bắt mạch sai tùm lum. May sao San Trúc kịp về đúng lúc. Chỉ bằng vài chén thuốc lá mọc sẵn xung quanh rẫy, San Trúc đã đẩy lui được cơn sốt. Chứ không, chờ được anh Điền đem thuốc đến chích, không biết tình hình tệ thế nào nữa?

Hồng Vân cũng nói:

– Bởi vậy, già làng mới chịu chỉ cho San Trúc cách hái lá thuốc trên rừng chữa những bệnh như bị rắn cắn, rết cắn, té gãy chân, trật khớp. Lần này về Sài Gòn, ba lô của San Trúc tha hồ nặng.

San Trúc cười gượng:

– Thôi, cho ta hai chữ bình yên đi bạn. Ngày mai, khi khởi công, em nghỉ, để tôn trọng phong tục buôn làng, chúng ta cũng nên kiếm con gà và ít trái cây để cúng thần linh. Ở quê em, mỗi khi xây nhà, đào giếng, người ta vẫn hay làm thế.

Điền gật đầu:

– Việc này giao cho nhóm các cô giáo trường Sư phạm đảm nhận. Được chứ Ngọc Anh?

Ngọc Anh cười nhẹ:

– Tất nhiên là không có vấn đề gì.

San Trúc nói:

– Chị nên hỏi chị chủ nhà mua một con gà. Nhớ hỏi kỹ, họ thường cúng loại gà nào nhé.

Ngọc Anh bật cười:

– Nhỏ này, coi vậy cũng tinh thần dân tộc" quá nhỉ!

San Trúc chỉ cười, cô đứng lên, cùng Hồng Vân trở về nhà của mình.

Buổi tối, San Trúc nhận được điện thoại của Vĩ Khang (Tất nhiên là phải nghe ké di động của Hồng Vân).

Vĩ Khang hỏi:

– Anh đây, em đang làm gì vậy Trúc?

Giọng Trúc bình thản:

– Ngày mai, tụi em bắt tay vào việc làm một cây cầu, nó rất ý nghĩa với người dân ở đây, nên em rất bận. Còn anh?

Khang trầm giọng:

– Anh xin lỗi nhé, nhưng không thể nói dối lòng mình. Anh nhớ em, Trúc ạ. Giả như anh không kẹt công việc, anh sẽ lên trên đó với em. Ngày trước, anh thích lang thang trên các vùng thảo nguyên, bạn bè gọi anh là "chàng du mục lãng tử". Bây giờ, cái chức danh quyền lực kia, nó trói chặt anh, đôi lúc khiến anh mệt mỏi vô cùng. Em thì sao?

San Trúc cười nhỏ:

– Em hả? Chưa hề biết nhớ thương ai, kể cả anh. Tất nhiên một thoáng bất chợt nào đó, Trúc nhớ thành phố Sài Gòn, nó là nơi khởi đầu cho tương lai của Trúc. Và tất nhiên Trúc không quên những buổi đi bán đồ dạo, Trúc đã gặp anh.

Cô cười nhẹ:

– Dù rất ít, có những đêm không ngủ được, Trúc lại nhớ đến màn kịch giả làm bạn gái của anh và tự chế giễu mình.

Vĩ Khang nói:

– Có nhớ đến nhau, nghĩa là đã dành cho nhau chút tình cảm. Anh sẽ chờ, Trúc ạ.

Trúc muốn nói :

"điên vừa thôi anh Khang" nhưng cô kịp dừng lại, khi anh nói tiếp:

– Mẹ anh hỏi thăm em đây, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Anh không dám lạm dụng thời gian vàng ngọc của em nữa đâu. Ngủ ngon nhé!

Trúc tắt máy. Hồng Vân tủm tỉm:

– Không phải bồ mà tối nào cũng gọi điện thăm em. Mà khiến tao nghi quá!

San Trúc cong môi:

– Nghi cái đầu mày á.

– Theo tao, mày nên yêu đại Vĩ Khang. Anh ấy thích mày. Đàn ông, họ không đại gì đặt cho con gái hy vọng đâu. Vĩ Khang nhờ mày đóng vai bạn gái của anh, chỉ là cái có, hiểu chưa ngốc?

San Trúc rùn vai:

– Tao mặc kệ anh ấy nghĩ gì. Tao vẫn là tao, không bao giờ tao quen con trai nhà giàu đâu.

– Tại sao?

San Trúc khàn giọng:

– Vì bên cạnh họ còn cha mẹ, em út, và những người mẹ giàu thường coi con dâu nghèo như con ỏ. Tại sao tao phải cúi đầu trước những điều vô lý

như vậy chứ? Tao không để ai khinh tao. Vì thế, tốt nhất đừng đến nhà họ ở. Nghe Trúc nói, Hồng Vân thấy mặc cảm trong Trúc rất lớn. Nó chỉ thật sự vô tư hồn nhiên khi ở giữa những người cùng hoàn cảnh như nó. Hồng Vân luôn mong Trúc được được may mắn trong quãng đời còn lại rất dài của Trúc.

San Trúc kết thúc tháng "Mùa hè xanh", cô không trở về trường, mà ghé nhà trọ để thu xếp về quê. Ba mẹ cô vừa gọi điện, nhắn cô về gấp. Từ Sài Gòn ra Phan Thiết cũng gần, nên buổi trưa hôm sau, Trúc đã có mặt ở nhà.

Nam Tiến - đưa em trai kế Trúc vừa đi ngoài ao tôm về, gặp Trúc ngay đầu ngõ. Nam Tiến mừng rỡ:

– Chị Hai!

San Trúc ghen giọng:

– Tiến! Lâu không gặp em, không ngờ em trai chị lớn quá rồi nè.

– Chị Hai xách gì mà nặng dữ vậy? Đưa em xách phụ vô nhà cho.

San Trúc đưa ba lô cho em, cô cười:

– Có gì đâu em. Ngoài áo quần, sách vở ra, sinh viên nghèo như chị, đâu có tài sản gì đáng giá.

Nam Tiến gọi vang vang khi bước chân lên hiên nhà:

– Mẹ ơi ! Chị Hai về.

Bà Thủy đang lúi húi nấu cơm dưới bếp, nghe tiếng Nam Tiến, bà vội vã chùi tay vô chiếc áo đầy mồ hôi, bà chạy lên rung rung:

– San Trúc! Mẹ nhớ con quá.

San Trúc ôm lấy mẹ, ghen ngào:

– Con cũng nhớ ba mẹ lắm. Mẹ ốm quá. Mẹ đau gì không?

Bà Thủy lắc đầu:

– Mẹ vẫn thường. Công việc nó rút hết sức khỏe con người vậy đó con.

San Trúc nhìn quanh:

– Ba con và Hồng Trang đâu mẹ?

– Ở ngoài ao tôm, chắc sắp về tới. Tiến ơi! Làm cho chị Hai con ly nước mát.

Trưa nắng thế này, ngồi xe đò, mệt lắm hả con?

– Dạ, con không sao, mẹ đừng lo cho con. Con dự định về nhà đợt này, khi vô, con sẽ dẫn Nam Tiến vào luôn. Con muốn nó làm quen cuộc sống Sài Gòn trước khi nhập học, mẹ à.

Bà Thủy chép miệng:

– Mẹ sợ em con không có hy vọng đi học tiếp nữa, con ạ.

San Trúc ngờ ngàng:

– Tại sao ạ?

– Chuyện gia đình rồi ren lắm. Ba mẹ thật sự không biết xoay xở ra sao, nên định gọi con về, hỏi ý kiến con.

San TrúC lo lắng:

– Đã xảy ra chuyện gì hả mẹ? Mẹ không nói rõ ràng, làm sao con biết.

Nam Tiến nhắc mẹ:

– Mẹ! Chuyện nhà, từ từ nói mẹ ạ. Chị Hai chắc đói bụng rồi, mẹ để chị tắm rửa, ba con về tới là ăn cơm luôn.

Bà Thủy vội cười gượng:

– Ôi! Mẹ quên mất. Em con nói đúng đấy TrúC. Con vào tắm rửa đã. Chuyện đâu còn đó.

San TrúC tắm và thay đồ xong thì ba cô và Hồng Trang về đến. Sau vài câu hỏi thăm con gái, ông Vương mệt mỏi ngồi ăn cơm. Thái độ của cha căng thẳng, khiến TrúC linh cảm chuyện gì đó đang trút xuống gia đình cô.

Cơm nước xong, Hồng Trang rửa chén đĩa, Nam Tiến cũng lặng lẽ vào căn phòng nhỏ của mình.

Ông Vương nói với vợ:

– Bà pha giùm tôi bình trà nóng. San TrúC! Con lên nhà, cha có chuyện muốn nói với con ...

San TrúC dạ nhỏ. Nhưng cô vẫn giành việc pha trà của mẹ. Đặt hai tách trà bốc khói thơm phức trước mặt cha mẹ, San TrúC từ tốn:

– Thưa cha! Gia đình xảy ra chuyện gì phải không cha?

Ông Vương mệt mỏi:

– Chúng ta đang đứng trước nguy cơ mất nhà. TôM bị bệnh, đang chết từng giờ.

San TrúC bàng hoàng:

– Cha! Không có cách chặn đứng nguồn bệnh của tôM hay sao?

Ông Vương nghẹn giọng:

– Hầu như cả thôn đều bị tình trạng này. Huyện đã cử cán bộ nuôi trồng thủy sản về giúp bà con tìm nguyên nhân gây bệnh. Tiếc là mọi việc đều quá trễ, con ạ.

San TrúC nghẹn ngào:

– Cha! Con giúp gì được gia đình ta lúc này ạ?

Ông Vương rưng rưng:

– Cha ... không đành lòng. Cha không muốn ép con. Con là niềm tự hào của cha. Nhưng ... dưới con còn hai em, chúng nó phải làm sao đây?

Hồng Trang òa lên:

– Cha ơi, đừng nghe cha! Con sẽ nghỉ học đi làm công nhân. Chị Hai nhất định phải học. Chị Hai không thể trở về vùng đất này làm công việc của người đàn bà lạc hậu. Thà là con thất học.

Nam Tiến cũng bước ra:

– Cha! Hồng Trang nói đúng. Hai năm nữa, chị Hai ra trường. Con tạm nghỉ học, ở nhà đi làm thuê nuôi cha mẹ. Cha, xin cha để chị Hai học tiếp.

Ông Vương nghẹn đắng:

– Cha hiểu tấm lòng hiếu thảo của các con. Nhưng chúng ta mất nhà, vẫn không thể trả hết nợ. Rồi ngày tháng tới, chúng ta ở đâu?

San Trú kêu lên:

– Cha! Mọi người đang nói chuyện gì, xin hãy nói rõ ràng cho con hiểu. Tại sao các em phải nghỉ học. Con liên quan gì, thưa cha?

Bà Thủy khóc lặng lẽ. Ông Vương xót xa:

– Gia đình ta vay nợ ngân hàng số vốn ba mươi lăm triệu. Bây giờ tôm chết, kỳ hạn thanh toán tiền cận kề. Cậu Phú, con trai ông bà Kim Hoàng, chủ tiệm vàng ngoài thị xã muốn cưới con. Gia đình cậu ta sẽ trả nợ cho chúng ta và lo tiếp vốn để cha mẹ nuôi lại tôm.

San Trú bật dậy:

– Phú “xì ke” nổi tiếng chơi bời trác táng cả thị xã này, cha lạ gì tính đàng điếm vũ phu của cha con ông ta, sao cha lại muốn con lấy hắn?

Ông Vương thở dài:

– Ba vì đường cùng con ạ. Bây giờ, mấy chục nhà phá sản, em con đậu đại học, nó là đứa con trai duy nhất, cha không thể nhìn nó suốt ngày phơi nắng ngoài ruộng muối, làm thuê cho lò nấu nước mắm. Cha xin lỗi ... Nhưng quả thật cha cũng không muốn đẩy con vào gia đình ấy. Cha khổ tâm lắm con ạ.

San Trú cắn môi:

– Hàng loạt gia đình bị tôm bệnh, con nghĩ là nhà nước sẽ cho ta một lối thoát. Nhà nước không có bắt dân đến con đường cùng. Con không cãi lời cha, nhưng thà cha bắt con nghỉ học, con đi làm, lấy tiền phụ cha trả nợ chứ con không lấy anh ta đâu.

Ông Vương nói:

– Dù nhà nước gia hạn, nhưng chúng ta không còn tiền, thì làm sao cải tạo lại ao hồ, rồi tiền đâu mua con giống?

San Trú trầm tĩnh:

– Ngày mai con sẽ vào lại Sài Gòn, cha cho con vài ngày suy nghĩ, được không cha?

Ông Vương chưa kịp trả lời, Hồng Trang ôm vai ôm rung rung:

– Cha, ừ đi cha. Chị Hai vô Sài Gòn tìm cho con và anh Tiến việc làm thêm, tụi con sẽ cố gắng kiếm tiền phụ cha mẹ. Cha đừng nhận lời ông bà tiệm vàng.

Con nghe người ta nói, ông Phú ấy bị si đa đó cha.

Bà Thủy kinh hoàng:

– Lạy trời! Chuyện này con nghe ai nói vậy Trang?

Hồng Trang nói:

– Tại cha mẹ ít ra ngoài, chứ chuyện ông Phú nghiện xì ke, cả thị trấn ai còn lạ gì. Ba mẹ hấn mỗi lần mắng chửi, không cho tiền, hấn đều hù dọa dùng

bơm tiêm chích vào ông bà ấy. Vậy là ông bà Kim Hoàng phải cho hẳn. Người như thế chỉ sống với ma chứ ai dám lấy hẳn. Cha! Thà cả nhà mình dựng chòi sống ngoài ruộng, chứ cha đừng bắt chị Hai con lấy hẳn, cha nhé! Bà Thủy lắc tay ông:

– Các con nói phải đó ông. San Trúc của chúng ta lấy đâu không được người đàn ông. Ông đừng lo lắng quá, kéo sau này ân hận vì đẩy con vào đường chết.

Ông Vương lặng lẽ đứng lên. Ruột gan ông rối như tơ vò. Ông đã giấu vợ con, lén lấy trước của vợ chồng ông Hoàng 10 triệu đồng để mua lại giống tôm mới. Bây giờ ông phải làm sao?

San Trúc vốn kiên cường là vậy, nhưng gặp cảnh nhà thế này, cô thật bó tay. Cha mẹ suốt đời lam lũ, vất vả, cho chị em cô ăn học, nhìn tới nhìn lui, cả xã chỉ duy nhất nhà cô có con được học hành đến nơi đến chốn, dù nhà nhà cô nghèo nhất xã.

Ngày Trúc được báo điểm đậu đại học, cả xã mừng cho cô. Cả xã gom góp gạo tiền, của ít lòng nhiều, để cô vào Sài Gòn nhập học. Công ơn ấy cô chưa làm được gì để trả nghĩa cho làng xóm. Cô vẫn dặn lòng, phải học thật giỏi để mai này trở về quê, phục vụ chữa bệnh cho bà con nghèo ở quê cô. Vậy mà ...

ông trời, lẽ nào Trời lại trừng phạt cô?

San Trúc đến nhà thờ. Cô thêm được đứng trước đức mẹ, được nghe đức mẹ dạy cô điều lành. Cô lang thang trong giáo đường, nhớ về thời thơ ấu của mình, tối nào cô cũng đến ngôi nhà thờ cổ kính của xã, để hát thánh ca. Cô là đứa gái ngoan đạo, xinh đẹp nhất xóm đạo, được mọi người quý mến. Đi chán, cô quay về ngồi dưới chân tượng đài chúa. Linh mục Lành bước đến, nhìn cô, ân cần:

– Con có điều gì bức rứt, phải không Maria Trúc?

San Trúc cúi đầu:

– Vâng! Thưa cha, con muốn cha cho con một lời khuyên. Lòng con giờ đây tối tăm không chút ánh sáng.

Cha Lành hiền từ:

– Con nói đi!

– Trình cha! Là gia đình con và rất nhiều gia đình ở xóm nàym đang lâm vào cảnh hoạn nạn.

Cha Lành trầm tĩnh:

– Phái con muốn nhắc đến vụ tôm bệnh, chết hàng loạt ở ngoài đồng không?

San Trúc cắn môi:

– Dạ. Thưa cha, chính là việc đó. Tôm chết, mọi gia đình bị vỡ nợ, nhà cửa sẽ bị mất. Cha mẹ con muốn con lấy chồng để có tiền trả nợ.

– Con đang học kia mà, và nhà nước đâu để dân phải màn trời chiếu đất.

Người mà cha mẹ con muốn lấy là ai?

San TrúC bật khóc:

– Trình cha? Anh ta là người ngoại đạo, ở ngoài thành phố Phan Thiết là con trai chủ tiệm vàng. Nhà anh ta rất giàu, họ đồng ý cho cha mẹ con cả trăm triệu để trả nợ và làm vốn. Cha con muốn con nghe lời. Con bỏ học tuy con rất tiếc, nhưng con sẵn sàng hy sinh để hai em con được tiếp tục đến trường. Nhưng thưa cha, anh ta là người hư hỏng, anh ta sa đà nghiện ngập, con làm sao sống được với con người đó, thưa cha.

Cha Lành thở dài:

– Lạy chúa lòng lành! Xin chúa hãy ban phước cho con cháu của người. Con hãy nói rõ cùng cha mẹ con. Cuộc đời con, không thể bị thiêu hủy trong cuộc hôn nhân tội lỗi với con người phạm tục như nhuốc ấy.

– Nhưng thưa cha ...

Giọng cha Lành âm trầm:

– Maria TrúC! Chúa mong con người sống và thương yêu nhau bằng trái tim nhân hậu. Cha biết con hiếu thảo, nhưng chuyện này hệ trọng một đời người. Cha nhân danh cha, con và thánh thần, chúng ta là bề tôi của chúa, hãy can đảm và kiên cường để vượt qua khó khăn. Cha tin là con làm được, vì con là Maria TrúC, là thánh nữ của đức mẹ, con nhất định không được buông xuôi số phận.

San TrúC cúi đầu:

– Thưa cha, con biết rồi. Con hứa sẽ làm đúng điều cha hướng dạy con. Kính cha, con về san TrúC rời nhà thờ. Buổi chiều Xóm Đạo, người ta bắt đầu đi lễ tối. San TrúC đi ra bãi, nơi có những ao tôm. Giờ này, các vùng ao đều nhấp nhô ánh đèn.

San TrúC gặp cha con chú Tư râu - Em họ của cha cô. Hòa Ân, con gái chú Tư kêu lên:

– Ôi ! Phải chị TrúC không?

San TrúC cười nhẹ:

– Con chào chú ! Hòa Ân, lâu không gặp, em lớn hơn Hồng Trang nhà chị rồi.

Chú Tư cười:

– Cháu mới về hả TrúC?

– Dạ. Con về hồi đầu chiều. Thím Tư và mấy em khỏe không chú?

– Ừ, Thì lúc nào cũng như thế cháu à. Mai cháu qua nhà chú thím ăn cơm chơi một bữa nhé.

San TrúC chậm rãi:

– Dạ, nếu còn ở nhà, con hứa sẽ sang chú.

Ông Tư kêu lên:

– Mới về tới, cháu đã tính đi luôn hay sao TrúC?

– Dạ, cháu ... đang phân vân chú ạ.

Ông Tư hỏi tới:

– Cháu buồn chuyện cha cháu hứa gả cháu cho con trai ông chủ tiệm vàng ngoài Phan Thiết à?

San Trúc ngạc nhiên:

– Chuyện này, chú cũng biết hả chú?

Ông Tư chép miệng:

– Cha cháu, chuyện gì lớn nhỏ lại chả kể chú nghe. Tất cả cũng bởi vụ ao tôm thất bại mà ra. Cha cháu, ông đau lòng lắm. Chú biết rõ, ông thương cháu cỡ nào, nhưng mọi việc vỡ lở cả rồi. Cháu đừng trách cha cháu, tội nghiệp.

San Trúc nắm tay ông Tư râu:

– Chú ... chú nói vậy là sao? Chuyện gì vỡ lở ạ?

Ông Tư thở dài:

– Thì việc cha cháu thấy tôm chết hàng loạt, đau lòng, cha cháu đã không còn bình tĩnh, ông ra thành phố vay nóng tiền của tiệm vàng Kim Hoàng. Vay 10 triệu đồng về mua tôm giống thả xuống. Cha cháu không xử lý lại nước ao, thả đại tôm xuống, kết quả sau hơn một tháng, đợt tôm đang lớn chờ ngày xuất ao tiếp tục chết. Tiền vay nóng, 1 triệu một ngày lãi 5 ngàn đồng, 10 triệu một ngày đóng lãi 50 chục ngàn. Bốn mươi ngày, số tiền lên tới ba triệu hai trăm ngàn.

Chú hỏi cháu, tôm chết thì tiền đâu trả lại họ?

San Trúc rã rời:

– Trời ơi! Sao tự nhiên cha cháu lại vay lãi nặng thế chứ?

Ông Tư buồn rầu:

– Gần bốn mươi gia đình ở xã Hàm Mỹ đều đi vay nóng như cha cháu, và tất cả đang ở bên bờ vực phá sản. Nhà nước không xiết nhà thì người cho vay lãi bên ngoài cũng không tha cho chúng ta. Và cũng không biết từ ai, thằng con trai ông bà Kim Hoàng biết cha cháu có con gái đang học ở Sài Gòn, nên thằng quý ấy đòi cha mẹ nó, hỏi cháu cho nó. Điều kiện thì cháu biết rồi đấy.

San Trúc ghen đắng:

– Nghĩa là nếu cháu không bằng lòng, ông bà Kim Hoàng sẽ cho người đến nhà cháu đòi nợ, hả chú?

Ông Tư gật đầu:

– Giá như thằng đó chịu làm ăn như thằng em nó cũng tốt. Đằng này nó đồ đốn lăm. Lạy chúa? Nếu cháu lấy phải nó, coi như cuộc đời cháu sa chân vào địa ngục rồi.

San Trúc cầm tay Hòa Ân:

– Cháu cảm ơn chú đã cho cháu rõ sự thật. Bây giờ cháu phải về nhà gặp cha

cháu. Hòa Ân, cố gắng học nghe em!

Hòa Ân rơm rớm nước mắt.

– Em nghỉ học rồi chị Trúc ơi. Năm ngoái mẹ em đau liên miên. Em phải đi nuôi mẹ ở bệnh viện cả tháng trời. Sau này về nhà, thầy giáo xin cho em được học tiếp, nhưng nhà em không còn đủ sức để lo chuyện học của em, em đành nghỉ học để phụ cha em. Em tính vào năm học tới, em sẽ lên thành phố Phan Thiết học bổ túc ban đêm chị ạ. Thời buổi này, học hành dở dang, không sao ngóc đầu vượt qua số phận nổi, chị ơi.

San Trúc ngậm ngùi nhìn theo dáng đi nặng nề của chú Tư và phía sau người cha, là đứa con gái mới 16 tuổi đầu, đã già dặn còm cõi như cô gái tuổi hăm cốn, hăm lăm trên Sài Gòn. Đến bao giờ người dân nghèo nơi vùng cát mặn mòi nắng gió và mưa bão của Trúc mới hết khổ đây?

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 5

San Trúc vào Sài Gòn, nhanh đến mức Hồng Vân kinh ngạc. Vân chạy xe qua nhà trọ của Trúc, cô hỏi bạn:

– Mà sao vậy Trúc? Gia đình mày thế nào? Về nhà, chẳng phải mày bảo phải hai, ba tuần mới vô à?

San Trúc buồn bã:

– Tao đang muốn chết đây.

Hồng Vân giật mình. Chơi với Trúc mấy năm nay, chưa bao giờ Trúc tỏ ra bi quan kiêu này, dù nhiều hôm mưa gió, nó hết tiền cũng cười cười như hoa, nhin đối đến lớp. Hôm nay, nó chán chường, buồn bã, chắc chắn xảy ra chuyện gì nghiêm trọng thật rồi!

Hồng Vân nghĩ bụng, miệng vẫn nạt Trúc:

– Con khi chỉ giỏi nói bậy!

– Tao không nói bậy.

– Tại sao phải chết? Ngày thường mày luôn tỏ ra kiên cường lắm mà.

San Trúc nhắm mắt:

– Ba tao làm ăn thất bại, ổng đi vay nợ người ta. Nhà tao không có gì ngoài căn nhà và hai sào đất ruộng nuôi tôm. Ba tao muốn tao lấy chồng.

Hồng Vân toát mồ hôi:

– Mày kể chuyện lăng nhăng gì thế, tao không hiểu nổi. Từ chuyện tôm cá, tự nhiên dính mày vô làm gì? Lấy chồng, mà lấy ai hả?

San Trúc ứa nước mắt. Thật lâu, Trúc mới kể được cho Vân nghe câu chuyện.

Hồng Vân hăng hái:

– Để tao nói ba mẹ tao giúp mày.

San Trúc chậm rãi:

– Đừng Vân! Những mấy chục triệu lận chứ đâu phải giấy lộn. Mày đừng làm ba mẹ mày ghét tao, cho rằng tao lợi dụng mày.

Hồng Vân lắc đầu:

– Thật sự, ba mẹ tao rất quý mày. Ông bà có ý định tài trợ cho mày ăn học, nhưng thấy mày nhiều tự ái quá, mẹ tao sợ chuyện nói ra không thành, còn khiến tao và mày xa nhau, nên mẹ tao đã im lặng. Bây giờ có cơ hội giúp mày, tao nghĩ ba mẹ tao rất vui lòng đấy.

San Trúc vẫn nói:

– Tao biết. Nhưng tao không nhận những gì không do tao làm nên đâu. Tao sẽ cố gắng tìm thêm việc làm, hy vọng có tiền giúp ba mẹ tao. Tao không thể nhìn Nam Tiến đi phụ hồ. Tao muốn em tao vào đây để học đại học. Nó đậu khoa công nghệ hóa thực phẩm, Đại học Bách khoa, là ước mơ bao năm nay của nó. Bây giờ, lẽ nào ...tao nhìn em tao thất học.

Hồng Vân từ tốn:

– Hay là ba mẹ tao cho mày mượn, sau này mày trả dần lại, đồng ý không?

San Trúc gượng cười :

– Mày cũng như tao, vẫn phụ thuộc gia đình. Tao còn ba ngày để suy nghĩ. Tao nhất định tìm được cách. Nếu cùng đường tao hứa nhờ mày và ba mẹ mày, được chưa?

San Trúc lại nói:

– Tao đói lắm, nhưng lười ra ngoài. Mày làm siêng, mua giùm tao hộp cơm đi Vân.

Hồng Vân nhìn Trúc:

– Ăn cơm hộp trong thời tiết nắng gay gắt thế này, mày nuốt nổi không hả?

– Tao dễ lắm, kiểu nào, tao cũng ăn được, miễn no bụng là được à.

– Nhưng tao muốn mày ngồi dậy và ra ngoài ăn. Tao không quen nhìn mày bèo nhèo thế này, nhìn thấy chán đời lắm, Trúc ạ.

San Trúc nhăn mặt, làu bàu:

– Mày đúng là chúa rắc rối. Bao được tô phở là hết "đát", hành người ta khổ, mày mới vừa lòng à?

Miệng cần nhẩn, nhưng rồi Trúc cũng bật dậy. Ngắm khuôn mặt mình trong gương, cô nuốt tiếng thở dài vào lòng. Con người ta, bình thường không sao, vừa đụng chuyện phải suy nghĩ là người đã xuống sắc thê thảm. Chẳng gì sung sướng bằng tâm hồn thanh thản, thoải mái. Điều này quả thật khó cho mấy đứa học trò nghèo như Trúc.

Rửa lại mặt mũi, thay quần áo, Trúc cùng Hồng Vân ra khỏi căn phòng trọ nhỏ xíu nóng như cái lò nướng bánh mì. Trúc không hề biết Hồng Vân đã

lên gọi điện thoại cho Vĩ Khang.

Hồng Vân chở Trúc đến quán phở, vừa dừng xe, Trúc đã nghe tiếng gọi. Cô hơi bối rối khi nhận ra Khang.

Hồng Vân tỉnh rụi, miệng liên láu:

– Anh Khang! Sao bắt ngờ quá vậy? Anh Khang cũng đi ăn phở hả?

Khang cười:

– Anh vừa từ công ty về, nghe đói bụng, định vô ăn, dè đâu gặp hai em. Trúc vô khi nào, sao không điện cho anh?

San Trúc cắn môi:

– Em mới vào. Em không muốn làm phiền anh trong giờ làm việc.

– Vậy là anh có duyên với em thiệt rồi. Vào ăn luôn nhé, anh cũng đói lắm. Quán ăn buổi trưa khá đông khách. Khi ba người đi vào, San Trúc bắt gặp nhiều ánh mắt nhìn theo.

Hồng Vân khịt mũi:

– Ê Trúc ! Mày coi thử mặt tao dính lọ nghe không vậy? Tự nhiên sao bị người ta "chiếu tướng dữ thế?

San Trúc so vai, nói tự nhiên:

– Tại hôm nay mày xinh hơn, chứ không phải dính lọ trên mặt đâu, đúng không anh Khang?

Vĩ Khang chỉ cười cười. Đồ ăn được mang ra. San Trúc ăn thật vô tư tô phở của cô. Cay đến mức, cô cứ hít hà mãi. Hình như ánh mắt Trúc hôm nay rất buồn, miệng cười nói đó, mà mắt thì nặng trĩu ưu tư. San Trúc luôn biết đề nén tình cảm của mình.

Vĩ Khang hiểu, để bước được vào ngăn tim của cô, san sẻ với cô, không phải dễ dàng gì. Nhưng Vĩ Khang đã quyết định, anh muốn chấm dứt cái hợp đồng "yêu giá" bằng một tình yêu thật sự. Vì trái tim anh chỉ rung động trước San Trúc.

Ăn gần xong, Hồng Vân có điện thoại. Nghe điện thoại rồi, cô nói:

– Mẹ tao kêu tao về, chở mẹ đi công chuyện gấp. Mày cứ từ từ ăn, lát nữa anh Khang đưa mày về nhé.

San Trúc rùn vai:

– Mày bận cứ về đi, đừng lo cho tao, tao có chân có tay, đến được thì về được.

Nói thì thế, nhưng ăn xong, Vĩ Khang chở Trúc về. Dọc đường, tự nhiên Khang nói:

– Bây giờ về phòng trọ, em khó ngủ được lắm. Hay là anh đưa em đi uống nước nhé Trúc?

San Trúc chớp mắt:

– Không phải anh đang giờ làm việc à?

Khang cười cười:

- Nhưng bây giờ, anh có nhiệm vụ giúp em phục hồi tâm trí.
- Em đâu bị thần kinh mà cần anh hồi phục.
- Ý anh muốn nói là giúp em vui vẻ ấy.

San Trúc nhẹ giọng:

- Cũng được, nếu điều đó không ảnh hưởng đến anh.

Vĩ Khang chở Trúc về hướng Lái Thiêu. Cô im lặng nhìn đường phố không hỏi gì. Tới lúc Khang dừng xe trước một căn biệt thự nho nhỏ, nằm giữa vườn cây ăn trái, Trúc mới hỏi Khang:

- Anh Khang đưa em tới nhà ai vậy? Em không thích bị người nhà anh "phỏng vấn" tùm lum lúc này đâu.

Khang cười:

- Không có ai, ngoài anh và em. Căn nhà này, ba mẹ anh mua dùng làm nơi nghỉ cuối tuần cho gia đình. Hàng ngày không ai tới đây cả, trừ chị Thắm là người được ba mẹ anh nhờ trông nom căn nhà. Chỉ buổi tối, chị ấy mới qua ngủ, còn ban ngày, dọn dẹp xong, chị Thắm về nhà chị. Đang mùa chôm chôm, giờ này chắc chị ấy ở ngoài vườn. Chờ anh tìm chìa khóa mở cổng. Một căn nhà rộng rãi, đẹp, đầy đủ mọi tiện nghi. Một căn nhà dư thừa của kẻ giàu có. San Trúc khẽ nhăn mặt. Cô thoáng xót xa khi nhớ đến hoàn cảnh gia đình cô. Chỉ là căn nhà xây không tô, không đóng trần, vậy mà nó đang tuột dần khỏi gia đình cô. So với ngôi nhà này, căn nhà nhỏ của cô không đáng giá chút nào cả. Đời đúng là bất công.

Thái độ im lặng của Trúc khiến Vĩ Khang lo lắng:

- Em đang nghĩ gì vậy?

San Trúc nhẹ lắc đầu :

- Không có gì quan trọng cả. Em thường hay nghĩ lung tung ấy mà.
- Em thích ngôi nhà này không?

San Trúc cười cười:

- Thích thì sao nhỉ? Nó đâu thể thuộc về em. Nhưng nói thật, ba mẹ anh mua nhiều nhà như thế rồi bỏ không, anh không thấy phí à?

Vĩ Khang nhìn xoáy vào Trúc:

- Em đang muốn chỉ trích anh, đúng không?
- Em không dám đâu.

Vĩ Khang bật lon nước ngọt được lấy ra từ tủ lạnh.

- Em uống được loại nước này không?

San Trúc so vai:

- Anh biết cách đẩy người ta vào thế đã rồi thật đấy. Anh bật nắp rồi mới hỏi.

Nếu em nói, em không uống được, anh sẽ bỏ đi, đúng không?

- Nếu em không uống, anh sẽ uống. Anh sợ em nói anh phí phạm lắm. Và em thì chắc chắn nói câu đó.

– Anh hơi hiểu về em đấy. Nhưng không sao, em sẽ uống chứ không chê đâu.

Tính em không quen đòi hỏi, cái gì có thể khắc phục dù khó một chút, em cũng cố vượt qua. Huống hồ em là con gái vùng biển, loại nước hơi "khó uống" như rong biển, nước yến, em cũng quen mùi rồi.

Chờ San Trúc uống nước và đặt xuống bàn, Khang hỏi:

– Sao em nói em về nhà có việc, vậy mà vừa ra tới đã vô ngay. Gia đình em gặp chuyện hả?

San Trúc cứ vẽ mãi ngón tay lên mặt bàn những hình tròn vô nghĩa. Tự nhiên trước mặt Khang, cô thấy mình yếu đuối đến mức như không còn chút sức lực. Vĩ Khang cầm tay cô, giọng anh nhẹ nhàng:

– Nói cho anh nghe đi, xem anh giúp gì được cho em không?

San Trúc lắc đầu:

– Không có gì đâu, anh Khang.

– Em nói dối! Ánh mắt của em, cho anh biết, lòng em đang rối rắm. Chúng ta tuy chỉ là bạn, nhưng chẳng phải em đã từng nói, khi nào có tâm sự, em nhất định san sẻ với anh à. Trúc! Anh muốn nghe chuyện của em. Vì anh linh cảm, em đang gặp điều gì đó, thật khủng khiếp.

Vừa nghe như vậy, bỗng nhiên Trúc thấy mình trở nên yếu đuối và nhỏ bé trước Khang. Cô thêm được tựa đầu lên vai an tìm sự chở che biết bao.

Cô ghen ghen:

– Trúc có thể nghỉ học anh ạ.

Khang chồm tới, gần như ôm lấy cô:

– Tại sao?

San Trúc khẽ né tránh Khang:

– Đừng làm em sợ ? Em không quen thân mật thế này.

Cô rung rung:

– Ba em bị chết hết tôm, hai lần tôm chết, số tiền vốn vay nợ hơn năm chục triệu đồng, bây giờ không còn cơ hội trả. Em nghỉ học, lấy chồng để ba em có tiền.

Vĩ Khang kêu lên:

– Chỉ năm chục triệu đồng, anh sẽ giúp em.

San Trúc nhếch môi:

– Để làm gì? Em sợ nợ thêm tình nghĩa lắm. Vay của anh để trả người ta, số tiền ấy rốt cuộc vẫn là nỗi lo của gia đình em. Em phải quyết định, vì em còn thằng em vừa thi đậu đại học, nó phải được đến trường.

Vĩ Khang trầm tĩnh:

– Vậy còn em? Em thừa biết, năng lực học của em xuất sắc. Vài năm nữa, ra trường gặp cơ hội, em chắc chắn thành đạt. Hãy nghe lời anh, đừng bỏ học, nhé Trúc!

San Trúc thở dài:

– Khi chọn thi ngành Y, em đã luôn nghĩ đến việc những người nghèo bệnh tật, không tiền chữa bệnh để khi phân ngành, em đã theo học dược. Em nghĩ đến thiên nhiên của chúng ta vẫn còn ẩn giấu hàng ngàn loại dược thảo quý hiếm, có khả năng chữa khỏi rất nhiều căn bệnh hiểm nghèo, mà chính y học chịu bó tay.

Đâu phải người Trung Quốc họ ảo tưởng khi dàn dựng phim, họ luôn dành sự may mắn cho nhân vật chính, chỉ cần tìm được thuốc quý ngàn năm ...

Tiếc rằng, em không thể tránh khỏi số phận.

Vĩ Khang bút rút:

– Người đàn ông muốn lấy em, là ai thế?

Giọng Trúc rung rung:

– Em quên mặt anh ta rồi. Chỉ biết anh ta là con trai một tiệm kim hoàn lớn nhất nhì thành phố Phan Thiết, và tai tiếng về anh ta hiện tại, khiến em ghê sợ.

Em sẽ kết thúc cuộc sống này nếu lấy anh ta.

Vĩ Khang chột choàng tay ôm siết bờ vai San Trúc, giọng anh bật đi:

– Anh không cho phép bất kỳ gã đàn ông nào làm đau trái tim em. Tại sao chúng ta không cưới nhau chứ?

San Trúc nghẹn ngào:

– Đừng như vậy Khang? Em không phải người con gái của anh. Chúng ta chỉ đóng giả thôi mà.

Vĩ Khang nòng ằm:

– Với em, có lẽ là thế, nhưng còn anh, không phải tự nhiên anh nhờ em. Thật ra, anh đã thích em ngay hôm đầu nhìn em bán hàng. Sau đó, mẹ anh đưa ra yêu cầu, anh liền nghĩ đến em, không ngoài ý định có thêm cơ hội gần gũi, tiếp cận em. Qua gia đình bé Hạnh, anh càng tin là cảm nhận của anh đúng khi anh chọn em. Bây giờ, từ “kịch” chúng ta hãy để nó thành hiện thực.

Anh hứa chăm sóc em thật tốt và chỉ thật sự "yêu" em khi trái tim em chịu chấp nhận anh. Đừng tự ti mặc cảm không đúng chỗ, để rồi hủy hoại tương lai mình, Trúc ạ.

San Trúc bật khóc. Chưa bao giờ Khang rơi vào trường hợp thế này. Anh để yên cho cô khóc không an ủi hay dỗ dành. Một lúc, thì cô nín, chỉ còn tiếng nấc nhẹ.

Khang rút khăn giấy trong túi áo đưa cho cô, giọng anh nhẹ nhàng.

– Em thấy nhẹ được chút nào không?

San Trúc gạt đầu:

– Cảm ơn anh đã hiểu em.

– Em không từ chối lời cầu hôn của anh chứ?

– Cho em được suy nghĩ trước khi trả lời anh. Em chỉ ngại ba mẹ anh.

Vĩ Khang cười rạng rỡ:

– Mẹ anh rất quý em. Cả tháng qua, ngày nào mẹ cũng nhắc anh gọi điện hỏi thăm em.

– Nhưng ...

– Đừng nhưng nhì gì nữa. Bây giờ anh chở em về nhà. Ngày mai qua nhà anh, chịu không?

San Trúc nhìn Khang. Cô bất chợt bối rối khi nhận ra trái tim cô đang đập loạn xì ngầu. Trời ơi! Là sao nhì? Không lẽ cô đã yêu Khang, tình yêu chợt đến từ khi nào?

Cô cắn nhé vành môi:

– Em là người có đạo, liệu ha mẹ anh chịu cưới con dâu theo đạo không anh?

Vĩ Khang cười cười:

– Điều này, anh biết lâu rồi. Và ba mẹ anh không áp đặt chuyện tôn giáo.

San Trúc cười nhẹ. Vĩ Khang thật biết cách làm người ta phục tùng anh!

Bà Kiều nhìn con trai. Hình như bà không tin vào điều bà vừa nghe. Vĩ Khang đồng ý cưới vợ. Nó không chờ bà hối thúc, mà hôm nay, chính miệng nó đề nghị bà.

Vĩ Khang kêu nhỏ:

– Mẹ sao thế? Mẹ bắt đầu không thích con dâu rồi hả? Ôi trời! Biết thế con im lặng luôn, dù sao con vẫn thích độc thân hơn.

Bà Kiều mỉm cười:

– Ai nói con, mẹ không muốn con dâu chứ? Là con khiến mẹ bắt ngờ thôi. Nhưng có đúng là con cũng thích có vợ không hả?

Vĩ Khang cười:

– Con luôn tôn trọng lời hứa với ba mẹ.

– Vẫn là San Trúc hả?

Vĩ Khang so vai:

– Mẹ không đồng ý Trúc sao?

Bà Kiều xua tay:

– Ôi cái thằng này! Mẹ đang mừng hết lớn đây này. Mẹ vẫn nghĩ, con đùa mẹ, chứ San Trúc không phải bạn gái của con.

“Kính khủng thật! Mẹ không dễ bị qua mặt chút nào. Cũng may, mẹ thích San Trúc ngay từ đầu, nếu không anh đã bị mẹ lật tẩy!”. Vĩ Khang nghĩ thầm.

Anh phục mẹ anh thâm trầm tinh ý. Hèn gì mẹ đã đóng vai trò “quân sư” cho ba anh hơn ba mươi năm. Ba anh không cần tuyển trợ lý, công ty chẳng hề gặp bất kỳ sơ suất nào.

Bà Kiều hỏi:

– Nghĩ gì vậy Khang? Chẳng lẽ mẹ đã nói đúng và con muốn mẹ lần này

đích thân chọn vợ giùm con thiệt?

Vĩ Khang cười cười:

– Mẹ! Con không đùa đâu. Con thích San Trúc và cô ấy đã đồng ý cho con tiến tới. Có điều San Trúc là người theo đạo, mẹ ạ.

Bà Kiều chưng hửng:

– Có chuyện này ư? Mẹ chấp nhận cưới dâu nghèo, nhưng gia đình nội con, họ sẽ không đồng ý để con lấy vợ theo đạo đâu. Phải làm sao hả con?

Vĩ Khang ngây ngô:

– Mẹ không quá quan trọng vấn đề tôn giáo chứ. Đã lâu rồi, nhà nội đâu quan tâm đến chúng ta. Về đám giỗ, con vẫn nghĩ, đó là làm trọn bổn phận. Tôn giáo không thể ngăn cản hôn nhân của con và San Trúc. Mẹ cứ việc nói với ba con như thế nhé.

Bà Kiều vẫn dè dặt:

– Mẹ có thể lấy của ba con hàng trăm triệu để con cho bạn con. Riêng việc này, mẹ sợ mình làm không nổi. Bà nội con rất ấn tượng với người theo đạo. Con biết đó, dầu thế nào, ba con cũng là trưởng họ và bản thân con là cháu nội đích tôn. Chắc chắn không ai đồng ý đâu. Ngoại trừ việc ... - Bà Kiều ngập ngừng.

Vĩ Khang hỏi tới:

– Mẹ đừng khiến con lên ruột. Mẹ nói cho con nghe coi mẹ.

Bà Kiều chép miệng:

– Gia đình mình theo đạo Phật bao đời nay, có hẳn nhà thờ từ đường, am thờ phật Tổ, phật Bà. Bây giờ tôn giáo thoáng hơn, các cụ cũng dễ dãi hơn trong vấn đề “đạo ai nấy giữ”. Mẹ nghĩ, chỉ còn cách khuyên San Trúc theo đạo Phật.

Vĩ Khang nhăn mặt:

– Chuyện đạo, đời, quả thiệt, con chưa bao giờ quan trọng nó, càng không nghĩ, vì khác đạo mà con phải chia tay cô gái con yêu thương. Nhưng con nghe nói, người theo đạo, họ khó hơn chúng ta. Nếu San Trúc cố tình bỏ đạo là cô ấy phạm tội trọng, sẽ bị cả dòng họ không nhìn nhận. Mẹ! Hay là cứ cưới, rồi về nhà, đạo ai nấy giữ, được không mẹ?

Bà Kiều chậm rãi:

– Dù sao con cũng nên hỏi qua ý kiến San Trúc.

Cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con tạm dừng lại, vì ba của Khang về đến. Vĩ Khang bỏ lên phòng nằm. Anh không nghe được cuộc nói chuyện giữa ba mẹ anh.

Ông Việt bảo vợ:

– Chuyện hạnh phúc của thằng Khang, bà tính tới đâu rồi?

Bà Kiều dò dẫm:

– Tự nhiên hôm nay ông hỏi tôi chuyện này, có phải ông ham lên chức ông

nội rồi hả?

Ông Việt so vai:

– Ông Đức mới hỏi tôi chuyện Vĩ Khang. Hình như vợ chồng ông nhờ bà nội thằng Khang đến ép chúng ta.

Bà Kiều buột miệng:

– Thế này, chắc chắn Vĩ Khang khó mà lấy vợ quá.

Ông Việt nhăn trán:

– Bà nói vậy là ý gì hả?

Bà Kiều bắt mắt:

– Tôi dám ý kiến ý cò gì với má ông à? Nhưng khổ là khổ cho thằng Khang kia. Nó đã không thương con Kim, tại sao ông bà Đức còn thích đeo mang chứ.

– Vậy, bà nghe thằng Khang nhắc gì đến việc cưới vợ chưa? Bà chả khen con bé San Trúc lắm kia mà. Hay là nó chỉ quen chơi bời rồi đến khi chán chê, lại ruồng rẫy người ta. Gì thì gì, chứ tôi cấm tiệt ba cái vụ yêu đương thất đức đó.

Bà Kiều chép miệng:

– Ông thiệt lạ! Ông làm cha, sao không thử hỏi con trai ấy, chuyện gì cũng bắt tôi gánh hết cả là sao? Nó muốn cưới con bé Trúc. Nó vừa thừa chuyện với tôi, muốn chúng ta chọn ngày ra ngoài đó xin bỏ trâu cau.

Ông Việt tươi cười:

– Vậy thì tốt rồi! Con nó ưng đâu, mình cưới đó. Nói thiệt, tôi càng lúc càng không ưa được tính con Kim. Sang bên này, nó ra vẻ lễ phép thế, chứ ở nhà nó, nó làm “chị Hai” trong nhà, coi cha mẹ chẳng ra gì đâu. Ngừ ầy cưới về, có mà nhà cửa suốt ngày ì xèo. Thế bà nói sao với thằng Khang?

– Tất nhiên tôi tán thành. Bộ thời buổi này dễ tìm được đứa con gái vừa đẹp người vừa đẹp nét như con Trúc chắc. Ngặt nổi ...

Thấy vợ tự dưng ngập ngừng, ông Việt gắt nhỏ:

– Lại cái vụ “môn đăng hộ đối” à? Tôi đã nói rồi, nhà chúng ta giàu, thêm dăm ba đứa con nữa, ăn cả đời chưa hết của. Bà làm ơn quên cái chuyện “giàu nghèo” đó đi.

Bà Kiều gắt lại ông:

– Ông này, rõ thật vô lý ông đã nghe tôi nói gì mà phê phán, lên lớp tôi chứ? Gia đình San Trúc theo đạo đấy. Tôi đang đau cả đầu, không biết gì đã trách tôi.

Ông Việt chưng hửng:

– Con bé là người có đạo à? Nhưng mà bây giờ đạo ai nấy giữ, không như hồi xưa, vợ chồng buộc phải bỏ “đời” theo đạo đâu.

– Đúng là chúng ta nghĩ đơn giản thế. Nhưng ngộ lỡ con bé rơi vào gia đình đạo gốc, y như hồi xưa bà nội Vĩ Khang từng gặp phải thì sao?

Ông Việt khoát tay:

– Nếu sự thật như vậy thì coi như số Vĩ Khang kém may mắn. Bà cụ không bao giờ đồng ý cho con cháu lấy đạo người đâu. Vết thương lòng của má còn nóng bỏng à.

Bà Kiều thở dài:

– Tôi cũng biết thế, nên đã lo giùm thằng Khang đây. Chuyện đã tới nước này, có lẽ tôi phải ra Phan Thiết trước, ông ạ, Ông Việt đồng tình theo ý kiến của vợ

Ngày thứ ba, theo lời hứa với cha mẹ, San Trúc trở ra quê. Gặp lúc bà Kim Hoàng và Phú vừa đến nhà cô để hỏi chuyện hôn nhân. San Trúc thản nhiên bước vào nhà, cô từ tốn:

– Cháu chào bác! Em chào anh ?

Phú mắt sáng lên. Anh ta ríu rít:

– Lâu quá không gặp, mẹ nhìn xem, San Trúc của con, đẹp không mẹ?

Bà Kim Hoàng nạt đùa:

– Con ngồi im một chỗ đi Phú, để mẹ hỏi con nó vài câu.

Quay sang Trúc, bà nhẹ lời:

– Cháu ngồi xuống, cho bác hỏi vài chuyện.

San Trúc cần mồi:

– Cháu có chuyện gì để bác phải quan tâm ạ?

Phú liền thoáng:

– Tại em không biết đấy. Ở nhà, ba mẹ em đã đồng ý nhận anh làm con rể.

San Trúc so vai:

– Đúng là tôi không hề biết thật.

Bà Kim Hoàng chậm rãi:

– Cháu đi học nên không hiểu ở nhà cha mẹ đã gặp nhiều xui rủi trong kinh doanh. Và để sự giúp đỡ giữa bác dành cho gia đình cháu không còn bị dư luận gièm pha, bác đã hỏi ba mẹ cháu, cho cháu về làm dâu nhà bác.

– Làm vợ anh đó, San Trúc!

Ném cái nhìn đầy khinh miệt về phía gã con trai mặt quắt queo, môi thâm xỉ, San Trúc cao giọng:

– Cháu rất tiếc, khi phải trả lời bác, là cháu đã có người yêu rồi, thưa bác.

Bà Hoàng chưa kịp phản ứng, Phú lại lần nữa ríu rít lên:

– Có người yêu thì đã sao nào? Ở vùng Phan Thiết này, em đừng quên, ai mà được cậu Phú để mắt tới, là người đó có phước nhé. Và số tiền gia đình em cần, cha mẹ anh sẵn sàng trả cho em. Sẽ không tìm đâu thằng con trai chơi đẹp như anh Phú đâu, cô bác sĩ tương lai.

San Trúc chậm rãi:

– Tôi biết, và rất cảm ơn những gì gia đình anh đã giúp cha mẹ tôi. Tôi không có phước lấy chồng giàu. Số tiền cha tôi vay ba mẹ anh, tôi hứa sẽ trả

lại.

Bà Hoàng ngọt ngào:

– Bình tĩnh nghe bác nói đã cháu. Gia đình bác tiền bạc không thiếu, nhưng thực chất, bác rất thèm có được một người con dâu có học thức như cháu, về phụ bác kinh doanh. Hoặc như sau này cháu thành dâu con trong nhà rồi, cháu muốn làm kinh tế riêng, mở nhà thuốc, bác sẽ đầu tư tối đa cho cháu. Gia đình cháu không phải sống trong cảnh vất vả nhọc nhằn này nữa. Cháu đồng ý không Trúc?

Ông Vương nhìn con gái:

– San Trúc! Bà đây đã có lòng, con cũng đừng nên quá tự ti, mà sau này ôm hận con ạ.

San Trúc cắn nhẹ môi. Cô vừa thương vừa giận cha. Cô quyết định nói thẳng:

– Chuyện hạnh phúc đời con, xin ba để con tự quyết. Số tiền ba vay người ta, con hứa sẽ hoàn trả.

Bà Kim Hoàng giận dữ:

– Đây, là do cô quá tự kiêu mà chuốc lấy đó. Cô muốn trả thì hãy trả cho tôi ngay đi.

San Trúc nhỏ nhẹ:

– Cháu đã hứa thì không nuốt lời, chỉ xin các cho cháu thư thả ít ngày.

Bà Hoàng nhếch môi:

– Cô tưởng tiền nhà tôi là rác chắt. Tôi cho cô biết, tiền nhà tôi để ra được tiền đây. Cô thích thì ngay chiều nay, hãy bảo cha cô trả đủ lời lãi và tiền gốc cho tôi. Chiều nay không có, đừng trách sao tôi ác à ghen.

Bà kéo tay con trai:

– Chúng ta về ?

Phú kêu lên:

– Kia mẹ! Làm gì mẹ nóng dữ vậy. Con muốn nói chuyện với Trúc.

San Trúc lạnh lùng:

– Cha mẹ tôi nợ tiền gia đình anh, tôi sẽ trả. Giữa tôi và anh không có chuyện gì để nói cả, anh về đi!

Phú bưng giận:

– Mà dám đuổi tao?

San Trúc nhếch môi:

– Nên nhớ, San Trúc này dám từ chối anh, có nghĩa là nó đủ khả năng làm bất cứ điều gì nó muốn.

– Được, tao chờ xem, ngày mai mày lấy tiền đâu trả tao. Hay là đêm nay, mày bán thân cho một thằng già nào đó ngoài khu du lịch? Chắc là thế nên mày mới mạnh miệng chứ gì. Hừ, đồ con ...

– Đồ con điếm phải không? Nếu là thế, tao vẫn bằng lòng chứ không ngu gì

đâm đầu về làm vợ mày. Về đi, đừng để tao nổi giận!

San Trúc nghẹn đắng, mắt cô lộ hung quang.

– Khoan đã! Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Một giọng phụ nữ nhẹ nhàng cất lên. Mọi người giật mình nhìn ra cửa.

Người đàn bà đứng ở ngưỡng cửa mặc bộ đồ gấm đắt tiền, khuôn mặt người phụ nữ nhìn phúc hậu, sau lưng bà còn một người đàn ông, xách theo giỏ đồ.

San Trúc thảng thốt:

– Bác ...

Bà Kiều (người đàn bà chính là bà Kiều), khẽ nói:

– Bác nghe hết câu chuyện này giờ. Xin phép ba mẹ cháu Trúc, cho tôi được nói vài lời với bà và cậu đây trước.

Ông bà Vương kinh ngạc nhìn hết người phụ nữ sang trọng, lại nhìn qua con gái. San Trúc hình như cũng bất ngờ như ông bà Vương.

Bà Kiều chậm rãi nói với bà Kim Hoàng:

– Bà đã cho anh chị tôi đây vay số tiền bao nhiêu, thưa bà?

Bà Kim Hoàng lưỡng lự:

– Bà là ai? Bà muốn gì đây?

Bà Kiều nhếch môi:

– Bà cần anh chị tôi trả tiền, hay bà cần biết tôi là ai?

Phú cái kinh:

– Tất nhiên, họ phải trả tiền tôi. Ông ta vay mẹ tôi mười lăm triệu đồng. Con gái ông ta đã không biết điều, tôi đòi lại tiền trong ngày mai. Bà có đủ mười lăm triệu trả giúp họ không?

Ông Vương kêu lên:

– Cậu nói láo! Tôi vay mẹ cậu mười triệu đồng mới hơn hai tháng. Bây giờ cậu nói tôi vay mười lăm triệu. Cậu có tính lãi cũng vừa phải thôi chứ.

Phú gần gần:

– Tôi chưa tính sổ sòng phẳng với ông đâu. Nên nhớ, con gái ông không dễ thoát tay tôi đâu. Tiền nhà tôi mỗi ngày biết đẻ ra tiền đấy.

Bà Kiều từ tốn:

– Tôi đồng ý trả đủ số tiền trên. Mời chị cho tôi coi giấy nợ!

Bà Hoàng bối rối:

– Tôi không có đem theo.

– Vậy chị và con trai chị hãy viết cho chúng tôi tờ biên nhận là chị đã nhận đủ số tiền mười lăm triệu. Tôi đọc cho chị ghi nhé. Chị cảm phiền, bút sa gà chết, tôi bỏ ra mười lăm triệu để chấm dứt nợ nần cho anh chị tôi, nên tôi phải làm đúng thủ tục và cả luật vay nặng lãi.

Bà Kim Hoàng thấy phong thái đầy tự tin của bà Kiều thì biết rằng bà đã gặp phải người trên "cơ" bà. Không thể tìm cách thoái, bà Hoàng đành viết giấy nhận tiền. Tờ giấy được trao lại cho bà Thủy giữ, sau khi lấy đủ chữ ký của

từng người có mặt.

Bà Kiều lấy trong giỏ xách ra một cọc tiền loại giấy bạc năm trăm ngàn. Bà đếm đủ ba mươi tờ đặt trước mặt mẹ con bà Hoàng. Mẹ con bà Kim Hoàng ra về. Ông bà Vương lúc này mới quay qua bà Kiều:

– Xin bà nhận ở vợ chồng tôi lời cảm ơn chân tình nhất. Bà đã giải cứu con gái tôi, đời này kiếp này, vợ chồng tôi nguyện làm kẻ ăn người ở cho bà.

Bà Kiều kêu lên:

– Ấy! Anh chị đừng làm thế, kéo tôi khó mở lời lắm ạ. San Trúc, cháu hãy nói đi!

San Trúc thở dài:

– Bác! Anh Khang kêu bác ra đây phải không ạ?

Bà Kiều lắc đầu:

– Có lẽ giờ này nó mới biết bác đi đâu.

San Trúc quay vào cha mẹ, cô nói nhỏ:

– Thừa cha mẹ, đây là bác Kiều, mẹ của anh Vĩ Khang, bạn con trong Sài Gòn.

Bà Kiều chất lưỡi:

– Ôi! Con bé này, phải nói rõ hơn chứ con. Anh chị tha lỗi cho sự đường đột của tôi. Vĩ Khang là con trai tôi, nó thương con gái anh chị. Cháu muốn tôi ra đây, xin phép anh chị cho chúng tôi được cưới San Trúc về làm dâu.

San Trúc hoàn toàn bất ngờ đến tình huống này. Cô định về thừa chuyện để ba mẹ rõ, sau đó mới gọi điện báo cho Khang. Cô đã suy nghĩ rất kỹ. Thà cô bị ba mẹ anh coi thường, rồi thời gian làm dâu, cô sẽ sống tốt để trả lại ân tình cho họ, còn hơn cô buông xuôi cuộc đời lấy Phú, gã đàn ông nghiện ngập, bệnh hoạn kia.

Bà Thủy bật khóc:

– Chúng tôi chưa nghe cháu nói gì. Chị thông cảm, nhà cửa chúng tôi quá xềnh xoàng. Con ơi! Làm cho mẹ mấy ly nước mát, mau ngen con.

Bà Kiều tươi cười:

– Con người ta hơn nhau ở tính nết. San Trúc nhà chị khiến mẹ con người đàn bà giàu có kia muốn cưới con bé. Rõ là may mắn cho con trai tôi, nó đã không chọn làm bạn. Chú Tân, mau xách quà vô giùm tôi đi!

San Trúc vội vã chạy ra phụ chú tài xế xách đồ vào nhà. Tận lúc này, cô mới ngỡ ngàng nhận ra chiếc Mercedes của gia đình Vĩ Khang đậu ngay đầu ngõ nhà cô, và trẻ con trong xóm đang hiếu kỳ bu đến.

Chỉ một buổi trưa mà có tới hai chiếc xe hơi sang trọng đến nhà ông Vương, khiến xóm nghèo vùng ven biển này như bừng lên chút sắc hồng hy vọng. Sau tuần nước trà mời khách, chị em San Trúc vào bếp lo cơm nước. Trên nhà, bà Kiều chậm rãi nói:

– Anh chị cho phép chúng tôi được cưới con gái anh chị về làm dâu chứ?

Bà Thủy bối rối:

– Kia ông? ý ông thế nào?

Ông Vương xúc động:

– Còn thế nào nữa. Tôi đồng ý. San Trúc không phải bỏ học, đó là điều tôi lo lắng nhất. Tôi mong chị hãy thương con gái tôi thật lòng. Gia đình tôi vì gặp lúc hoạn nạn, bao nhiêu vốn liếng vay mượn ngân hàng đều đầu tư vô ao tôm. Nay tôm bị bệnh chết sạch, tôi quá bối rối, nghe người ta mách bảo, mới ra thành phố vay lãi cao. Cũng tưởng sau khi xuất ao, tôi sẽ đủ tiền trả lại họ, nào ngờ tôm vẫn tiếp tục chết ... Họ ép tôi phải trả nợ, nếu không thì gã San Trúc cho con trai họ.

Ngừng một chút, ông tiếp:

– Tôi chưa biết con trai chị thế nào. Bình thường, San Trúc nhà tôi khó tính lắm, nó rất ghét đàn ông. Bây giờ nó chịu thương con chị, chắc chắn cậu ấy phải là người đàn ông tốt.

Bà Kiều nhún nhường:

– Anh chị thương mà dành cho cháu tình cảm tốt đẹp, chứ thằng Khang nhà tôi cũng cứng đầu lắm. Tôi định tự hỏi vợ cho nó đấy, ai dè nó lại dẫn San Trúc về nhà, vậy là tôi quên ngay ý định của mình. Tôi còn một đứa con gái, nó cũng mến San Trúc lắm. Anh chị đừng mặc cảm. Tôi sẽ giúp anh chị gầy dựng lại vốn liếng nhà cửa.

Bà Thủy từ tốn:

– Chị thương San Trúc nhà tôi, thật phúc đức cho con tôi rồi. Chúng tôi thật sự không dám nhận thêm bất cứ sự giúp đỡ nào của anh chị đâu ạ.

– Chị đừng nói vậy, tôi buồn. Không giấu gì anh chị, thằng rể tương lai của anh chị là tổng giám đốc liên doanh giấy da, làm sao tôi có thể để sui gia của mình sống trong điều kiện thiếu thốn mọi tiện nghi chứ.

Bà Thủy vẫn kiên trì:

– Chị à! Được con trai chị thương tới Sang Trúc nhà tôi, thiệt là may mắn cho con bé. Tạ ơn chúa! Cuối cùng con tôi cũng thoát khỏi cuộc hôn nhân kinh khủng ấy. Cả tháng qua, đêm nào tôi cũng mơ thấy ác mộng. Sáng tỉnh giấc, tôi vào nhà thờ xin cha ban cho phước lành, nhưng vẫn không sao xóa được nỗi ám ảnh. Bây giờ, đâu có nhà xiêu vách nát, vợ chồng tôi cũng không dám nhận gì hơn đâu, chị ạ.

Bà Kiều kiên nhẫn:

– Anh chị phải cho tôi nói. Chúng ta không phải chỉ sống cho chúng ta, hãy vì con cái anh chị ạ. Hơn nữa, tôi còn một việc cần hỏi anh chị đây.

Ông Vương từ tốn:

– Xin chị cứ dạy bảo.

Bà Kiều nói:

– Tôi không dám nhận lời anh nói đâu. Chuyện Vĩ Khang cho chúng tôi biết,

gia đình anh chị theo đạo Thiên Chúa. Tôi muốn hỏi, nếu con tôi cưới San Trú, nó có phải theo đạo không?

Ông Vương nhìn vợ:

– Chuyện này ... Kia bà! Bà nói sao cho chị ấy hiểu đi bà.

Bà Thủy nhẹ giọng.

– Chị hỏi tới, tôi nói để chị rõ, Ngày xưa, chuyện lấy người ngoại đạo là việc khó khăn. Người ngoại đạo muốn lấy người có đạo, phải bỏ tôn giáo của mình mà theo về đạo, không được thờ phụng bất kỳ ai. Bây giờ thì dễ hơn. Đạo ai, người đó giữ, không còn bắt buộc nữa. Ông bà cha mẹ vẫn được thờ, thắp nén nhang để tỏ lòng hiếu thảo. Và mỗi tuần vào ngày chủ nhật, người lấy vợ (hoặc chồng) vẫn đến nhà thờ đọc kinh cầu nguyện, xin cha ban phép, xưng tội. Tất cả đều thoáng hơn rất nhiều, vì thế anh chị đừng bận tâm.

Bà Kiều tươi nét mặt:

– Cám ơn anh chị! Như vậy là con trai tôi có duyên phận, lấy được con gái của anh chị rồi. Thật ra tôi không phải khó khăn gì, chỉ tại Vĩ Khang nhà tôi mang trên vai bốn phận cháu đích tôn, nên cháu không thể từ chối bốn phận của mình. Bây giờ, tôi thật sự yên tâm rồi.

Sau cuộc nói chuyện của bà Kiều, chuyện đám cưới của Khang và San Trú được bàn tính kỹ hơn.

Trước đám cưới, bà Kiều xây lại toàn bộ nhà cửa, ao hồ cho gia đình Trú. Vĩ Khang vừa phải lo việc công ty, vừa phải cố gắng để học giáo lý hôn nhân.

Mọi thủ tục có thể giảm bớt, nhưng không thể lấy vợ đạo, mà không biết gì về đạo của vợ. Vĩ Khang thông minh, anh một lòng một dạ muốn lấy San Trú, nên đã tự bắt mình học thuộc tấc cả giáo lý hôn nhân chỉ trong vòng ... một tuần lễ.

Đúng là trên cả tuyệt vời khi trái tim đã hướng về điều gì, con người dễ dàng vượt qua mọi khổ luyện, để đạt tới đích.

San Trú không còn gì để từ chối, chọn lựa, khi Vĩ Khang đã muốn lấy cô. Được thoát khỏi cuộc hôn nhân đầy ác mộng bao phủ với Phú, Trú tưởng như cuộc đời cô được hồi sinh và ân nhân cứu mạng của cô chính là người đàn ông từng năn nỉ cô, hãy đóng vai làm người tình bé bỏng của anh. Bây giờ không còn cảm giác lo lắng bị ba mẹ Khang phát hiện nữa, cô đang bước vào hào quang rực rỡ của cuộc hôn nhân do Khang quyết định.

Cô chưa yêu anh, chỉ mới chút chút rung động xôn xao mỗi khi đối diện anh, nhưng có hề gì. Tình yêu rồi sẽ đến sau hôn nhân, nếu cô thật sự biết yêu thương trân trọng tình cảm với những người trong gia đình Khang. Cô nhất định hạnh phúc, bởi gia đình Khang, họ là những người giàu có trái tim nhân hậu. Cô tự hứa không phụ tấm lòng của Vĩ Khang. Mãi mãi là người vợ hiền thực của anh!

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 6

Nhìn tấm thiệp hồng, Thiên Kim run rẩy. Cô chụp tay Vân Khánh lấp bắp:

– Anh Khang lấy vợ lấy ai hả Khánh?

Vân Khánh thờ dãi:

– Mà đọc thiệp đi. Tao nghĩ mày biết chị ấy.

Mắt Thiên Kim nhật nhòa trước cái tên Hoàng Nguyễn San Trúc quen thuộc.

Giọng Kim òa vỡ:

– San Trúc ...sinh viên cùng khoa được với tao hả?

Vân Khánh gật đầu:

– Ừ.

– Anh mày quen nó từ khi nào? Tại sao mày không cho tao biết hả Khánh?

Vân Khánh nhăn mặt:

– Mày lạ gì ông anh quái gở của tao. Ba mẹ tao và cả tao nữa, cũng mới biết đây thôi. Anh Khang chưa muốn công khai đâu tại ba mẹ tao hỏi thúc quá.

Thiên Kim nhếch môi:

– Dù anh Khang giấu tao, nhưng là em, mày biết lỗ chuyện này trước khi thiệp gởi đi. Tao đã làm ngay cả tình bạn của mình, hèn chi tao không có được trái tim anh mày.

Vân Khánh ảm ức:

– Mày nói vậy là sao chứ?

– Thông minh thuộc loại siêu hạng như mày, mày thừa hiểu, tao muốn nói điều gì.

– Mày vô lý vừa thôi Kim! Yêu ai, lấy ai là quyền của anh Hai tao. Tao đồng ý là tao biết sớm hơn mày, nhưng cứu vãn được gì khi anh tao đã quyết định. Mày quên anh ấy đi, vì quanh mày đâu thiếu đàn ông. Người hơn anh Hai tao thiếu chi. Tại sao phải khổ phải đau đón ôm tình yêu đơn phương một mình?

Tao thương mày, luôn muốn mày vui vẻ, tao mãi là bạn mày. Tùy mày coi tao thế nào, do ở mày, tao không oán trách mày đâu.

Thiên Kim hần học:

– Không ... Tao không dễ dàng chịu thua con nhỏ nhà quê nghèo kiết xác này đâu.

Vân Khánh bần chồn:

– Không chịu thua rồi mày nhắm làm gì đây, khi một tuần nữa đám cưới được tổ chức?

– Dù không có chỗ đứng trong trái tim quá kiêu hãnh của anh mày, tao cũng

phải chứng minh cho anh biết, tao yêu anh ấy nhiều thế nào. Chưa đám cưới, hy vọng bàn thắng còn dành cho tao năm mươi phần trăm cơ hội.

Thiên Kim gần gần:

– Cả mẹ mày nữa. Tao không ngờ mọi người lại đối xử với tao tàn nhẫn thế này. Tao luôn trân trọng, tin tưởng ở những lời hứa của mẹ mày, vậy mà, kết quả là tấm thiệp mong manh này, nó sắc hơn cả lưỡi dao lam, nó đang cắt từng chút, từng chút trái tim tao. Tao không cam tâm ...

Dứt lời Thiên Kim bật dậy, cô bỏ mặc Vân Khánh ngồi chết lặng bên bàn nước của nhà cô. Thiên Kim lao ra khỏi nhà như một cơn lốc xoáy.

Bà Đức - mẹ Thiên Kim - từ trên lầu chạy xuống.

– Con Kim nó làm sao vậy Khánh?

Vân Khánh cúi đầu:

– Cháu xin lỗi dì. Cháu không biết khuyên Thiên Kim thế nào nữa. Nó muốn nổi điên khi biết tin anh Hai cháu lấy vợ.

Bà Đức tái mặt:

– Thôi chết, con Kim bướng bỉnh lắm. Nó yêu anh Hai cháu hơn cả bản thân nó. Bác vì lo sợ chuyện xảy ra, nên từ hôm qua, cầm thiệp ba mẹ cháu mời, bác đã cố gắng để giấu nó. Giờ phải làm sao đây? Nó nhất định gây ra chuyện lớn, cháu ạ.

Vân Khánh bối rối:

– Cháu linh cảm Thiên Kim đi tìm chị dâu cháu. Cháu không muốn hai người bất đồng. Cháu thương Kim, nhưng cháu không thể vào hòa với nó hại chị Trúc.

Cháu mong dì hiểu nỗi khổ tâm của cháu. Ba mẹ cháu thương Thiên Kim không kém gì cháu. Nhưng thời buổi này và cá tính anh Hai cháu, dì không còn lạ, ba mẹ cháu phải đồng ý đám cưới theo sự lựa chọn của anh.

Bà Đức nhăn mày:

– Cháu nói vậy, tức là mẹ cháu không ưa cô ta à?

Vân Khánh cắn môi:

– Lúc đầu là thế. Mẹ cháu phải đích thân tìm hiểu hoàn cảnh, tư cách của chị Trúc. Cháu mong dì hiểu cho mẹ cháu. Sau này dì cũng như thế, nếu Kim khẳng khái đòi lấy ai đó. Mẹ cháu chấp nhận, vì chị Trúc rất xứng đáng. Chị ấy còn học chung lớp Thiên Kim đó dì.

Bà Đức thở dài:

– Dì hiểu. Tính tình Thiên Kim, giá như nó nhu mì một chút, vị tha thêm một chút, chắc chắn anh Hai cháu không bỏ qua con gái dì. Bây giờ chúng ta phải bằng mọi cách ngăn chặn Thiên Kim, để nó đừng gây ra chuyện đáng tiếc. Dì lo lắm!

Vân Khánh đứng dậy:

– Cháu xin phép dì, cháu qua trường của Kim coi sao. Hôm nay, các trường

đại học bắt đầu tổ chức học quân sự đầu năm. Cháu nghĩ Kim đến đó. Vân Khánh đoán không sai. Thiên Kim rời nhà, cô đón xe ôm đến tìm Hoàng Vân, nhưng Hoàng Vân đã đến trường. Thiên Kim lưỡng lự một chút. Cuối cùng cô quyết định được việc cô cần làm trước tiên.

Sân trường đông nghẹt, nhất là trước cửa phòng hành chính. Các cô thầy chuyên trách phân tổ chức hành chính của trường đang lu bu trước đồng hồ sơ cao ngất. Sinh viên mới nhập học đến đóng tiền trường và lệ phí.

Thiên Kim nhìn quanh. Đông quá! Chả lẽ cứ đứng lớ ngớ như "lính mới tò te" lần đầu đến lớp thế này ư? Thiên Kim hất mạnh mái tóc, cô quyết định đi thẳng vào đại sảnh.

– Thiên Kim!

Vừa đặt chân lên cầu thang, Kim nghe tiếng Hoàng Vân gọi. Thiên Kim chạy thẳng ra hành lang lầu trệt. Hoàng Vân đang vẫy tay, ngoắc Kim. Bên cạnh Hoàng Vân là Lam Sơn và một cô gái Kim thấy rất quen.

Thiên Kim gật đầu, miệng cười nhẹ, cách chào tổng thể tất cả mọi người, mắt vẫn không rời cô gái xinh đẹp ăn mặc rất mô-đen.

Hoàng Vân cười cười:

– Tao tưởng mày không đi, nên không ghé rủ. Mày bệnh hay sao mà bơ phờ vậy Kim?

Thiên Kim lắc đầu:

– Tao chỉ hơi đau đầu chút xíu. Nằm nhà buồn quá, suốt hai tháng chơi không rồi, tao không muốn kéo dài tình trạng nằm một chỗ nên quyết định tới trường xem sao. Không khí hôm nay, khiến tao nhớ đến ngày đầu tiên tao và mày gặp nhau.

Hoàng Vân cười nhẹ:

– Phải là đau đầu chút xíu thật không?

Thiên Kim nhăn mặt:

– Mày hỏi vậy là có ý gì hả?

– Em không buồn trước tin Vĩ Khang cưới vợ à? – Cô gái bên cạnh Vân chọt lên tiếng.

Thiên Kim bặm môi:

– Chị là ai? Tại sao hỏi tôi câu đó?

Hoàng Vân chậm rãi:

– Tao quên giới thiệu để mày rõ. Chị Quỳnh Hương, là chị họ của anh Sơn. Hôm nay chị Hương có cô cháu gái đậu vào trường Dược, chị Quỳnh Hương đưa cô bé nhập học. Chị Quỳnh Hương làm thư ký nêng cho anh Khang.

Mày ghé công ty anh Khang, chả lẽ mày chưa gặp chị ấy?

Thiên Kim nhớ rõ ánh mắt sắc sảo luôn nhìn cô đầy ganh ghét, khó chịu mỗi khi cô ghé công ty tìm Khang. Thì ra là cô ta, hèn gì Kim thấy cô ta quen ghê lắm.

Thiên Kim nhếch môi:

– Người đi lấy vợ, nửa hồn tôi chết theo hay sao? Tôi không dối lòng mình rằng tôi buồn thê thảm. Nhưng chị hỏi câu đó, tôi dám chắc tâm trạng chị không khác tôi bao nhiêu. Thư ký và giám đốc luôn cận kề bên nhau, vậy mà chị còn thua, thì tôi thua cũng đáng.

Quỳnh Hương chắt lưỡi:

– Tận giờ nhận thiệp mời, tôi còn không tin sự thật, Vĩ Khang lại cưới con bé đó. Giá như anh ấy cưới Kim, tôi đỡ tức hơn.

Lam Sơn kêu lên:

– Chị Tư! Đừng khiến mọi người căng thẳng nhau nữa.

Quỳnh Hương cao giọng:

– Tôi im không được.

Thiên Kim vội hỏi tới:

– Chị biết San Trúc à? Chẳng lẽ ngoài việc học ở trường, nó còn làm việc gì không tốt? Chị cho tôi biết đi. Mẹ anh Khang rất trọng danh dự. Nếu San Trúc là đứa con gái không ra gì, gia đình Khang không bao giờ chấp nhận nó.

Quỳnh Hương cắn môi:

– Anh Khang chỉ mới quen nó thôi. Nó chuyên bán hàng quần áo "xôn" trước cổng công ty. Tôi mấy lần thấy nó đến một căn biệt thự nằm bên quận Tân Bình vào các buổi tối. Những lúc ấy, nó ăn mặc "tử tế lịch sự" hơn lúc đi bán hàng rong.

– Và chị nghi San Trúc?

Hoàng Vân chợt nói:

– Kim à! Theo tao, San Trúc không phải loại con gái dễ bị đồng tiền lôi kéo đâu. Mà phải thận trọng lời nói, việc làm. Dù sao tụi mình cũng thuộc tầng lớp trí thức, đừng để sau này ân hận.

Thiên Kim gắt lên:

– Mà còn coi tao là bạn không? Tao chưa hề sống vô lương tâm với đồng nghiệp. Nhưng San Trúc cướp Vĩ Khang của tao, chuyện này khiến tao tức lắm.

Tao không thể trơ mắt nhìn họ hạnh phúc. Tao đau một, nó phải trả gấp đôi.

Hoàng Vân bực bội:

– Mà nói vậy mà nghe lọt tai à. San Trúc chưa chắc biết chuyện mà quen anh Khang. Anh ấy cưới nó là quyền của anh, sao mà lại trút lỗi cho nó. Tao không bênh ai cả, thấy sao nói vậy. Mà đừng quên, bên cạnh San Trúc còn có Hồng Vân, nhà nó "cao cơ" hơn nhà mày đây. Hồng Vân thương San Trúc như ruột thịt, chỉ cần San Trúc "ói" một tiếng, bao nhiêu tiền, ba mẹ Hồng Vân cũng giúp. San Trúc không hề lợi dụng bạn bè, em nói đúng không anh Sơn?

Lam Sơn trầm tĩnh:

– Thiên Kim! Đừng níu kéo điều không thuộc về mình nữa. Chị Hương, tôi vì yêu anh Khang nên quay quắt hệt hăng như Kim. Trong lớp, ngoại trừ San Trúc, có ai vất vả kiêu Trúc đâu. Nghe lời tôi, vui vẻ để chuẩn bị bước vào năm học mới.

Thiên Kim so vai:

– Anh không tự dối lòng anh đấy chứ? Anh rất thích Trúc kia mà, tại sao anh không đấu tranh, giành hạnh phúc cho mình.

Lam Sơn từ tốn:

– San Trúc chỉ coi tôi là bạn. Tôi không đuổi mỗi bắt bóng nữa, khi Hoàng Vân rất cảm tình tôi. Kim rồi cũng thế. Anh Trí khoa ngoại theo Kim cả năm nay. Hãy cho anh ấy cơ hội, Kim sẽ thấy cuộc sống đáng yêu hơn. Vậy nhé.

Quỳnh Hương cay độc:

– Cậu đúng là loại người ba phải. Tôi không bỏ cuộc đâu. Các người chờ xem.

Lam Sơn nhăn mặt:

– Chị định làm gì Trúc?

– Làm gì là quyền của tôi. Được ăn cả, ngã về không, bắt quá tôi thất nghiệp rồi công ty ấy. Bằng cấp và năng lực của tôi, thiếu gì công ty tuyển. Không vì Khang, tôi bỏ công ty đó lâu rồi.

Dứt câu, Quỳnh Hương ngoe nguẩy bỏ đi. Kim chưa biết về hay ở, thì San Trúc, Hồng Vân và mấy người học chung khoa từ trên lầu đi xuống. Vừa thấy Trúc, tự nhiên Kim đi xăm xăm về phía Trúc, mặc kệ Hoàng Vân gọi sau lưng.

San Trúc vô tình, cô cười nhẹ khi thấy Thiên Kim.

– Ôi, Thiên Kim! Cuối cùng Trúc cũng gặp được bạn.

Thiên Kim nhếch môi:

– Trúc muốn gặp tôi? Có chuyện gì à?

Trúc thoáng khựng lại trước vẻ mặt cay cú của Kim, nhưng San Trúc bỏ qua thái độ căng thẳng của Kim. Cô nhẹ giọng:

– Chủ nhật sau, Trúc lấy chồng, Trúc mời bạn tới dự, bạn không từ chối chứ.

Thiên Kim nhói tim. Đau thật! Kim muốn gào to lên rằng:

Vĩ Khang là của cô, mãi mãi Vĩ Khang không thể thuộc về ai. Chưa chát làm sao đứa con gái đầy ngạo mạn như Kim đã bị Trúc đánh gục, bằng chính sự hồn nhiên vô tư của nó.

San Trúc không biết, nghĩa là Khang đã không nói quan hệ giữa Kim và gia đình anh ...

– Thiên Kim! Kim sao vậy?

San Trúc lo lắng. Thiên Kim cười gượng:

– Tôi không sao. Trúc làm tôi ngạc nhiên, cứ tưởng trong số mười một đứa

con gái học chung khoa, người chấm dứt cảnh sô lô cuối cùng là Trúc kia đấy.

Trúc luôn tạo lên những bức phá bất ngờ đầy kịch tính.

San Trúc thoáng buồn:

– Lấy chồng khi còn đi học, Trúc thấy kỳ kỳ làm sao ấy. Nhưng gia đình ảnh đã coi thầy, năm nay ảnh được tuổi lấy vợ. Đàn ông họ luôn cần ổn định hạnh phúc gia đình, bởi họ đã vững sự nghiệp, Trúc đành chịu nghe lời.

San Trúc nhìn Thiên Kim:

– Dù chúng ta không thân nhau, nhưng cùng học một khóa. Hôm ấy, Trúc mong Kim đến. Nếu có “chàng” thì mời luôn nhé.

San Trúc nào hay câu nói vô tình của cô khiến bão lòng Kim dâng cao, buồn chết lịm con tim. Khang ơi, anh biết không?

Thiên Kim hồ hững:

– Tôi nhất định chúc phúc cho bạn. Trúc này! Học giỏi như bạn, lấy chồng rồi, Trúc còn học tiếp không?

San Trúc mỉm cười:

– Gia đình chồng Trúc đồng ý cho Trúc học hết đại học.

– Vậy thì Trúc gặp may mắn nữa rồi.

Hồng Vân không vô tâm như Trúc ánh mắt Thiên Kim nhìn Trúc, khiến Vân gai cả người. Hồng Vân từng vài lần gặp Kim đi chung với em gái Khang. Họ rất thân nhau. Hồng Vân băn khoăn. Chẳng lẽ Khang chính là người đàn ông mà Kim yêu đơn phương như bạn bè kháo nhau? Nếu đúng như vậy, San Trúc chắc không thể bình yên hưởng hạnh phúc rồi.

Hoàng Vân lên kịp Thiên Kim, cô lo đứng tim khi thấy Trúc và Kim đối diện nhau nói chuyện. Thái độ bình thản của Trúc khiến Hoàng Vân trút được nỗi sợ hãi đang lẩn cấn trong lòng. Mong sao Thiên Kim quên được Khang.

Gia đình San Trúc xin cha, cho con gái được lấy chồng, không bị bắt buộc người chồng phải theo đạo bên vợ. Ông bà Vương được cha Lành đồng ý, bởi cha hiểu rõ hoàn cảnh của con chiền nơi cha chôn đất.

Cha chỉ yêu cầu, trước giờ cử hành hôn lễ ở nhà trai, chú rể phải đưa cô dâu đến làm lễ ở nhà thờ, để Maria Trúc được xóa tội, để đáng tội cao linh thiêng chứng giám cho hạnh phúc của con chiền xứ dân mình. Ba mẹ Vĩ Khang đồng ý.

Thứ bảy, Vĩ Khang ra Phan Thiết, làm lễ cưới bên nhà gái. Hồng Vân làm cô dâu phụ. Vĩ Khang kéo thêm ba thằng bạn thân đi cùng anh. Chú rể phụ là Hùng, kỹ sư điện toán thuộc sở tài chính Kế Toán Thành phố. Một gã đàn ông hào hoa phong nhã, ngang ngửa chú rể.

San Trúc mỉm cười ghé tai Vân:

– Mày hãy tạo ấn tượng đẹp cho riêng mày nghe Vân. Anh ta không tệ đâu.

Hồng Vân so vai:

– Tao không quan trọng hình thức. Mẹ tao luôn cảnh cáo tao, đàn ông đẹp thường đa tình, ít khi chung thủy. Tao ghét sự chờ đợi lắm.

– Tao biết. Nhưng duyên số mà mày, không ai nói trước được điều mình muốn, hiểu không?

Nhà gái tổ chức gọn, đơn giản, chỉ vài mâm cơm gia đình. Thứ bảy, nhằm mùa cưới, nên nhà thờ cũng là nơi làm lễ vu quy, tân hôn cho ba cặp vợ chồng.

Nhà thờ rất đông. Và người ta trầm trồ bàn tán, bởi cô dâu quá đẹp. San Trúc được trang điểm và mặc xoa-rê màu trắng, nhìn cô hoàn toàn khác hẳn hai cô dâu kia.

Ông Vương dắt tay con gái đến gần chỗ cha Lành làm lễ ông đặt tay Trúc vào tay Khang:

– Từ hôm nay, cha giao San Trúc cho con. Hãy yêu thương vợ mình!

Vĩ Khang từ tốn:

– Con cảm ơn cha.

Giọng cha Lành vang lên trầm tĩnh:

– Maria Hoàng Nguyễn San Trúc, con đồng ý lấy Hứa Vĩ Khang làm chồng không?

San Trúc cắn nhẹ môi:

– Dạ, thưa cha, con đồng ý.

– Maria Trúc ? Con có hứa trọn đời này yêu thương, san sẻ bên người đàn ông ngoại đạo này không? Phải thương nhau dù dặt nhau qua những vất vả gian lao của cuộc đời, con sẽ không bỏ cuộc chứ?

– Dạ thưa cha, con hứa yêu thương Vĩ Khang, trọn đời tin tưởng anh ấy ạ.

Cha Lành quay sang Khang:

– Hứa Vĩ Khang! Thay mặt đấng tối cao thiêng liêng cùng đức mẹ Maria lòng lành, cha đồng ý cho con kết hôn cùng Maria Trúc. Dù đạo ai nấy giữ, nhưng con cũng phải tôn trọng đạo của vợ mình. Con lấy San Trúc, là do tình yêu, sự tự nguyện dâng hiến, đúng không?

Vĩ Khang xúc động:

– Thưa cha, con hứa yêu thương, bảo bọc San Trúc hết đời này.

– Hứa Vĩ Khang! Con hứa sống chung thủy bên Maria Trúc chứ?

– Dạ, con hứa.

Cha Lành gật đầu:

– Nhân danh chúa, cha chúc mừng hai con. Nhớ, dù rơi vào hoàn cảnh nào, cũng đừng quên lời thề trước chúa hôm nay. Bây giờ, hai con trao nhẫn cưới cho nhau đi.

Thánh ca nổi lên, dàn ca đoàn của nhà thờ toàn các cô gái tuổi mười bốn, mười lăm, xinh đẹp như những thiên sứ nhà trời, tay cầm hoa hồng, tay rảy

nước, đi vòng quanh ba cặp tân lang.

Lần đầu tiên xóm Đạo nghèo có đám cưới sang trọng, quý phái như thế. Hai cô dâu kia thấy ganh tỵ với San Trúc vô cùng.

Hùng tươi cười nói với Khang:

– Lấy vợ có đạo, hình như thích hơn, hả Khang?

Vĩ Khang cười cười:

– Phải mày bắt đầu thích cô gái nào ở Xóm Đạo của vợ tao rồi hả? Là ai thế?

Hùng tỉnh bơ:

– Tao thích cô dâu phụ hơn. Tao coi phim, thấy đám cưới ở nhà thờ nhiều, nhưng hôm nay, tao mới tận mắt nhìn thánh nữ của đức mẹ đi lấy chồng. Mày coi chừng đó, này giờ tao nghe bọn con trai nơi đây đang "tức khí" vì bị thằng đàn ông lạ đến xóm của họ, rủ" con gái xóm họ đi xa.

Khang cười:

– Thằng quý! Đừng hù tao chứ. Tao sẵn sàng đón nhận mọi hậu quả, miễn sao đám cưới của tao và Trúc vui vẻ.

Mọi người trở lại nhà Trúc. Bây giờ căn nhà được xây khang trang hẳn, vì thế nó đẹp nhất xóm. Bữa tiệc cưới do chính tay các mẹ, các dì trong xóm tự nấu bằng đặc sản của biển.

Hùng gấp thức ăn vào chén Hồng Vân, anh nói:

– Đám cưới ở quê đơn giản hơn Sài Gòn nhiều, Vân nhỉ.

Hồng Vân cười:

– Nhưng đồ ăn thì quá trời luôn. Ở thành phố, một bàn tiệc trị giá triệu đồng. Đi ăn tiệc riết, Vân hết ham, bởi quanh quẩn cũng chỉ là "lẩu này lẩu nọ", tôm hấp này hấp kia. Đâu được như ở đây. Các món này, San Trúc lên thực đơn cả đấy. Dân biển dầu nghèo, vẫn dư sức nấu được các món đặc sản cao cấp. Nhìn bàn tiệc, ai dám bảo đám cưới nhà quê nghèo. Quá tuyệt vời phải không?

Hùng gật đầu:

– Tuyệt thật ! Cứ như lời quảng cáo của Vân, chắc tôi phải cưới vợ theo Vĩ Khang.

Tuyên - bạn của Hùng - cười:

– Ông nhận xét được gì về con gái ở đây không?

Hùng thật thà:

– Tôi ... lu bu quá, không quan sát được.

Tuyên so vai:

– Chứ không phải bên cạnh ông hiện diện một cô phụ dâu xinh đẹp rồi à?

Hồng Vân cong môi:

– Vân mà đẹp thì đâu bị anh Khang loại trừ nhỉ?

Tuyên nói:

– Vĩ Khang ăn gan hùm, nó cũng không dám đèo bồng, bắt cá hai tay. Nhờ

vậy tại anh mới có cơ hội quen em chứ.

Hồng Vân cười:

– Em hồng có tiền lẻ đâu nghen. Hồi nãy anh bảo, anh rút ra được một nhận xét về con gái ở đây, anh cho Vân nghe được không?

Tuyên cười cười:

– Được chứ. Con gái ở Xóm Đạo, hình như ai cũng đẹp.

Hùng kêu lên:

– Ôi trời! Ông đúng là tinh mắt. Thế đã chọn được em nào chưa?

Tuyên so vai:

– Các cô gái đều trong sáng hồn nhiên, dù gia đình họ rất nghèo. Tôi cũng muốn bắt chước Vĩ Khang, được ở đây làm rể lắm. Khổ nỗi, mẹ tôi độc đoán kinh khủng. Bà không như mẹ Vĩ Khang.

Hồng Vân tỏ mò:

– Mẹ anh theo cách nói của anh, chắc chắn là thích con dâu nhà giàu, đúng không?

Tuyên gật đầu:

– Mười năm trước, mẹ tôi tự ý hỏi vợ cho anh Hai tôi. Anh tôi vì nhu nhược, đã không cãi lời mẹ. Kết cục là anh chị tôi không hề hạnh phúc. Anh tôi luôn bị chị dâu tôi lấn lướt. Tiếp đến chị Ba tôi yêu một người, bị mẹ tôi chê bai đủ kiểu, bắt chị tôi lấy con trai bạn của bà. Ba năm qua, chị tôi khổ đến mức lâm bệnh trầm cảm, vì anh rể tôi có tật ghen kinh khủng. Bao nhiêu sự cố, vẫn không làm mẹ tôi thay đổi cách nghĩ. Vì thế, tôi đang cố gắng tách khỏi sự kiểm chế của mẹ tôi. Dù sao tôi cũng không đủ kiên cường như Vĩ Khang, bởi mẹ tôi là người thâm trầm, bà sẽ hạ đối phương không cần biết hậu quả.

Hồng Vân thông cảm:

– Thời buổi này mà mẹ anh còn nặng đầu óc giai cấp như thế, đúng là chỉ làm khổ con cái. Vân công nhận mẹ anh Khang nhân hậu, San Trúc nhờ vậy thoát cảnh phải làm vợ một gã nghiện ngập.

Hùng chậm rãi:

– Con người ta có số cả. Ai không tin, chứ tôi rất tin điều này. Bác Kiêu chấp nhận bị bạn trách giận, chứ không áp đặt Khang, chẳng phải ai cũng tránh được “lòng tham” như bác đâu.

Vân dò dẫm:

– Bác ấy đã chọn cho anh Khang à?

Tuyên gật phất:

– Chuyện ấy hãy quên đi, đừng nhắc lại nữa. Bây giờ, chẳng phải bạn em đã làm cô dâu rồi sao?

Hồng Vân so vai:

– Em thích tò mò thôi. Anh Khang chọn San Trúc, ván đã đóng thuyền rồi,

dù các anh có kể cho em nghe thêm câu chuyện nào nữa, cũng đâu khiến anh Khang thay đổi.

Hùng chậm rãi:

– Vĩ Khang từng được một người bạn của ba mẹ chọn làm con rể. Cô gái ấy không xa lạ với em đâu, vì cô cũng là sinh viên Y khoa.

Hồng Vân chấp chới:

– Thiên Kim phải không?

Hùng kêu lên:

– Em biết rồi, sao còn hỏi nhỉ. Con gái tụi em thật khó hiểu mà.

Tuyên nhếch môi:

– Thiên Kim thích thằng Khang, chứ Vĩ Khang đâu để ý đến nó. Chắc hẳn con nhỏ kiêu kỳ này cay cú lắm. Bác Kiêu tự nhiên bỏ ý định cưới Kim về làm dâu, coi như bác ấy hơn hẳn ba mẹ anh. Ước gì mẹ anh có bước đột biến ấy để anh được tự do độc lập.

Hồng Vân im lặng. Điều Vân băn khoăn, nay đã tìm ra câu trả lời. Đám cưới ngày mai, liệu Thiên Kim đến dự với tư cách bạn bè của cô dâu, chú rể. Hay sẽ là quây phá của cô con gái nhà giàu thích gì được nấy, nay bị chạm tự ái, trước đối thủ nghèo hơn mình?

Hồng Vân nhìn sang bàn bên cạnh. Vĩ Khang và San Trúc vui vẻ uống rượu mừng của bà con hàng xóm. Cầu mong ơn trên của San Trúc che chở cho Trúc bình yên, hạnh phúc bên Khang trọn đời.

Buổi tối, chú rể say mềm, nằm ngủ bên nhóm bạn của anh. San Trúc không ngủ, dù cô khá mệt. Hồng Vân nhìn Trúc nói nhỏ:

– Mày cố ngủ chút đi. Ngày mai sẽ mệt đừ hơn đây Trúc.

San Trúc cười nhẹ:

– Tao không buồn ngủ. Tao đang muốn đi dạo nữa kìa.

Hồng Vân cười nhẹ:

– Cảm giác xôn xao của người sắp phải đi xa đúng không?

– Tao đã vài năm xa nhà, nhưng lần này tao thật sự bồn chồn.

– Vậy, tao sẽ cùng mày ra ngoài nhé.

San Trúc từ tốn:

– Nhóc Tiến nói, dạo này an ninh trật tự ở xóm tao cũng không tốt lắm.

Mình nằm đây tán dóc được rồi.

Hồng Vân nhìn đồng hồ cô chép miệng:

– Còn mấy tiếng nữa là trời sáng. Tao nghe anh Khang bảo, gia đình anh cho xe đi đón dâu sớm. Chắc ba, bốn giờ họ khởi hành mày nhỉ.

San Trúc cười:

Mười một giờ trưa phải có mặt ở Sài Gòn để làm lễ gia tiên. Vì thế, tụi mình cũng phải dậy sớm để chuẩn bị.

– Năm giờ, thợ làm tóc, thợ trang điểm mới tới kia mà. Mẹ anh Khang chu

đáo thật. Mày đã không làm, khi đồng ý làm vợ Khang.

San Trúc cắn môi:

– Đến bây giờ, tao vẫn không tin, mọi việc lại suôn sẻ thế đâu.

Hồng Vân chợt trầm tĩnh:

– Trúc! Tao định giấu mày, nhưng tao sợ ngày mai, điều tao lo lắng xảy ra, nên tao quyết định nói để mày biết, như thế tốt hơn.

Trúc cau mày:

– Chuyện gì vậy Vân? Mày căng thẳng và không ngủ được, phải vấn đề nghiêm trọng tới hạnh phúc của tao không?

Hồng Vân chậm rãi:

– Mày là đứa thông minh. Tao biết anh Khang không để ai ăn hiếp mày. Dù sao, tao vẫn muốn cho mày biết, cô gái mà mẹ anh Khang từng ép ảnh cưới và bị anh ấy từ chối, mày biết cô gái ấy là ai không Trúc?

San Trúc lắc đầu:

– Tao không biết.

Hồng Vân buông nhẹ:

– Thiên Kim đấy.

San Trúc bật dậy:

– Thiên Kim học chung với tụi mình hả? Tại sao mẹ anh Khang đồng ý để ảnh lấy tao mà không là Kim nhỉ? Nhà nó giàu, nó cũng thuộc dạng được dạy dỗ, học hành đàng hoàng kia mà.

– Chuyện này, tao cũng mới nghe bạn anh Khang nói đấy thôi. Anh Khang không ưa Thiên Kim. Hôm mày mời nó ở trường, mày nhớ không, mắt nó nhìn mày lúc ấy đã khiến tao linh cảm, nó đang rất hận mày. Bây giờ tao mới biết được lý do.

Ngập ngừng một chút, Vân tiếp tục nói:

– Em gái anh Khang là bạn thân của nhỏ Kim. Mày nói thật tao nghe coi, Vân Khánh đối xử với mày thế nào?

Cẩn nhẹ môi, Trúc trầm tĩnh:

– Vân Khánh quý mến tao thật sự. Tao nhận rõ sự chân tình của gia đình Khang dành cho tao, không hề có sự tính toán. Nhưng tao không hiểu, tại sao anh Khang và cả Vân Khánh đều không kể tao nghe về việc này. Chẳng lẽ còn điều gì khuất tất?

Hồng Vân lắc đầu:

– Thiên Kim không đơn giản như tụi mình. Bình thường nó luôn cay cú mày việc học tập khi mày lúc nào cũng đứng đầu khoa và giành học bổng cao nhất trường. Anh Khang có lẽ do thời gian giúp mày chuyện kinh tế gia đình gấp rút, nên chưa nói cho mày nghe, hoặc có thể gia đình ảnh coi việc nhỏ Kim không quan trọng, nên họ không nói. Thôi chuyện gì tới sẽ tới. Bây giờ mày phải đi ngủ, dù chỉ một vài giờ. Thức trắng đêm, ngày mai phấn son

cũng không thể giúp mày che đi sự mệt mỏi, bơ phờ đâu. Đừng để Thiên Kim tồn tại trong quan hệ gia đình mày. Vậy nhé!

San Trúc gật đầu. Nghĩ đến những gì gia đình Khang làm cho cha mẹ cô, Trúc lại thấy ấm lòng, và cô tin vào hạnh phúc mà cô đã chấp nhận.

Thiên Kim sững sờ. Vĩ Khang mở cửa xe cô dâu San Trúc đẹp như một nàng tiên. Kim nghe thấy những tiếng "ồ" kinh ngạc, trầm trồ của khách mời.

Người ta đang khen cô dâu, người ta vô tình đâm vào tim Kim những nhát dao sâu hoắm, đau buốt.

Chẳng rõ bằng cách nào, Quỳnh Hương tìm được Kim, dù bữa tiệc rất đông. Quỳnh Hương nói nhẹ:

– Cuối cùng, cả em và tôi, chúng ta đều phải chấp nhận, trơ mắt nhìn người đàn ông của mình lấy vợ. Vô bàn ngồi đi Kim! Giờ phút này, anh ta không nhận ra ai ngoài vợ mình đâu.

Thiên Kim nhếch môi:

– Tôi không tin chị dễ dàng buông xuôi.

– Dù sao, tôi vẫn muốn có một chỗ đứng bên Khang, dù chỉ là chiếc bóng, tôi vẫn mỗi ngày tám tiếng được thấy Khang, được làm công việc nhàn hạ, lương cao và có chút quyền lực. So với em, tôi đâu có gì đáng để buồn Thiên Kim so vai:

– Chị không cần chọc tức tôi. Thiên Kim này nói được là làm được. Tôi đã thề thì nhất định San Trúc phải đau khổ quay quắt. Ánh mắt Kim dõi theo sát từng bước đi của đôi tân lang. Khang đưa vợ đến từng bàn chào khách, uống với họ những ly rượu mừng.

Tới bàn của Thiên Kim, Quỳnh Hương đứng lên chúc mừng giám đốc. Trúc nhận ra cô thư ký đã một lần giằng co với cô. Lúc ấy, Trúc đang là con bé sinh viên nghèo, bán hàng dạo, và cô thư ký riêng của tổng giám đốc, thì đủ tiền mua đứt hai bao hàng của cô. Hôm ấy, nhìn Quỳnh Hương thật kiêu hãnh. Bây giờ, địa vị giữa hai người thay đổi. San Trúc đã trở thành phu nhân tổng giám đốc, và Quỳnh Hương hiểu phải biết che giấu con người thật của mình nếu muốn Khang không nổi giận.

San Trúc mỉm cười:

– Cảm ơn chị. Không ngờ chúng ta tái ngộ nhanh như vậy. Tôi vẫn nghĩ mình mơ đấy.

Quỳnh Hương cười cười:

– Có giấc mơ tuyệt vời như chị, chắc chắn hàng ngàn nữ công nhân dưới quyền anh Khang ao ước. Nhưng bây giờ thì cánh cửa bước vào ngấn tim của giám đốc đóng lại rồi. Trái tim đó từ nay mãi là của chị. Xin thay mặt chị em công nhân trong tổng công ty, Quỳnh Hương chúc hai người bách niên giai lão, hạnh phúc đến trọn đời. Chị uống với Khang ly này nhé!

Vĩ Khang cười tươi:

– Anh sẽ uống giùm vợ anh, vì Trúc không biết uống rượu. OK nghen.

Quỳnh Hương so vai:

– Chưa gì giám đốc đã bênh vực vợ tôi đa rồi. Nhưng Hương muốn chị ấy uống kìa. Tửu lượng của anh, Hương đâu dám “múa rìu qua mắt thợ”. Chị Trúc!

Chị không từ chối Hương đúng không. Chỉ một chút thôi.

San Trúc nói với Khang:

– Đừng lo cho em! Từ chối rượu mừng của bạn bè, mình không phải đâu anh.

Chị Quỳnh Hương, Trúc kính chị một ly.

Dứt câu, San Trúc uống một hơi hết chung rượu nhỏ trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người.

Nhưng Vĩ Khang chưa kịp khoác tay dìu vợ đi, Thiên Kim đã bước ra. Cách ăn mặc của Thiên Kim khiến người ta hơi bất ngờ. Cô mặc chiếc đầm màu vàng, tóc Kim quăn lộn, giống như cô lọ lem bước ra từ góc bếp trong câu chuyện cổ tích.

Thiên Kim cất giọng thật ngọt:

– Chúc mừng hạnh phúc của hai người! San Trúc, cho mượn anh Khang chút nhé.

San Trúc cười nhẹ, không trả lời. Thiên Kim giơ ly rượu về phía Khang:

– Hãy uống với em ly rượu này, được không anh Khang?

Miệng hỏi, tay Kim kề ly rượu vào môi Khang. Vì lịch sự, Khang đành phải uống cạn ly rượu. Nhưng Kim nào buông tha anh ngay, cô nhón chân lên, hôn vào môi Khang, nhanh và bất ngờ đến mức không ai kịp phản ứng, và trong tích tắc ấy, ánh đèn flash lóe sáng.

Tiếng Kim thì thầm:

– Em không cam lòng đâu Khang. Đêm tân hôn của anh không thể không có em.

Khang không có thời gian để phân tích câu nói nhẹ như gió thoảng ấy. Nụ hôn của Thiên Kim khiến Khang bối rối. Trong đại sảnh, đặt hơn ba mươi bàn tiệc, người ta đổ dồn mắt nhìn anh, nửa thích thú, nửa bất ngờ trước sự kiện quá liêu lĩnh, mạnh mẽ của Kim.

Ông bà Thiên Đức tái mặt. Hành động của con gái có cái gì đó vừa quá trớn, vừa buông thả. Giữa chốn đông người và hội tụ những khuôn mặt vang danh trên thương trường, cử chỉ vừa qua của con gái khiến vợ chồng ông Đức thấy danh dự của mình bị bôi lem. Con gái nhà tử tế, ai lại bày tỏ tình cảm của mình trước thiên hạ thế chứ.

Ông Phú nghiêng răng:

– Bà thấy rồi chứ? Kiểu dạy con của bà làm tôi xấu hổ chết được.

Bà Đức bực bội:

– Một mình tôi có lỗi hay sao? Con cái gì lại làm ba cái việc hạ cấp như thế. Thật tức quá à!

Vợ chồng bà Kiều hầu như cùng bật dậy một lúc. Bà Kiều rên lên:

– Trời ạ! Con Kim nó làm cái quái gì vậy? Nó coi chúng ta không bằng cái ngón tay của nó chắc. Tôi phải dạy nó biết lễ nghĩa quá.

Biết vợ rất giận, ông Việt vội lên tiếng:

– Thôi bà ạ! Làm ầm lên bây giờ, người chịu thiệt thòi là con cái chúng ta đó.

Chuyện gì từ từ tính, mình để thằng Vĩ Khang nó dàn xếp. Con trai chúng ta đâu phải loại trắng hoa. Nghe tôi đi bà.

Bà Kiều dù rất giận Thiên Kim, nhưng làm ầm ĩ lúc này, chẳng hay ho gì.

Thiên Kim dám hôn chú rể, chúng tỏ nó sẵn sàng châm ngòi lửa cho kho thuốc súng bùng nổ. Loại con gái như thế, thật may cho bà đã tỉnh táo không kéo con trai vào cuộc hôn nhân do bà dự tính. Coi như hồng phước nhà bà còn dày.

San Trúc cố giữ vẻ bình thản, cùng chồng đi vòng khắp hai lầu để cảm tạ quan khách. Gần một trăm bàn tiệc, một đám cưới lớn quá sức tưởng tượng của Trúc. Vĩ Khang dìu vợ lại bàn dành cho bạn bè thân thích của cô dâu, chú rể.

Vân Khánh nhìn chị dâu, khẽ nói:

– Anh Hai! Tìm phòng để chị Hai nghỉ một chút, sắc mặt chị Hai phờ phạc thấy rõ rồi.

Hồng Vân cũng bảo:

– Đúng đó anh Khang! Suốt ngày qua San Trúc đã không ăn uống được, thêm ngày nay nữa nó mệt đứt rồi. Anh có đặt sẵn phòng ở đây không?

Vĩ Khang bối rối:

– Anh không nghĩ là mọi việc lại diễn biến theo chiều hướng như thế. Kim khiến anh chán nản. San Trúc chắc giận anh lắm. Hai ngày liên tiếp ăn ngủ thất thường, anh còn muốn xiềng liềng nữa là. Khánh ơi! Em hỏi giúp anh Hai, coi khách sạn còn phòng trống không? Chị hai cần nghỉ ngơi một chút.

Vân Khánh cười nhẹ:

– Ba mẹ đặt sẵn phòng trên lầu năm. Anh đưa chị Hai lên trên đi. Em sẽ nói lại với ba mẹ.

San Trúc nhẹ giọng:

– Đám cưới chứ đâu phải đơn thuần là bữa tiệc cô dâu chú rể, tự nhiên biến mất, khách khứa bà con bạn bè nghĩ sao về em. Một thật nhưng vài giờ nữa em nhất định vượt qua mà.

Tuyên xen vô:

– Đừng bướng bỉnh nữa San Trúc! Đông người cỡ này, chả ai còn nhớ đến cô dâu đâu. Thủ tục đáp lễ khách xong rồi, bây giờ người ta quan tâm nhất là

mùi vị các món ăn, là những cuộc thăm hỏi nhau về việc kinh doanh. Em yên tâm nghỉ ngơi một chút đi, nếu không em sẽ xỉu đấy. Cô dâu bị mệt trong này cưới cũng trở thành đề tài cho miệng đời bàn tán.

San Trúc cười gượng:

– Thôi được, em xin nghe lời mọi người. Nhưng anh Khang lại tiếp bạn bè giùm em. Vân đưa em lên trên ấy.

Vân Khánh cười cười:

– Vậy cũng được. Chị Vân nhớ ép chị Hai ăn chút gì nhé.

Hồng Vân đưa Trúc lên phòng được đặt sẵn. San Trúc không còn khách sáo khi nhìn thấy chiếc giường nhỏ xinh xắn. Trúc nói:

– Tao mặc luôn đồ này nằm được không Vân?

Hồng Vân chắc lưỡi:

– Nằm đại đi, chả lẽ lên đây chỉ để ngồi à. Lát nữa mặc bộ đồ khác.

San Trúc ngán ngẩm:

– Sáng giờ, tao thay hết năm bộ áo cưới rồi. Không biết còn phải thay mấy lần nữa? Ai thích làm dâu nhà giàu, chó tao, một lần đủ tổn đến già.

Hồng Vân bật cười:

– Bộ mày thích làm cô dâu mỗi năm hay sao hả? Mày nên bằng lòng với hạnh phúc, tình yêu anh Khang dành cho mày, Trúc ạ. Bao nhiêu đũa có điều kiện hơn mày, chưa chắc được lên xe hoa, được cha mẹ đón đưa như mày đâu.

San Trúc cắn môi:

– Mày muốn nhắc tao chuyện hồi nãy của Thiên Kim à?

Hồng Vân gật nhẹ:

– Tao thêm gì nhắc đến con nhỏ điên ấy. Bộ nó tưởng như thế là gây cho mày cú sốc, là gây ấn tượng cho mọi người về tư cách của anh Khang chắc? Con gái được học hành tử tế, có giáo dục, không ai lại bộc lộ thái độ như kẻ thất học vậy. Mày hãy quên ngay hình ảnh của nó đi.

San Trúc trầm tĩnh:

– Tao cũng không tin nổi, Thiên Kim lại tỏ thái độ như thế trước mặt quan khách. Không biết ba mẹ nó nghĩ gì, khi thấy con gái mình hành động kiêu buông thả, bất cần đời ấy?

Hồng Vân chép miệng:

– Ông bà ấy mà dám nói nó. Cục vàng cũng không quý bằng nó đâu. Con nhà giàu, lại thuộc dạng con một, đòi gì được nấy. Sau chuyện này, tao e nó hành hạ cha mẹ nó ăn không ngon ngủ không yên nữa kìa.

Vừa lúc đó, cô lễ tân bưng đồ ăn lên phòng.

Cô gái cười hiền:

– Bà chủ nhờ em nhắn chị, nhắc cô dâu ăn để lấy sức.

Hồng Vân móc túi, dúm vào tay cô lễ tân tờ 50 ngàn:

– Cảm ơn em! Chị lì xì em để uống nước.

Cô gái vẻ lưỡng lự:

– Đây là trách nhiệm của em, em không dám nhận tiền của chị đâu.

Hồng Vân đẩy tay cô gái:

– Coi như đây là lộc của cô dâu tặng em. Cuộc sống mà em, biết nhìn nhận và san sẻ cho nhau đúng lúc mới quý chứ. Vậy nhé!

Cánh cửa đóng lại, Hồng Vân hít hà:

– Quá thơm! Bây giờ, tao cũng ăn chứ không thèm làm khách đâu. Đói mò mắt rồi.

San Trú chậm rãi ăn chén xúp cua. Lòng cô chột rung rung. Giờ này ngoài quê, chắc mẹ cô đang nhớ con gái lắm. Mẹ ơi! Con nhất định sống đúng đạo "dâu hiền, vợ thảo" như lòng mẹ hy vọng nơi con gái. "Nhà ta nghèo, gia đình Vĩ Khang không chê con, đó là phúc đức ông cho con. Dẫu mai này con trở thành "ông nọ bà kia" cũng đừng quên cái gốc nghèo của mình nghe con gái".

Lời mẹ dặn dò khi ôm con tạm biệt, vẫn mãi là lời nhắc nhở con trong những nẻo đường đời.

San Trú trở xuống dưới phòng tiệc. Trong chiếc xoa-rê màu vàng chanh, nhìn Trú đẹp đến lịm ánh mắt mọi người. Cô cùng Vĩ Khang sánh đôi bên nhau, miệng cười tươi chào cảm ơn khách mời. Đặc biệt hơn, Vân Khánh đã kê cửa hàng hoa đem đến hàng trăm đóa hồng nhưng để bên cạnh cửa ra vào khách sạn. Mỗi người khách đều được San Trú trao tặng một đóa hồng. Cử chỉ lịch sự của đôi tân lang, khiến mọi người vui vẻ, mến mộ.

Thiên Kim nhận đóa hồng từ tay Trú, cô khẽ nhếch môi, vừa đủ cho Trú nghe:

– May quá lắm Trú! Nhưng đừng vội mừng. Tao thề không thua mày trong cuộc tình này.

Dứt câu, một lần nữa, Thiên Kim xoay sang Vĩ Khang, nhón chân, hôn phớt lên môi anh.

Trên bậc cao của cửa khách sạn, Thiên Kim thản nhiên bước từng bước xuống đường, dù biết Vĩ Khang giận dữ, Thiên Kim cũng phớt lờ.

Ông Đức rùn vai nói với vợ:

– Hôm nay, bà tha hồ mà năn nỉ nó nhé. Thật là mất mặt hết sức.

Bà Thiên Đức nuốt vào lòng tiếng thở dài. Bà hiểu nỗi buồn của con gái. Bà giận ông bà Kiều, bà giận cả bản thân mình, đã không thể làm được nhịp cầu nối nhân duyên cho con gái mình đến với Vĩ Khang, để con gái bà hôm nay phải bẽ bàng, đau đớn. Bà phải làm sao đây, để những ngày tới, Thiên Kim của bà sống vui vẻ, hồn nhiên như xưa?

Trú Vàng Mùa Thu

Chương 7

Bà Kiều gấp thức ăn vào chén con dâu. Bà mỉm cười, nụ cười đầy thương yêu:

– Mấy ngày lo cưới xin, con có vẻ sút đi đấy Trúc. Ráng ăn nhiều một chút. San Trúc nhỏ nhẹ:

– Dạ thưa mẹ con biết tự lo cho mình mà.

Bà Kiều nhìn con trai:

– Con tính đi hưởng tuần trăng mật ở đâu chưa?

Vĩ Khang cười nhẹ, anh nhìn vợ, dịu giọng:

– Công ty đang vào những ngày cuối năm, hàng hóa lu bù, lại thêm mấy hợp đồng ký với Nga và Pháp, phải hoàn thành trước Giáng sinh, với lại qua tuần, San Trúc cũng phải nhập học, nên tụi con bàn nhau, hoãn đợt du lịch lại mẹ ạ.

Ba mẹ nên đi chơi vài tháng cho thoải mái. Nghỉ hè, vợ chồng con đi cũng được.

Bà Kiều kêu lên:

– Khang à! Con tính thế mà nghe được à? Gia đình mình làm ăn mấy chục năm, tiền làm được là muốn con cái sung sướng. Cha mẹ chỉ có hai anh em con, đời người, duy nhất một lần cưới vợ. Điều kiện sẵn trong tay, con phải đưa vợ con đi hưởng tuần trăng mật theo đúng phong tục tập quán. Công ty còn có ba, bốn phó tổng giám đốc, còn trợ lý nữa ... ai cũng đủ năng lực thay con điều hành công ty. Con nhất định không được lý do với mẹ.

Vĩ Khang nhăn nhó:

– Mẹ! Con đâu phải không thích đi.

Bà Kiều lườm dài:

– Vậy thì hãy thu xếp công việc. Ngày mốt tốt ngày, hai đứa nên đi chơi, đừng để vợ con chịu thiệt thòi và thiên hạ, họ nghĩ ba mẹ keo kiệt với con cái chứ.

San Trúc nhỏ nhẹ:

– Thưa mẹ, tuần sau con đã nhập học, đi như thế, con sợ không được thông thả.

Bà Kiều chậm rãi:

– Mẹ sẽ xin phép giúp con, dù biết con thừa sức tự lo liệu. Năm nay, con học năm thứ ba, học lực của con xuất sắc, vì thế ban giám hiệu chắc chắn không hẹp hòi với con đâu. Nhưng đi chơi về, con phải học bù đấy.

San Trúc không dám cãi lời mẹ chồng, cô đành cười trừ:

– Con nghe lời dạy bảo của mẹ ạ.

Vân Khánh chép miệng:

– Uổng ghê! Giá anh Hai chịu cưới sớm hai tuần trước, em được đi kè rồi.
Chán thật!

Bà Kiều nạt đùa:

– Ôi trời! Con gái lớn rồi, nói năng gì vô duyên vậy con. Người ta đi hưởng tuần trăng mật, cô đi theo làm kỳ đà cản mũi à. Thích thì nói thẳng Kiên cưới luôn cho mẹ yên tâm.

Vân Khánh cong môi:

– Ba coi kia! Chưa gì mẹ đã bênh chị dâu, muốn đuổi con khỏi nhà. Ba thấy tội nghiệp con không ba.

Ông Việt cười sáng khoái:

– Ai biểu con lanh chanh. Mẹ con được con dâu, nhất định còn thích ngồi vào ghế bà nội nữa đó. Con không muốn đeo gông vô cổ sớm, thì đừng ham theo chân anh Hai con.

Cả nhà cười vui vẻ. San Trúc dè dặt:

– Mẹ ơi! Chuyện này, mẹ cho con nợ thêm thời gian nữa nhen mẹ. Con đang đi học nếu có con bây giờ, con phải bỏ dở việc học hành, rồi tụi bạn chọc ghẹo con, con muốn học xong đã. Mẹ đồng ý nhen mẹ?

Bà Kiều cười cười:

– Chuyện con cái, tùy vợ chồng con bàn tính, mẹ không ép buộc ngay. Điều mẹ mong là vợ chồng con ăn ở sao cho hạnh phúc, thuận thảo, biết vun vén gia đình và sự nghiệp gia đình phải mỗi ngày mỗi phát đạt.

– Con sẽ cố gắng, thưa mẹ!

Vợ chồng bà Kiều cười rạng rỡ. Vân Khánh mỗi lúc mỗi phát hiện ra, chị Trúc thật khác xa đứa bạn thân của Khánh.

Buổi chiều, ba mẹ Mỹ Hạnh sang tận nhà Vĩ Khang để mời Trúc tới dự sinh nhật Mỹ Hạnh. Họ sợ vừa cưới xong, gia đình nhà chồng sẽ không cho San Trúc đi.

Bà Kiều vui vẻ đồng ý để Khang đưa San Trúc qua nhà bé Hạnh. San Trúc không trang điểm, cô chọn bộ đầm trang nhã nhất mà chính tay bà Kiều mua cho cô. Ngắm mình trong gương, Trúc thầm khen bà mẹ chồng mình có mắt thẩm mỹ quá tuyệt vời.

Vĩ Khang cũng nói:

– Em mặc bộ này, hợp và đẹp lắm.

San Trúc cười:

– Là mẹ và cô Khánh mua cho em đấy.

Vĩ Khang thích thú:

– Mẹ tự tay mua đồ cho em, chứng tỏ mẹ thích em lắm đó. Trong nhà này, em được mẹ thương, nghĩa là em được tất cả mọi người thương rồi. Anh bị ra rìa mất thôi.

San Trúc cong môi:

– Trời đất! Chồng gì lại đi ghen ty với vợ nhỉ?

Vĩ Khang nheo mắt:

– Chịu thừa nhận rồi đấy nhé. Nhưng đêm tân hôn, anh vẫn chưa được yêu em. Bao giờ thì trả nợ anh đây?

Đỏ bừng mặt Trúc la nhỏ:

– Anh giữ cái miệng vừa thôi. Coi chừng em xù nợ và cho anh nằm chèo queo luôn đó.

Vĩ Khang so vai:

– Anh cho em nợ đến ngày đi ... du lịch, nhớ phải trả gấp ba lần đó vợ.

San Trúc so vai không trả lời. Ông bà Kiều ngồi coi tivi dưới phòng khách. Nghe vợ chồng Khang chào, bà Kiều nhìn con dâu, bà tỏ vẻ vui ra mặt khi thấy Trúc mặc bộ đồ bà mua cho. Điều đó chứng tỏ San Trúc kính trọng bà, chứ không lù xù như mấy đứa con dâu của chị Tư bà. Tiếng là có đến ba đứa con dâu, nhưng chả đứa nào biết nấu một bữa cơm cho ra hồn. Bà đã thử tài San Trúc hôm ra nhà cô.

Con nhà nghèo, nên việc bếp núc, cơm nước, chị em Trúc làm gọn hơ, cơm canh nấu rất ngon miệng. Mai một Trúc thi đậu, bà sẽ nói Vĩ Khang mở nhà thuốc. Lúc ấy, thử coi ai dám chê con dâu của bà chứ.

Bà dặn con trai:

– Đừng có uống nhiều ghen Khang, kéo say rồi chạy xe không nổi đó.

Khang cười:

– Mẹ đừng lo, con xin thì đã có vợ con làm tài xế Bà la nhỏ:

– Mẹ không có đùa nha. Con Trúc ồm nhom, làm sao chở nổi một thằng say chứ?

– Mẹ à? Cả ngày nay mẹ luôn hạ nốc-ao con, mẹ thương con dâu quá rồi. Bà Kiều chỉ cười nhìn theo vợ chồng Khang, ánh mắt bà lấp lánh niềm vui. Vĩ Khang chở Trúc đến thẳng nhà bé Hạnh. Hình như hôm nay Mỹ Hạnh mời hầu hết bạn bè của nó. Vừa thấy San Trúc và Khang, bé Hạnh đã chạy ngay đến, cầm tay Trúc, kéo đến chiếc bàn có bày chiếc bánh sinh nhật rất to.

– Bé Hạnh, từ từ kéo té! San Trúc nhăn nhăn.

Tiếng một người bạn của Mỹ Hạnh réo rất:

– Nhỏ Hạnh này kỳ ghê, tự nhiên lôi một mình cô giáo, để bạn cô giáo đi một mình là sao hè.

Mỹ Hạnh le lưỡi:

– Mi thử kết bạn coi, chú của ta có chịu nói chuyện với mi không?

San Trúc được ngồi trước chiếc bàn sinh nhật và phụ Mỹ Hạnh thắp nến. Chẳng biết con bé quảng cáo những gì về cô giáo của nó mà bọn trẻ nhao nhao nói:

– Đề nghị chị bác sĩ tương lai hát mở màn một bài tặng Mỹ Hạnh đi.

– Cô giáo hát hay lắm! Nhỏ Hạnh đúng là hên nhất lớp. Cô giáo vừa đẹp, vừa hát hay, còn biết dạy cho Hạnh trở thành học sinh giỏi nữa. Hát cho tụi em nghe ké đi, cô giáo.

San Trú hoi lúng túng. Dù ở trường, cô luôn tham gia các công tác xã hội, việc đứng trước đám đông để phát biểu, Trú đã quen thuộc. Vậy mà bây giờ, cô vẫn thấy khó thể nào ấy. Cô không thể từ chối, đành thõ dài nói:

– Các bạn trẻ, hôm nay nhân dịp sinh nhật thứ 17 của Mỹ Hạnh, tôi muốn gởi đến cô học trò nhỏ của riêng tôi một bài hát về mái trường. Nói trước nhé, nếu tôi hát không hay, xin mọi người đừng chê nhé.

San Trú khẽ nhìn lại phía sau. Vĩ Khang hình như đã quên mất cô. Anh đang hào hứng nói chuyện với ba Mỹ Hạnh, và mọi người tự tách cô khỏi thế giới người lớn bộn bề của họ.

Bàn của Khang ngồi đều là bạn bè của ba mẹ Mỹ Hạnh, họ uống bia, chứ không như bàn dành cho bọn trẻ chỉ uống toàn nước ngọt.

San Trú cất giọng hát thật dịu dàng:

“ Hôm nào tôi trở về thăm trường cũ Trường cũ còn đây tường mái rêu mờ
Bên Hiên hằng giờ tìm những bạn xưa May ra có còn đôi đứa, sống yên vui
với đời học trò ...”.

Giọng ca của Trú vang lên, bàn tiệc dành cho ba mẹ của Mỹ Hạnh tiếng cười nói chợt lắng xuống.

Mẹ bé Hạnh xuýt xoa:

– Không ngờ San Trú hát hay thế. Chú đúng là có phước đấy Khang, tự nhiên cưới được cô vợ được cả người lẫn nết.

– Giọng cổ ngọt thật! Khang này, sao không cho cô ấy đi thi hát. Giọng ca này nếu được trau chuốt đúng, đảm bảo hốt bạc.

Vĩ Khang cười cười:

– Thú thật là đến hôm nay, em mới biết vợ mình hát hay đấy chứ. Khổ nỗi, ba mẹ em không bao giờ đồng ý cho con cái theo nghiệp cầm ca.

San Trú hát xong, bị bọn trẻ lao nhao đòi cô hát thêm. San Trú so vai:

– Hẹn các bạn nhỏ trong một dịp khác nhé. Lẽ ra, giờ này chị đã ngủ rồi, vì chị rất mệt. Nhưng sinh nhật bé Hạnh, chị không thể không tới, góp vui vậy là đủ rồi. Mỹ Hạnh cắt bánh sinh nhật đi.

Vừa nghe tới từ “ăn” bọn nhỏ ngay lập tức quên luôn yêu cầu của mình. Một buổi sinh nhật vô cùng vui vẻ và ý nghĩa đối với Trú, Chỉ một lát, bọn trẻ bắt đầu vui vẻ với những trò chơi tự nghĩ ra, và họ cũng dễ dàng quên Trú ngay.

Lúc này, Vĩ Khang đến bên cô, anh hỏi nhỏ:

– Em mệt không Trú, muốn về bây giờ không?

San Trú gật đầu:

– Em buồn ngủ lắm rồi, nhưng khó mà bé Hạnh chịu cho em về.

– Để anh nói với nó.

Trúc băn khoăn:

– Như thế có khiến bé Hạnh buồn không?

– Anh nghĩ nó đủ lớn để biết thông cảm cho người khác.

Dứt lời, Vĩ Khang đi tới chỗ Mỹ Hạnh. Anh kéo Mỹ Hạnh ra một góc và thì thầm rất lâu. Mới đầu, Trúc thấy bé Hạnh phản đối khá mạnh. Nhưng một lúc sau, con bé tìm đến chỗ Trúc, mặt nó ỉu xiu.

– Chị Trúc! Em xin lỗi. Tại em quên việc chị vừa đám cưới. Em ước gì tối nay được ngủ bên chị, nghe chị kể chuyện, nhưng ý định này của em đã không thể thực hiện.

San Trúc mỉm cười:

– Chị hứa không bỏ em trong năm học cuối cấp này. Lúc ấy, chị em mình sẽ gặp nhau thường xuyên, vậy là trúng ý em hả nhóc.

Mỹ Hạnh cười tươi:

– Chị nói chứ em chưa dám ý kiến ý cò ghen chị. Em không làm phiền anh chị nữa. Chúc anh chị có những ngày trăng mật như ý.

Vĩ Khang đưa San Trúc về nhà. Cô mệt đến mức chỉ kịp chào ba mẹ chồng một câu, rồi lên phòng ngay. Vĩ Khang nghe mẹ dặn dò vài việc, khi anh lên phòng, San Trúc đã ngủ mê mệt.

Nhìn vợ, Vĩ Khang khẽ cười. Cô còn quá thơ ngây khi bước vào cuộc sống vợ chồng. Mẹ anh nói đúng. Anh không thể không đưa Trúc đi hưởng tuần trăng mật. Hình dung về mặt cô ngơ ngác, lo lắng sợ đối diện với chính tình yêu ngọt ngào của mình, Khang lại cười. Anh nhất định giữ cho cô về ngây thơ thánh thiện này cho đến ngày cô nhận bằng tốt nghiệp đại học.

San Trúc không dám cãi lời cha mẹ chồng, cô phải cùng Khang đi du lịch thôi. Bà Kiều một hai bắt Khang đưa Trúc qua Singapore để vợ con biết nước ngoài một lần, và thiên hạ không nghĩ rằng gia đình chúng ta keo kiệt, chẳng dám cho con ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật. Mẹ chồng nói vậy, San Trúc tuy nghèo, vẫn hiểu, du lịch nước ngoài bây giờ là một của người giàu. San Trúc phải năn nỉ mãi, cuối cùng cha mẹ chồng đành nhượng bộ để Khang đưa vợ đi Đà Lạt.

Trước khi xe chuyển bánh, mẹ chồng cô còn căn dặn:

– Lúc về, nhớ về nhớ ghé thăm ba mẹ San Trúc nghe Khang. Đúng phong tục, là con phải “lại mặt” gia đình vợ sau khi cưới đó. Vì xa xôi nên anh chị ấy bỏ qua. Bây giờ tiện đường hai đứa nhất định ghé nhà, nghe không.

San Trúc thầm cảm ơn mẹ chồng vừa tâm lý, vừa không khinh khi gia đình mình.

Xe lên Bảo Lộc, San Trúc nhìn ra bên đường, cô reo lên:

– Cảnh đẹp quá hả anh Khang.

Vĩ Khang choàng tay qua eo vợ, anh cười:

– Em đi Đà Lạt lần nào chưa?

– Chưa.

– Em vô Sài Gòn học, chỉ biết đường từ nhà đến trường hay sao?

– Chứ em đâu có thời gian rảnh như người khác, em còn phải tìm việc làm thêm nữa.

Cô nói một câu thật dài, vẻ mặt buồn hiu. Khang nhận ra vẻ vô tâm của mình, anh vội giả lả:

– Ủ hén, tại anh quên, chứ không phải anh có ý gì khác đâu.

– Em biết.

Vĩ Khang nhìn Trúc:

– Lần này đi Đà Lạt, anh nhất định đưa anh đi hết mọi nơi.

– Đà Lạt rộng lắm, một tuần không đủ thời gian đi nhiều đâu. Em chỉ thích được cưỡi ngựa, được vô Thung Lũng Tình Yêu, ngắm thác Cam Ly. Bao nhiêu đó đủ rồi.

Vĩ Khang chỉ cười. Anh biết Trúc đang nghĩ gì. Một cô sinh viên đang phải chật vật từng ngày lo cơm áo gạo tiền, bỗng chốc cầm trong tay cả cọc tiền với lời dặn dò của mẹ chồng:

“ Con thích mua gì, hãy mua cho thoải mái. Ba mẹ muốn con vui vẻ. Con đừng bận tâm đến tiền bạc nhiều, nhớ nhé Trúc!”.

Anh dám chắc San Trúc đang tính trong đầu bao nhiêu con số và giả thuyết

...

Gió mát và đường xa ru dần Trúc vào giấc ngủ.

Xe vào địa phận Đà Lạt, Chú Hà hỏi Khang:

– Cậu chủ về thẳng nhà hay còn muốn ghé đâu nữa ạ?

Vĩ Khang chậm rãi:

– Chú lái xe về nhà luôn đi. Chú cũng mệt rồi. Những ngày vợ chồng tôi ở đây, chú cũng thoải mái nghỉ xả hơi đi, để tôi tự lái xe lấy.

Chú Hà do dự:

– Như thế tôi ngại ông bà chủ biết ...

Khang cười:

– Biết thì ba mẹ tôi trừ lương chú à? Chú đừng lo. Tôi biết chú có người bà con trên này, và con gái chú đang học đại học Đà Lạt. Chú cứ về bên nhà bà con nghĩ ngơi. Khi nào cần tôi sẽ gọi chú.

Ông Hà cảm động trước sự quan tâm của cậu chủ. Ông lái xe về ngôi biệt thự của gia đình Vĩ Khang. Gọi là mua nhà nghỉ, song ông bà Kiều đi mua căn nhà gần trung tâm thành phố. Căn nhà được sửa sang theo kiểu nhà thành phố bây giờ. Một năm, gia đình ông bà chủ chỉ lên nghỉ vào dịp hè và những ngày lễ lớn. Ngày thường, căn nhà được giao cho một người bà con của ông chủ trông coi.

Vì mặt tiền quá đẹp và rộng, dì mười đã xin phép ông bà chủ mở cửa hàng

trái cây, hoa và đồ lưu niệm. Nhờ đó, dì Mười không nhận tiền công của ông bà chủ mà vẫn sống sung túc.

Xe vừa dừng bánh, Vĩ Khang lay vai Trúc:

– Dậy đi em, tới Đà Lạt rồi!

San Trúc dụi mắt, cô nhìn quanh. Đường phố và những dãy nhà cao tầng, đẹp hơn cả Sài Gòn, bởi có rất nhiều cây cao bóng mát.

Cô ngồi thẳng dậy:

– Anh thuê phòng khách sạn hả? Tìm chỗ ở bình dân thôi anh. Đang mùa hè, thuê phòng đẹp đắt lắm đó.

Vĩ Khang cười:

– Xuống xe đi em. Đây là nhà mình, không phải khách sạn.

San Trúc ngơ ngẩn:

– Nhà mình? Anh có nhà trên này thật hả?

Vĩ Khang gật đầu:

– Là của ba má. Anh cũng như em thôi, đã là ra tiền bao nhiêu đâu mà mua nhà đẹp.

San Trúc xuống xe, cô nghe người phụ nữ trạc tuổi mẹ cô, nói bằng giọng cung kính:

– Thưa, cô cậu mới lên. Cô đi đường xa chắc là mệt lắm. Mời cô cậu vô nhà! Tôi đã dọn dẹp phòng sạch sẽ để chờ cô cậu ạ.

Bà ta mau mắn thêm:

– Cô chủ đẹp ghê hả cậu hai?

Vĩ Khang cười cười nói với Trúc:

– Dì ấy tên Mai, nhưng gia đình anh quen gọi dì ấy theo thứ tự là dì Mười. Đó là cháu gọi ba bằng “ông trẻ”. Hôm đám cưới dì không về nhưng có gói quà tặng chúng ta. Căn nhà này, ba mẹ giao cho dì coi giữ.

San Trúc từ tốn:

– Cháu chào dì!

Bà Mười kêu nhỏ:

– Cô chủ đừng chào tôi. Cô chủ vô nhà, để đồ tôi xách lên phòng giùm cô cậu.

San Trúc nói:

– Cháu biết dì Mười nghĩ gì. Nhưng cháu nhỏ tuổi, dì cứ để cháu tự nhiên, đừng thưa gởi này nọ, cháu không quen.

Vĩ Khang tủm tỉm:

– Vợ tôi đã nói vậy, dì Mười cứ tự nhiên theo kiểu con cháu trong nhà nhé.

San Trúc nhìn căn phòng được trang trí gần giống phòng của vợ chồng cô ở Sài Gòn. Cô biết tất cả đều do mẹ chồng cô sắp xếp trước.

Khẽ kéo rèm cửa, Trúc nhìn xuống đường. Ai bảo đây là “thành phố buồn” nhỉ? Những con đường rộng thênh thang tấp nập bóng người và xe cộ.

San Truc nghe Khang nói phía sau:

– Em tắm cho khỏe. Dọc đường em không ăn gì chắc đói bụng rồi, để anh kêu dì Mười mau chút đồ ăn cho em ăn nhé.

San Truc nhỏ nhẹ:

– Cửa hàng đang đông khách, anh để dì ấy bán hàng. Em chưa muốn ăn, chỉ thèm ngủ thôi.

Khang trợn mắt:

– Ngủ dọc đường chưa đã mắt hả vợ?

– Người ta nói "ăn được ngủ được là tiên". Anh không thích vợ mình thành tiên hả?

Vĩ Khang phì cười bởi giọng lí lắc của cô.

– Anh người trần mắt thịt, không cần vợ tiên, mệt công canh chừng vợ. Mệt lắm!

– Sao phải canh chừng nhỉ?

– Không canh, vợ bay lên trời thì sao?

San Truc cười ngất nghẻo. Những lúc này, Vĩ Khang có vẻ thật thà hơn.

Truc tắm xong, quay xuống nhà, cô lảng xãng phụ bà Mười gói đồ.

Bà Mười cản cô:

– Cô chủ mệt hãy tranh thủ chợp mắt một lúc, tối còn đi dạo. Cô làm, tôi bị la đó.

San Truc cười cười:

– Cháu ngủ suốt dọc đường rồi. Cháu thích làm việc hơn nằm một chỗ. Anh Khang không la đi đâu, cháu đảm bảo mà.

Bà Mười chép miệng:

– Chậc! Dù cậu chủ không la, tôi cũng không thể để cô làm việc này, Kỳ lắm cô ơi.

San Truc so vai:

– Ở Sài Gòn, cháu còn đi bán quần áo "xôn", bán hàng tiếp thị, mình tự nuôi mình, có xin ai đâu mà kỳ hả dì.

Bà Mười tròn môi:

– Cô chủ nói thiệt hả?

San Truc gật đầu hạ giọng:

– Trước khi lấy chồng, cháu còn vất vả hơn dì đây, Anh Khang đâu rồi dì?

– Cậu chủ nói ra ngoài mua đồ ăn, cũng đi lâu rồi, sao chưa về nhỉ?

– Chắc, gặp người quen ảnh đứng nói chuyện cũng có đi ạ.

Dứt câu, San Truc vô tư lấy đồ trên tủ cho bà khách ngoại quốc. Cô hỏi thẳng bà ta bằng tiếng Anh, nên không bị cảnh giới tay giới chân làm hiệu.

Bà Mười thích mê cách nói năng điệu dàng của Truc. Cửa hàng của bà lúc nào khách cũng đông. Giả như bà có được một người phụ bán, rành rẽ tiếng Anh như cô chủ đây, ắt quầy hàng của bà đông gấp mấy lần những quầy

khác.

Trong lúc San Trúc liên tục bán hàng và gói đồ giùm bà Mười, thì Vĩ Khang đang gặp “đại họa”.

Khang biết Trúc thích ăn bún riêu, nên anh phải đi qua chợ tìm mua cho cô.

Xách trên tay bạch xộp đựng bún, Khang băng qua đường.

Anh không nhìn đường, nên vô tình anh đâm nhâm vào một người.

– Ui da, nóng quá à ...

Tiếng kêu cất lên, kèm theo câu mắng xối xả:

– Này, anh kia! Bộ vợ anh ở nhà sắp đẻ hay sao mà anh đi như ma đuổi thế.

Cái của quý gì để lên người tôi vừa nóng vừa hôi thế hả trời.

Vĩ Khang ngán ngẩm nhìn chiếc bạch xộp bị cô gái đè lên. Chắc bẻ hết bạch nước dung rồi.

Anh đâm gắt ầu:

– Mắm tôm không hôi thì thơm với ai.

Cô gái ré lên:

– Anh nói sao? Bạch đựng mắm tôm à? Tiêu đời tôi rồi. Anh đền tôi đi.

Cô gái chỏi tay ngồi dậy, miệng léo nhéo:

– Người ta đi sinh nhật bạn. Bây giờ bị anh để nhăm vô người mắm tôm, có cho vàng, tôi cũng đâu dám nhìn mặt ai trong trang phục xác xơ, thảm hại này.

Vĩ Khang cau mày. Cô gái nói giọng miền Nam và nghe rất quen. Vĩ Khang vội nhìn xoáy vào mặt cô gái, đúng lúc cô gái cũng hậm hực dành cho anh, tia mắt đầy giận dữ.

Họ cùng kêu lên kinh ngạc:

– Vĩ Khang!

– Sao lại là em, hả Thiên Kim?

Thiên Kim chớp mắt:

– Em không nằm mơ, phải không anh Khang?

Vĩ Khang nhìn Kim, bối rối:

– Anh xin lỗi. Anh vô lý quá.

Thiên Kim nhăn nhó:

– Anh mua mắm tôm chi vậy? Hôi quá à!

– Bây giờ phải làm sao đây?

Vĩ Khang hỏi:

– Em ở khách sạn hả? Xa không? Để anh kêu xe.

Thiên Kim lắc đầu:

– Ba mẹ em mới xây căn nhà bên khu du lịch Thác Cam Ly.

– Xa vậy à? Em đi cùng ba mẹ hả?

– Không, em rủ Hoàng Vân đi chung. Ở Sài Gòn, em sợ mình chịu không nổi vì quá buồn. Em lên đây chiều quá. Còn anh, chắc là vì vụ hưởng tuần

trắng mặt, đúng không? Ủa!

– Trúc ở nhà. Để anh kêu xe ôm cho em nhé.

Thiên Kim nhìn xuống trang phục của mình ngán ngẩm:

– Còn cách khác sao anh. Nhưng ông trời cho chúng ta gặp nhau trên này, nghĩa là giữa anh và Kim có mối nhân duyên với nhau. Em muốn anh hứa với em một việc.

Nôn nóng vì nghĩ đến Trúc đang chờ ở nhà Khang nói:

– Việc gì thế Kim?

Thiên Kim cắn môi:

– Anh sẽ đi dạo với em một lần ở đây như mấy năm trước có Vân Khánh vậy. Được không anh?

Vĩ Khang gật bừa:

– Được chứ. Anh lúc nào cũng coi em như Vân Khánh mà.

Dứt lời, Khang vẫy một chiếc Honda ôm cho Kim về.

Thiên Kim nói nhanh:

– Nhưng hôm ấy, chỉ có anh và em thôi nhé.

Vĩ Khang im lặng. Sự đòi hỏi của Thiên Kim không làm anh khó chịu. Anh đơn giản nghĩ, cô ta thích là một lẽ, còn anh, anh nhất định không giấu vợ anh chuyện gì. Anh muốn mọi việc rõ ràng, minh bạch.

Thiên Kim nghĩ cô ta quay được Khang, là cô ta đã quá tự tin vào bản thân. Khang liếc đồng hồ tay. Anh cuống lên khi thấy mình ra ngoài đã gần một giờ.

San Trúc chắc đã ngủ rồi. Dù sao anh cũng muốn mua đồ ăn cho vợ.

Anh lưỡng lự một chút rồi đi về phía quán phở. Anh mua cho Trúc tô phở bò tái. Cô đang ốm thế kia, anh phải tận dụng thời gian này, ép cô ăn và ngủ. Vì câu nói "ăn được ngủ được là tiên" rõ ràng là chuẩn xác đối với Trúc.

Vĩ Khang ngạc nhiên trước quầy hàng của dì Mười, khách mua hàng khá đông. Và San Trúc đang hăm hở, cân những trái dâu đỏ sậm chín mọng cho khách. Bờ môi cô luôn đọng nụ cười tươi rói.

Bà Mười khế hích tay San Trúc:

– Cô chủ! Cô chủ để tôi bán.

San Trúc kêu lên:

– Dì lạ thật! Khách đông thế này, một mình dì bán, không mất hàng mới lạ đó. Dì sợ phải trả công cho tôi à?

Bà Mười bối rối:

– Là ... cậu chủ về.

San Trúc ngẩng đầu nhìn ra đường, cô bấu môi khi thấy Khang đứng nhìn cô bằng ánh mắt thích thú.

Cô vung tay:

– Anh! Còn không chịu vô phụ em. Anh không thấy người ta bán không kịp

sao.

Bà Mười cuống quít:

– Cô chủ! Cô nghỉ tay vào nhà đi cô. Cậu chủ, ai làm mấy việc cón con này chứ.

San TrúC bỏ ngoài tai câu nói của bà Mười, cô hét:

– Mau, phụ em bỏ đồ vào bịch coi.

Vĩ Khang tìm chỗ đặt bịch phở. Anh nhanh nhẹn lấy bịch, bỏ trái cây vô trước ánh mắt ngỡ ngàng của bà Mười.

Khách vắng, Khang rùn vai:

– Bây giờ em nghỉ tay, vô ăn phở, kéo nguội mát đó.

San TrúC lẩm bẩm:

– Cao cấp nữa rồi. Anh tính vô béo em theo “toa” của mẹ chắc.

Vĩ Khang bật cười:

– Anh mua bún riêu cho em kìa, vì biết em thích ăn món bình dân này.

San TrúC gật đầu:

– Đúng vậy! Nhưng sao anh nghĩ một đàng làm một nẻo vậy?

Vĩ Khang nhăn mặt:

– Anh có mua đấy chứ, nhưng anh quá vội nên đụng vào người ta, rớt đồ hết trơn hết trọi.

San TrúC kêu nhỏ:

– Sao anh lại bất cẩn như thế chứ, em đâu muốn anh trở thành vụng về trước thiên hạ kiểu ấy. Ba mẹ biết được sẽ nghĩ gì về em chứ?

Vĩ Khang mỉm cười:

– Chuyện nhỏ thôi mà. Bây giờ em mau ăn đi, muốn nói gì, lát ăn xong rồi nói.

Bà Mười đã nhanh nhẹn trút phở sang tô. Mùi thơm của hành bốc hơi thơm đến mũi.

San TrúC không thể thờ ơ, cô cầm đũa và nhăn nhó:

– Phần của anh đâu, Khang?

– Lúc ở trên xe, anh ăn bánh mì thịt nguội với chú Hà rồi. Em ngủ nên không thấy thôi. Bụng anh còn đầy nhóc ả.

San TrúC lắc đầu:

– Em chỉ ăn khi tô phở này san ra làm hai. Anh một nửa, em một nửa.

San TrúC có vẻ nghiêm túc khi nói điều này. Vĩ Khang nhăn nhó:

– Anh không đói thật mà.

– Nãy giờ em có kêu đói hay sao? Anh vẫn ép em ăn đấy thôi.

Bà Mười từ tốn:

– Cô đã nói vậy, cậu ăn cùng cô cho vui. Người ăn người nhìn, nó thế nào đó cậu ơi.

Khang hết cách từ chối. San TrúC khen:

– Phở ngon đâu thua Sài Gòn hả anh?

Khang cười:

– Đạo này, du khách đổ về thành phố sương mù nhiều, vì thế, các nhà hàng quán ăn cũng tuyển chọn cho quán của mình những đầu bếp có tay nghề cao. Ngày mai, anh sẽ cho em nếm đủ các món ăn cả ba miền Bắc, Trung, Nam.

San Trúc so vai:

– Đừng biến em thành con heo được vỗ béo. Em thích dáng người mẫu của em hơn là phải trở thành chiếc thùng phuy quá sớm.

Bà Mười không giấu được tiếng cười dù cố nén, vẫn bị òa vỡ.

Lại có khách đến mua hàng. San Trúc tỉnh bơ nuốt vội những cọng phở, rồi đứng lên.

Vĩ Khang cản bà Mười:

– Di để vợ tôi phụ di. Cô ấy không làm di thất vọng đâu.

Bà Mười nhìn đồng hồ:

– Nếu vậy, tôi đành phải nhờ cô cậu bán hết hàng, từ mai tôi sẽ nghỉ lo cơm nước cho cô cậu.

San Trúc định phản đối, nhưng cô phải trả lời câu hỏi của khách hàng, và bà Mười nhanh chân đi xuống bếp. Bà thầm khen cô chủ tài giỏi, thật khéo khi mời chào khách hàng. Hèn gì ông bà chủ đồng ý chọn cô là con dâu, cho cậu con trai duy nhất của mình. Ông bà chủ thật có phước.

Vĩ Khang nhìn San Trúc, anh nhẹ giọng:

– Em sao thế? Thay đồ và đi ngủ chứ? Khuya rồi, đừng đi tới đi lui nữa.

San Trúc cắn môi:

– Em ngủ ở đây luôn hả?

Vĩ Khang ngẩn người:

– Mấy hôm nay, chẳng phải chúng ta vẫn ngủ chung hay sao. Vợ chồng cơ mà.

San Trúc cắn cắn móng tay:

– Ở nhà khác, ở đây khác.

– Khác thế nào?

Trúc khổ sở:

– Ở nhà có ba mẹ, anh không dám ăn hiếp em. Còn bây giờ ... anh nhất định vượt quy định.

– Quy định gì hả Trúc? Sao anh không biết?

– Vì tin tưởng ở anh, em chỉ giao ước miệng với anh thôi. Là ... chưa được

...

yêu em nhiều, để biến em thành đàn bà trước khi em kịp lấy bằng đại học.

Vĩ Khang bật cười:

– Trời đất! Không đúng. Đám cưới của chúng ta đâu phải bị ép buộc. Anh yêu em, đồng ý lấy em. Đêm tân hôn người ta đã là một rồi đó, vậy mà em

còn bắt anh “mỡ treo miệng mèo”, em không thương anh hả Trúc?

San Trúc chớp mắt:

– Anh đã hứa cho em thời gian, anh không được nuốt lời. Dù bây giờ trên danh nghĩa đi hưởng tuần trăng mật, nhưng em chưa yêu anh nhiều. Em chỉ mới cảm giác về anh chút ít. Em muốn khi chúng ta là một, cả hai phải thật sự yêu thương nhau, tôn trọng nhau. Em ghét sự chiếm đoạt lắm, anh hiểu không?

Vĩ Khang buồn xo:

– Không cho anh cả việc hôn em nữa sao?

San Trúc cong môi:

– Hôn thì được. Trăm cái cũng được.

Vĩ Khang kéo Trúc vào lòng:

– Chiếc lá nhỏ của anh, anh hứa chỉ ôm em ngủ thôi. Anh không vượt quá điều đó khi em chưa muốn. Khí hậu Đà Lạt đêm lạnh chứ không nóng như ban ngày. Anh muốn được ủ ấm em, ủ ấm dần tình yêu trong em. Vậy nhé Trúc!

San Trúc gật đầu. Cô nhắm mắt và chờ đợi Vĩ Khang nâng mặt cô lên. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nụ hôn trượt trên bờ mi cong run run đang giấu đôi mắt nai ngơ ngác tròn xoe. Nụ hôn dừng lại trên bờ môi xinh ngọt ngào. San Trúc đón nụ hôn của chồng bằng tình cảm cô đang khát khao, khám phá chứ không đơn thuần như cô che giấu.

Đêm, trên thành phố tình yêu, Trúc nằm trong lòng Khang ngủ ngon lành. Ở Sài Gòn, mới ba đêm làm vợ, nhưng cánh cửa phòng vừa khép lại, chiếc giường lại được phân chia ranh giới nhẹ nhàng bằng hai chiếc gối ôm chắn giữa. Trúc yêu Khang, điều đó là chắc chắn, chứ không phải hời hợt như cô nói với anh.

Duy nhất một nỗi ám ảnh, cô sợ có con sớm, cô phải nghỉ học. Niềm đam mê khám phá tìm tòi những cây thuốc Nam trong thiên nhiên vẫn đầy ắp trong cô.

San Trúc khát khao giờ phút được mặc áo blouse trắng, bắt mạch, hốt thuốc cho bệnh nhân. Đêm nào cô cũng mơ mình đang lang thang trong rừng tìm cây thuốc quý.

Quen dậy sớm từ nhỏ, nên Trúc luôn thức giấc trước Khang. Nhẹ nhàng, khéo léo, cô trườn khỏi lòng Khang.

Bà Mười đang lau chùi phòng khách. Bà kêu lên khi thấy cô.

– Cô Hai ! Còn sớm lắm, cô dậy làm chi. Bên ngoài trời đầy sương mù, cô chưa quen khí hậu, dầm sương cũng cảm phong hàn đó cô.

San Trúc cười nhẹ:

– Cháu muốn chạy bộ, dì ạ. Chẳng lẽ vì sương mù nên người Đà Lạt không có thói quen chạy bộ buổi sáng sớm hả dì?

Bà Mười từ tốn:

– Cái đó tôi không thấy. Sáng nào, mọi người cũng thường chạy bộ ngoài công viên. Tôi đi chợ gặp hoài hà.

Bà Mười ngập ngừng:

– Cô chủ ... không phải cô muốn ra ngoài chứ?

– Người ta ra được, chả lẽ cháu thì không?

– Vậy cô chủ chờ tôi một chút nhé.

– Dì tính chạy cùng cháu hả?

Bà Mười thật thà:

– Tôi đi tới đi lui mỗi ngày hàng trăm lượt, tới đến, đầu gối muốn long khỏi chân, cần gì chạy bộ hả cô. Là tôi kêu cậu chủ dậy, chạy bộ cùng cô.

San Trúc lắc đầu:

– Dì để ảnh ngủ, cháu tự chạy một mình, không có vấn đề gì xảy ra đâu.

Dứt câu San Trúc mở cửa bước ra. Bà Mười bất lực nhìn theo. Cô chủ thật tinh nghịch vui vẻ không kiêu kỳ phách lối.

Bà Mười thấy tự tin, thoải mái trước vợ chồng cậu chủ hơn. Nhưng mà ... Bà ngăn người. Bộ đồ cô chủ ...

San Trúc hơi lưỡng lự một chút, cô quyết định chạy ra công viên theo sự quan sát của cô hồi chiều qua, khi cô đứng trên lầu.

Sương mù nhiều đến mức, cô không nhìn rõ được người trước mặt mình.

May mắn, Trúc không gặp sự rủi ro nào trên đường. "Nổ" cho oai với bà Mười chứ ở Sài Gòn, Trúc có khi nào chạy bộ đâu. Thời gian học, hán hàng, và dạy kèm chiếm hết mười bốn, mười lăm giờ trong ngày, đến khi cô được rảnh ngồi vào bàn học, thì gân cốt toàn thân đã rệu rã, làm gì còn rảnh rang chạy bộ hay tập thể dục chứ.

Chạy một vòng quanh công viên, Trúc thấm mệt. Cô nhận ra sự cô đơn lẻ loi của mình, khi người ta chạy từng đôi, hoặc từng tốp nhỏ.

Trúc ngồi đại dưới một nhánh rễ cây si có tuổi thọ khá cao. Ghế đá đều được người ta ngồi cả rồi. Bóp cặp giò thon thả của mình, Trúc cau mày. Cô thấy người ta nhìn cô rồi che miệng cười:

"Chắc họ cười mình Hai Lúa". Trúc nghĩ thầm. Cô ngồi thêm một lúc rồi đứng lên trở về nhà.

– Ôi! Nhìn cô ta, buồn cười quá.

– Ủ! Coi mặt mũi sáng sủa thế kia, sao lại mặc đồ "tình yêu" ra đường nhỉ?

– Chắc là bệnh nhân tâm thần!

Những tiếng xì xào hình như dành cho ... cô.

San Trúc bất giác nhìn xuống người mình:

– Ôi! Trúc vội vàng ngồi thụp xuống. Thì ra cô đã vô ý mặc đồ ngủ ra đường.

Bộ đồ ngủ mỏng manh do chính tay mẹ chồng cô mua, bà ý tứ bỏ vào vali

cho cô. Và đêm qua, cô đã không dẫn đo khi mặc nó. Một đêm ngủ co ro trong vòng tay Vĩ Khang, bộ đồ đã không còn thẳng thớm. San Trúc tự nguyện rửa cái tính lóc chóc loi choi của mình. Bấm môi, San Trúc cúi đầu bước tiếp. Ai cười hờ mueri cái răng. Cô đâu phải dân địa phương ở đây. Bật quá họ cười một lát sẽ quên ngay, cô là ai. Cần phải trở về nhà trước khi ánh nắng xua tan màn đêm lạnh.

San Trúc đi khá lâu, cô dừng lại, đưa mắt nhìn lên căn nhà trước mặt. Là một ngôi nhà lầu ba tầng, quét sơn như nhà chồng cô. Nhưng bảng hiệu cửa hàng xe gắn máy ... Cho Trúc biết cô đã lầm nhà. Cũng may, họ chưa mở cửa hàng, nếu không sáng sớm bắt gặp hình dáng cô đứng trước nhà họ kiểu này, chắc chắn họ đốt “phong lông” cô đến “ba lần hồn chín lần vía”. San Trúc thở dài. Cô lạc đường mất rồi. Cô không biết nhà Khang nằm ở con đường nào? Cô không mang theo tiền, thì làm sao gọi điện thoại. Lần đầu tiên San Trúc rơi vào cảnh khóc không được, la không xong. Đã thế còn mặc nhầm bộ đồ chết tiệt này nữa chứ?

Cô đánh liều đi ngược trở lại. Nhưng tất cả đường phố ở thành phố này đều mang một dáng cấp giống nhau. Cô muốn quay lại công viên để xác định hướng đi, rốt cuộc cô cũng tới được nơi cô cần.

Đầu gối cô rã rời vừa đói vừa mỏi chân, Trúc mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế trống. Giờ này, cô không về, ắt Vĩ Khang lo lắng lắm. Ủa! Sao anh không đi tìm Trúc? Anh phải tự nghĩ ra, chạy bộ thì cô phải chạy những đoạn đường nào chứ?

Vĩ Khang thông minh, anh nhất định tìm được cô. Cách tốt hơn hết, cô nên ngồi tại công viên này, chờ Khang ...

Vĩ Khang thức dậy. Anh mỉm cười khi nhớ lại đêm qua, San Trúc chịu cho anh ôm cô ngủ. Và người đàn ông chân chính giàu tự trọng đã nhắc anh, hãy đón nhận từ từ, tình yêu vợ mình ban tặng, hấp tấp chiếm đoạt, sẽ khiến Trúc mặc cảm, xa lánh anh. Cô vợ nhỏ này, chắc đã chạy xuống dưới, lãng xăng bên dì Mười.

Đồng hồ chỉ tới số tám. Khang ngủ mê đến tận giờ này mới dậy, đúng là hư mà.

Vĩ Khang ngó người nhìn phòng khách vắng ngắt. Chả lẽ Trúc theo dì Mười ra chợ?

Bà cũng không thấy ở nhà. Cửa bị khóa bên ngoài. Vĩ Khang tự pha cho mình tách cà phê. Anh mở tivi coi thời sự. Chẳng còn kênh nào phát tin thời sự vào giờ này nữa. Ba cái phim tình cảm Hàn Quốc được người ta hâm mộ đam mê, thì Khang không hứng thú. Anh chỉ thích xem phim truyện Mỹ, Canada hoặc phim võ hiệp của Kim Dung.

Tắt tivi, anh mở máy nghe nhạc. Khổ nỗi, cả ngăn tủ đầy ắp đĩa hát, chỉ toàn băng đĩa cải lương. Bà Mười có bao giờ nghe nhạc trẻ đâu.

Tiếng kéo cửa vang lên, Vĩ Khang làm bộ nhắm mắt để hù San Trúc. Buổi sáng dậy sớm một chút, được hôn lên hờ môi đỏ mọng của cô, chắc là thú vị lắm.

– Cậu chủ! Cô chủ về chưa ạ?

Tiếng bà Mười vang lên. Vĩ Khang bật dậy nhanh hơn cá lò xo:

– Dì sao hỏi lạ vậy? Chẳng phải cô đi chợ với dì sao?

Bà Mười buông rơi chiếc giỏ nhựa:

– Chết rồi! Cô chủ lạc đường rồi.

Khang bực dọc:

– Đây ra chợ, bao nhiêu bước chân, dì sao không dòm ngó tới cổ giùm tôi?

Cổ ham vui, thấy gì lạ cũng nhìn, lạc cũng phải.

Bà Mười khổ sở:

– Cô chủ không có đi với tôi.

Khang tròn mắt:

– Vậy cô đi đâu?

Bà Mười run giọng:

– Hồi sáng cô dậy sớm lắm, cô nói đi chạy thể dục gì đó. Tôi bảo để tôi kêu cậu dậy đi với cô cho vui, nhưng cô chủ không đồng ý. Tôi phận kẻ ăn người ở trong nhà, cần sao được cô ấy.

Vĩ Khang nhăn trán:

– Trời đất! Chạy bộ gì mà giờ này chưa về nhà.

Bà Mười thở dài:

– Chắc cô chủ lạc đường rồi. Cậu để tôi ra ngoài tìm cô.

– Biết tìm ở đâu chứ?

– Sáng nào người ta cũng chạy đến công viên khu trung tâm tập thể dục. Tôi nghĩ, có lẽ cô tới đó. Cậu cứ để tôi đi xem sao.

Bà Mười chợt nhớ, bà bối rối:

– Cậu lấy cho tôi chiếc áo khoác của cậu.

Vĩ Khang gắt nhỏ:

– Đem áo khoác theo làm gì? Dì không thấy trời nắng hay sao.

Bà Mười dè dặt:

– Hồi ra khỏi nhà, cô chủ mặc đồ ... ngủ, tôi e ...

Không chờ dì Mười nói hết câu, Vĩ Khang đi lao nhanh lên lầu. Anh mở tủ lấy chiếc khoác mà mẹ anh mới mua cho Trúc, anh chạy khỏi nhà, dặn với lại bà Mười:

– Dì coi nhà trực điện thoại, tôi tìm cô ấy. Ai gọi về, dì nhớ điện cho tôi nhé.

Bà Mười lo cháy ruột gan. Cầu trời phật phù hộ cô chủ tai qua nạn khỏi. Biết thế hồi sáng, bà đã không để cô đi một mình. Xảy ra chuyện gì, bà khó lòng ăn nói với bà chủ.

Ngồi co ro trên ghế, bộ dạng Trúc chắc giống mấy cô gái "bán hoa đêm",

nên ai đi qua cô cũng nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. San Trúc ơi là San Trúc ?

Chuyện nhỏ thế này, sao mi để xảy ra được chứ. Ngồi mãi một chỗ không phải cách tốt nhất. Trúc chặc lưỡi:

Phót lờ thiên hạ, tìm đường về thôi. Cô đón đường một chị phụ nữ:

– Chị ơi! Làm ơn cho em hỏi thăm chút.

Người phụ nữ liếc cô, nhăn mặt:

– Chuyện gì?

– Chị có biết một cửa hàng vừa bán hoa quả trái cây, vừa bán đồ lưu niệm cho khách du lịch, do một người phụ nữ lớn tuổi bán, nằm ở đoạn nào không chị?

– Cô hỏi thế, có trời trả lời cho cô, chứ tôi chịu thua. Cô tâm thần à? Để tôi đưa cô trở vào bệnh viện nhé.

– Chạy ngoài đường thế này nguy hiểm lắm. Dù điên loạn, nhưng nhìn cô thế kia, bọn dê xồm nó chả tha đâu. Cô theo tôi nào?

San Trúc khẽ sở:

– Em không bị bệnh, cũng không hề trốn viện, em mới ở Sài Gòn lên đây.

– Không tâm thần, lại từ Sài Gòn lên, cô ngồi ở công viên như vậy, cô làm ... gái hả.

San Trúc tái mặt:

– Em không có. Chị làm ơn nghe em nói rõ.

– Tôi không dư thời gian. Cô tìm mấy lão sồn sồn chạy xe ôm kia mà hỏi.

Người phụ nữ bất chợt nhỏ một bãi nước bọt xuống đường, rồi bước đi. Bà hiểu lầm một cách quá đáng, Trúc nổi giận:

– Chị khinh người vừa thôi chứ. Quá đáng!

Không ngờ người phụ nữ quay lại, chị ta trợn mắt:

– Con kia, mày mắng ai thế hả?

Chị ta giơ tay lên, định tát Trúc. San Trúc gạt tay chị ta thật nhẹ, giọng cô bất bình:

– Tôi cảnh cáo chị, nếu chị còn gọi tôi bằng từ xấu xa đó, tôi không nể chị đâu.

– Mày nghĩ mày là ai mà hù tao hả? Nhìn coi đàn bà con gái đàn ông, ai ăn mặc khêu gợi như mày ra đường hả?

Người hiểu kỳ bắt đầu bu lại, San Trúc bất lực, giọng cô đầy tức tưởi:

– Tôi bị lạc đường thật mà.

Người phụ nữ ồng óng:

– Các ông các bà nghe thử, cô ta chặn đường hỏi thăm tôi, nhưng lại nói không nhớ nơi mình ở? Rõ ràng cô ta có ý đồ xấu xa.

– Chị đừng vội kết luận người ta như vậy. Tôi thấy cổ hiện lạnh, có vẻ trí thức. Biết đâu cô ấy lạc đường thật.

Một cậu thanh niên trạc tuổi em trai Trúc lên tiếng. San Trúc chưa kịp nói thì người phụ nữ đã lạnh lùng:

– Đàn ông các người lớn, nhỏ đều y chang nhau. Thấy con gái là tươm tướp. Cậu thanh niên chưa kịp hỏi thêm câu gì, thì đám đông bị Khang xô dạt ra. Từ xa, anh đã nhìn thấy đám đông nhốn nháo này, linh cảm mách bảo anh, San Trúc của anh đang gặp nạn đâu đó. Anh bèn chạy đến đây. Cố gắng đẩy mọi người ra ...Anh sững sờ nhìn San Trúc.

– San Trúc!

San Trúc nghe gọi, cô nhìn lên:

– Anh!

Chỉ một tiếng anh ngăn ngui, Trúc lao vào tay Khang nhanh như chớp, và cô bật khóc nức nở. Vĩ Khang choàng áo lên người cô, anh xót xa:

– Đừng khóc nữa! Có anh, không ai dám ăn hiếp em đâu.

San Trúc tức tưởi:

– Thà người ta đánh em còn hơn. Em không tìm được đường về nhà, em hỏi thăm tử tế, nhưng người ta lại chửi em là "con điểm".

Người phụ nữ không vội bỏ đi, chị ta nhìn đăm đăm Vĩ Khang:

– Tôi thấy cậu quen lắm. Cô ta là người nhà cậu thật hả?

Vĩ Khang nhếch môi:

– Tôi không phải dân Đà Lạt. Cô ấy là vợ tôi. Chúng tôi vừa lên Đà Lạt chiều qua. Nhà tôi gần đây thôi. Tại chỗ không rành đường, nên lạc. Là phụ nữ với nhau, lẽ ra chị nên có lòng vị tha độ lượng. Con người, ai chả có lúc sơ sẩy.

Người thanh niên chép miệng:

– Anh chị cũng thông cảm bỏ qua cho chị ấy. Bởi vợ anh hỏi không rõ ràng lắm, nên chị ấy nghĩ ẩu cũng phải. Anh đưa vợ anh về đi, chị ấy có vẻ mệt rồi đây.

San Trúc nhẹ giọng:

– Cảm ơn em nhé.

Vĩ Khang vẫy một chiếc Honda ôm để về nhà. Chưa đầy mười phút, xe đã dừng trước cửa ngôi nhà của Khang. Bà Mười mừng cuống lên:

– Ôn trời, cô cậu đã về tới.

San Trúc nhìn quanh:

– Trời ơi! Ngay trước mắt nhà mình, vậy mà sáng giờ em đi tới đi lui, bắt mỗi giờ. Đầu óc mình bỏ đầu thật.

Cô đi nhanh lên lầu. Lúc này Trúc mới cảm nhận được sự rã rời của cơ thể.

Một bài học, nhớ đời cho những tháng năm làm người nhọc nhằn của cô.

Thay bộ đồ mặc nhà, San Trúc nhìn Vĩ Khang trầm tư hút thuốc. Cô bước đến bên anh, vẽ bút rút:

– Em xin lỗi!

Vĩ Khang kéo cô vào lòng:

– Em lạnh không?

Lắc đầu, Trúc nhỏ nhẹ:

– Không anh ạ. Nhưng em đói bụng.

Vĩ Khang gật đầu:

– Sáng giờ em làm di Mười sợ đến không làm được việc gì nên hôn. Phải ra ngoài ăn thôi.

San Trúc lưỡng lự:

– Em ngại quá à? Còn di Mười nữa. Hay là biểu di mua cơm về nhà, được không anh?

Vĩ Khang cười cười :

– Người ta quên em ngay thôi. Thành phố chứ đâu phải vùng quê, em mạnh mẽ lắm cơ mà, vừa gặp chút sự cố, đã đầu hàng hay sao?

San Trúc thở dài:

– Tới bây giờ, em vẫn không hiểu sao, em có thể đăng trí như thế. Và cảm giác khi bị người ta xúc phạm, em phải dằn lòng ghê lắm, nếu không em đã không tha thứ cho người đàn bà đó.

– Đừng nhớ đến câu chuyện không vui đó nữa. Hãy đập lên dư luận, để sống cho bản thân mình. Em thay đồ khác, rồi anh đưa đi chơi luôn.

– Không mua đồ ăn cho di Mười à?

– Di ấy tự biết lo cho bản thân.

Bà Mười đang gọt khoai tây, San Trúc nói với bà:

– Vợ chồng, cháu ra ngoài ăn trưa, anh Khang đưa cháu đi dạo luôn. Di mua tạm cơm hoặc phở ăn nhen. Chiều hãy nấu cơm.

Bà Mười kêu nhỏ:

– Ấy, vậy mà tôi làm đồ ăn này giờ cũng sắp xong rồi đây.

Vĩ Khang đọc thấy vẻ áy náy trên mặt cô vợ nhỏ. Anh thừa biết Trúc thích ăn uống ở nhà hơn, vì cô chưa quên được những ngày tháng cô vừa học vừa làm. Chén cơm cô tự nấu, giản đơn và chi phí ít hơn rất nhiều, so với một đĩa cơm loại trung ở nhà hàng.

– Di cứ ăn món nào di thích, còn bao nhiêu chừa lại buổi tối. Vợ chồng tôi nhất định về nhà dùng cơm. Quên nữa, mẹ tôi có gọi điện lên, di nhớ nói chúng tôi đi chơi rồi nhé.

San Trúc le lưỡi:

– Di nhớ đừng kể mẹ cháu nghe sự cố vừa rồi của cháu nha.

Bà Mười gật đầu:

– Dạ, tôi biết mà. Cô cậu nhớ về ăn cơm tối và không nên để cô chủ suốt ngày ở ngoài trời nắng, cậu Hai nhen.

Vĩ Khang nheo mắt nhìn vợ:

– Đó, em nghe chưa. Cả di Mười cũng quan tâm em hơn anh. Bây giờ anh bị

ra rìa thật rồi.

Bà Mười cười đôn hậu:

– Không phải như cậu nghĩ đâu. Tại cô chủ còn lạ lắm nhiều việc. Cậu chính là người bảo vệ cô chủ, quan tâm chăm sóc cô, nên tôi mới dặn thêm thôi.

Tôi đâu dám không quan tâm đến cậu.

Cách nói của bà Mười khiến Trúc nghĩ rằng, khi chưa lấy vợ, Vĩ Khang chắc chắn được mọi người chăm chút rất kỹ. Bây giờ, vị trí đó đã bị cô "lấn chiếm" mất. Vĩ Khang thật sự yêu thương cô nhiều lắm. Cô phải cố gắng hoàn thiện bản thân, hòa đồng vào đại gia đình của anh cho trọn đạo dâu con.

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 8

San Trúc được Khang đưa đến Thung Lũng Tình Yêu bằng con ngựa ô tuyệt đẹp. San Trúc muốn tự mình cưỡi ngựa, nhưng Khang không đồng ý, vì anh sợ Trúc chưa quen cầm cương, gặp phải lúc con ngựa trở chứng sẽ rất khó đối phó. San Trúc reo nhỏ:

– Đẹp quá anh nhỉ! Đường vào thung lũng cứ ngỡ rộng lớn lắm, ai ngờ nó lại nhỏ hẹp như vậy. Vĩ Khang cười:

– Anh muốn dẫn em đi theo đường mòn, để em có cảm giác em đang là người du mục, len lỏi trên lưng chiến mã, đi tìm nguồn nước, nơi thảo nguyên mênh mông. Phía dưới kia là thung lũng của tình yêu đấy. San Trúc chép miệng:

– Ấn tượng nhớ đời cho em. Không có anh, chắc cả đời em không bao giờ được lên Đà Lạt. San Trúc đi trong rừng hoa đại ngàn của Đà Lạt. Người ta trồng hoa hồng nhung, hồng trắng và những khu vườn lai ghép hồng vàng, hồng xanh. Dưới ánh nắng vàng, những nụ hồng rung rinh khoe sắc hương. Những cặp tình nhân ngồi dưới các gốc cây, tảng đá, họ ôm nhau, vai kề vai và họ chỉ biết có nhau, bởi đây là nơi thiên đường của tình yêu. San Trúc khẽ mơ màng. Không lấy Khang, liệu cô có được ngày đặt chân lên vùng đất Cao nguyên này không nhỉ? Trúc dự tính trong đầu. Vào thác Cam Ly, cô nhất định phải tìm riêng cho mình ít cây thảo dược. Cô không nói cho Vĩ Khang nghe, vì biết anh sẽ không đồng ý. Nhớ đến những ánh mắt hồi sang nay, người ta dành cho Trúc, cô vẫn thấy gia hết người. Vĩ Khang vẫn chiều theo ý Trúc. Trở lại khu chuồng ngựa. Anh dạy cô cưỡi ngựa. Suốt một giờ đồng hồ, cả hai mệt phờ vì chú ngựa khá bướng bỉnh. Cuối cùng thì San Trúc cũng tự mình cưỡi được ngựa, cho ngựa phi những bước đều đặn khoan

thai trên đồng cỏ. Giả như không vướng bận toan lo đời thường, Trúc sẽ ở lại mảnh đất này, sống cuộc sống của người du mục. Sáng cuối ngựa vào 152 rừng tìm cây thuốc, chiều trở về pha chế thuốc để trị bệnh cho người dân. Vâng! Một ước mơ bình thường đơn giản vậy đó, song Trúc hiểu, cô khó mà đạt được. Buổi tối, bà Mười dọn lên bàn những món ăn nóng hổi thơm phức. San Trúc hít hà.

– Dì Mười khéo tay ghê. Cháu vựng khoảng làm bếp lắm. Từ mai, dì dạy cháu cách nấu nướng nhé. Cô chủ nên tận hưởng tuần nghỉ cho thoải mái. Muốn học nấu ăn, cô chủ đâu phải học ai xa. Bà chủ nhà mình dạy thôi tất cả đây. Dù nấu ngon cỡ nào, nhưng sống trong một gia đình, cần phải biết sở thích, khẩu vị của các thành viên trong nhà mình, cô ạ. San Trúc cười hiền: – Cháu cũng nghĩ mẹ chồng cháu rất giỏi nấu ăn. Cháu muốn tự mình biết nấu vài món mẹ cháu thích nhất, coi như cháu lấy lòng bà mẹ chồng vậy mà dì. Hồi ở nhà, nhà cháu nghèo, quanh năm chỉ ăn những con cá biển nhỏ xiu, con tép dạt mà bạn chài người ta loại ra, bán lại cho hàng xóm. Hết kho thì nấu canh chua. Dì Mười biết không? Canh chua của người nghèo đơn giản vô cùng. Một nắm lá vang mọc trên rẫy, hay vài trái khế, nắm lá me chua, thả vô nồi nước, sôi lên thả cá vào, nêm nếm là xong. Hôm đầu tiên cháu vào Sài Gòn, ở chung mấy nhỏ bạn, tụi bạn phân công cháu đi chợ mua đồ nấu canh chua. Cháu mua khế và cà chua về, khiến tụi bạn cứ tròn mắt. Sau này, mẹ nhỏ bạn cháu mới chỉ cho cháu cách nấu vài món ăn của người Nam bộ. Bà Mười cười chảy nước mắt. Bữa cơm nhờ vậy rất vui và ấm cúng. Hai vợ chồng trở lên phòng khách uống trà. Vĩ Khang có điện thoại San Trúc nhẹ giọng:

– Anh nghe đi. Em không muốn anh bị bạn bè trách.

– Nhưng mà. - Biết đâu ở công ty có chuyện gì đó và người ta gọi cho anh. Em lên phòng trước. Cô thân nhiên trở lên lầu Vĩ Khang ra phía trước hiên, anh gần nhỏ:

– Gọi anh có chuyện gì không Kim? Thiên Kim lè nhè:

– Em. muốn gặp anh. – Này, em uống rượu hả?

– Buồn quá mà anh. Em đã trốn lên đây để cố quên anh, sao anh còn đưa người ta đến. Trái tim em nhỏ lắm, nó không chịu đựng được nỗi đau này. Anh Khang! Anh đến với em nhé.

– Nghe anh, đừng uống rượu nữa. Em ngủ đi. Ngày mai anh Trúc tới thăm em.

– Anh nói sao? Anh dẫn vợ anh tới thăm em à? Anh muốn em đau đớn thêm, anh mới vui lòng hả dạ sao?

– Anh không có ý đó.

– Em đang ở quán rượu cách nhà anh vài căn thôi. Anh không đến thì em sẽ tới thăm anh. Như thế tốt hơn. Em rất muốn gặp San Trúc, muốn hỏi nó

xem, bằng cách nào nó có được anh? Vĩ Khang nghe Thiên Kim nói thế, anh vừa tiếc vừa chán nản. Anh không có gì để che giấu vợ anh cả. Nhưng, anh muốn Trúc hạnh phúc hồn nhiên. Cô lấy anh, căn bản vì hoàn cảnh o ép, thúc đẩy cô. Thiên Kim học chung Trúc, nhưng Kim là người thủ đoạn được nuôi chiều, cô ta luôn muốn gì được nấy. Mẹ anh vì chút tình cảm trong quan hệ làm ăn, bà ngỡ Kim chơi thân Vân Khánh, em gái anh chẳng chắc, ngăn nắp, nên bà ngỡ Kim được như Khánh, nên bà thuận miệng hứa hẹn. Từ khi mẹ anh nói thẳng quan điểm của gia đình anh, Thiên Kim vừa quê vừa tức. Cô hầu như không đến nhà anh nữa. Khang tưởng đã trút đi gánh nặng, cho tới hôm đám cưới, thái độ của Kim khiến mọi người ngạc nhiên. Ba mẹ anh càng không thích em gái anh chơi thân Kim nữa. Bây giờ, ma quỷ xui khiến gì tự dưng sao cô ta lên Đà Lạt chơi. Lại còn muốn gặp anh nữa ư? Vĩ Khang nhìn đồng hồ. Anh phải gặp Kim và yêu cầu cô ta đừng làm phiền anh. Hãy để San Trúc vui vẻ! Vĩ Khang nói khi bước chân vào phòng riêng của hai vợ chồng:

– Anh có việc, ra ngoài chừng nửa tiếng. Em mệt, hãy ngủ trước đi nhé. San Trúc mỉm cười:

– Dạ. Nhưng em sẽ không ngủ trước anh. Em coi tivi và chờ anh về. Vĩ Khang nheo mắt:

– Phải em vừa nghĩ được lịch trình cho ngày mai không? – Em đâu cần phải lên lịch. Thích đi đâu, làm gì, em đều hứng bất tử, là OK thôi. Bởi vậy mới gặp xui xẻo đó. Vĩ Khang cúi xuống hôn lên môi vợ. Lần này Trúc không né tránh. Cô đón nhận như một lẽ tự nhiên trong đời sống. Rồi môi vợ Vĩ Khang hết muốn ra ngoài. Dù chưa thể hòa nhập vào nhau, nhưng rõ ràng Trúc đang dành cho anh những tình cảm sâu sắc, trọn vẹn.

– Để anh đi. Muốn ăn gì thêm, chút anh mua cho em? San Trúc lắc đầu:

– Trái cây, dì Mười chất đầy nhóc tủ lạnh. Em không có thói quen ăn khuya. Anh đừng lo gì hết. Em thích ngắm sao trời một mình nữa kìa. Nhưng khi Vĩ Khang ra khỏi nhà, San Trúc không sao coi nổi tivi. Cô chạy xuống nhà, tìm bà Mười. Bà đang dọn dẹp phòng khách. San Trúc kêu lên:

– Dì làm hoài vậy sao? Tối rồi, dì nên nghỉ tay, coi tivi cho khỏe. Chuyện dọn dẹp, mai dì hăng làm. Bà Mười cười hiền lành:

– Quen tay dọn dẹp rồi cô ơi. Giờ này đi nằm cũng không ngủ được, nên tôi muốn lau lại phòng khách. Cả năm, ông bà, cô cậu chủ mới ghé vài ngày. Tôi lủi thủi ra vô một mình, cũng buồn, không tìm việc làm tôi chịu không nổi. San Trúc cười nhẹ:

– Dì ngồi đây, cháu hỏi chút việc. Bà Mười dè dặt:

– Cô hỏi chuyện gì thế? Nếu là chuyện gia đình bà chủ, tôi không rành lắm đâu. San Trúc nói như tâm sự:

– Dì đừng kêu cháu bằng "cô chủ" nữa nhé, cháu không quen và cũng không

thích đâu. Cháu xuất thân từ gia đình nghèo, được ba má chồng thương mà cho cháu thành vợ chồng với anh Khang. Cháu không biết gia đình anh giàu có cỡ nào, nhưng cháu không muốn ăn không ngồi rồi, sai khiến người làm. Ba mẹ cháu giờ này ở quê, chắc gì đã được miếng cơm no. Cực hơn cả dì nữa đó. Bà Mười chậm rãi:

— Cô nói thì tôi biết tầm lòng cô rộng lượng, nhưng ở đâu quen đó cô ạ. Mọi việc làm đều phải tuân theo quy tắc do chủ vạch ra. Muốn chén cơm còn trên tay, thì phải rang mà gìn giữ từng chút. Bạn bè cậu Hai, cô Ba nhiều lắm, ông bà chủ có phước nên sanh con hiếu thuận. Bây giờ cậu chủ lấy được người nết na hiền thực như cô, quả là tốt cho người ăn kẻ ở trong nhà như tui tôi. Chớ như cái cô gì bạn cô Bạ thì tôi sợ chết khiếp. San Trúc cau mặt:

— Bạn cô Ba? Tại sao dì phải sợ. Cô ta là người trên này hả dì? Bà Mười ngần ngại:

— Nói cô bỏ quá cho, tôi không dám nói xấu chủ nhà. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cô, tôi lại thấy bức bối trong lòng. San Trúc cười nhẹ:

— Cháu và dì đồng giai cấp, dì nói cháu nghe thử, lỡ mai một cháu gặp cô ấy, cháu biết mà tránh. Bà Mười nói:

— Cô đâu cần phải tránh cô ta, vì cô ta là bạn của cô Ba. San Trúc le lưỡi:

— Dì quên câu "giặc bên Ngô, không bằng bà cô nhà chồng" à? Dù Vân Khánh rất mến cháu, nhưng "tránh voi, đâu xấu mặt người" hả dì. Bà Mười chậm rãi:

— Cổ học Y khoa, thích cậu chủ lắm. Mấy năm trước, mỗi lần gia đình bà chủ lên đây, lần nào cô ta cũng đi theo. Cô Ba không bao giờ sai vặt tôi. Nhưng cô ta thì gặp đâu sai đó, tính nết kênh kiệu, khinh người lắm. Năm ngoái, tôi nghe nói bà chủ tính cưới cô ta về làm dâu, tuy bà không mấy vừa lòng cổ. Nhưng bà nói:

— “Cô ta có học, dạy từ từ theo nề nếp nhà mình, nó phải nghe thôi”. Sau đó, tôi thấy cậu chủ phản đối bà và cậu bỏ về Sài Gòn luôn, Tôi vẫn nghĩ, cậu chủ sẽ không thể không nghe lời bà. Và bây giờ, gặp cô, tôi mới thật sự mừng cho cậu Hai. San Trúc băng khuâng:

— Cô ta phải tên Kim không dì? Bà Mười kêu nhỏ:

— Cô Hai biết cô Kim à? San Trúc nhẹ tênh:

— Cháu và Kim là bạn học.

— Vậy cô cũng là bạn cô Khánh à?

— Dạ, Kim học chung cháu ở đại học Y, cùng khoa luôn dì ạ. Bà Mười ngạc nhiên:

— Nghĩa là bà chủ vẫn chọn được con dâu theo ý nguyện của bà? Ông bà chủ thích con gái học Y khoa lắm. Hồi đó, cô Ba không đủ điểm đậu, phải qua học kinh doanh.

- Thiên Kim chắc thân với gia đình chồng cháu lắm hả?
- Không, chỉ với cô Ba thôi. Cậu chủ không có thích cô ta đâu. Tôi đoán chắc đó. Mà cô ơi! Cô Kim là người háo thắng, cô yêu cậu Hai nhiều lắm đó, sao cô dễ dàng thua cô vậy?
- Thật ra tận ngày cưới, cháu mới biết Kim từng yêu anh Khang. Bình thường cháu và Kim không chơi với nhau bởi cuộc sống của cháu không cho phép cháu giao lưu với Kim nhiều. Chuyện cháu lấy chồng cũng bất ngờ do hoàn cảnh tạo nên, vì thế cháu và Kim biết rõ về nhau, thì anh Khang đã là chồng cháu. Bà Mười gạt đầu:
- Vậy cũng tốt cho cả cô và cậu Hai. Lấy nhầm người vợ như cô, chắc chắn cậu Hai bị cô quay suốt ngày. San Trúc quên mau thời gian, Vĩ Khang ra ngoài làm gì, cô không quan tâm. Nhưng bà Mười chợt nhớ:
- Hồi này cậu chủ ra ngoài, sao cô không đi luôn cho vui? San Trúc cười:
- Suốt ngày nay đi nhong cháu đã khá mệt mỏi, cháu không thích đi theo chồng khi anh ấy cần có những mối quan tâm riêng tư. Anh nói đi gặp bạn bè, chắc sắp về tới. Bà Mười nhăn trán:
- Cậu chủ đâu có hạn ở trên này? Chẳng lẽ cuộc gọi điện hồi chiều của cô ta gọi thật? San Trúc ngạc nhiên:
- Dì muốn nói tới ai vậy?
- Thì cô Kim chứ ai.
- Thiên Kim gọi điện cho anh Khang à? Dì có làm không?
- Giọng của cô, tôi làm sao quên chứ. Hơn nữa hồi sớm ngoài chợ, tôi đã ngờ ngợ khi bất chợt nhìn thấy cô chạy xe qua tôi. Lúc đó tôi nghĩ người giống người thôi. Bây giờ tôi chắc chắn tôi không nhìn lầm thật. San Trúc ngần ngợ. Nói như dì Mười thì Khang ra ngoài có hẹn với Kim à? San Trúc không tự tìm được câu trả lời. Cô cũng không ngờ rằng, lúc ấy Khang đang cùng ngồi trong quán với Thiên Kim. Khi anh tới, Thiên Kim đã uống khá nhiều rượu. Anh nhẹ giọng bảo Kim:
- Để anh đưa em về nhé. Thiên Kim lão đảo:
- Về nhà ư? Em sợ sợ vắng vẻ, lạnh lùng trong căn nhà to lớn ấy lắm. Em không về đâu Anh Khang, uống với em nhé.
- Em bậy rồi. Con gái, ai lại uống nhiều rượu như thế chứ. Nghe lời anh, về nhà đi Kim.
- Em không có say. Dù em rất muốn say để quên được anh, nhưng em đâu quên nổi anh. Càng uống em càng thấy anh hiện hữu trước mặt em, thật gần ...Anh Khang, uống đi anh ... uống ... Vĩ Khang ngán ngán, khi Thiên Kim đang nói, thì cô đã buông rơi chiếc ly xuống bàn. Cô cũng gục theo ly rượu. Vĩ Khang vẫy người lễ tân:
- Anh cho tôi tính tiền rượu của cô ấy.
- Dạ, hai chai là một triệu sáu trăm bốn chục ngàn. Hồi này, tôi không muốn

đưa chai thứ hai, nhưng cổ quây quá, bà chủ của tôi đành phải chiều ý cô ta. Cô này dám buồn vì thất tình quá. Vĩ Khang im lặng đếm tiền đưa cho anh tiếp tân:

— Số tiền dư, tôi "boa" anh luôn, khỏi thôi lại. Phiền anh kêu giúp tôi chiếc tắc xi. Một lúc sau, tắc xi đến. Vất vả lắm, Vĩ Khang mới dìu được Thiên Kim ra xe. Anh nói nơi cần đến và mở cửa ngòi lên băng ghế sau. Vĩ Khang nhìn về phía nhà của anh. Đèn vẫn sáng trên lầu và San Trúc chắc đang chờ anh về. Nuốt tiếng thở dài vào lòng, Khang mong tắc xi mau chạy tới nhà Thiên Kim. Nhấn chuông cổng và chờ khá lâu, Khang mới nghe tiếng dép lẹp xep đi ra. Ô sắt nhỏ được mở lên kèm theo câu hỏi:

— Ai đó? Khang nhận ra giọng đàn ông dùng đục. Anh từ tốn:

— Cô Kim say rượu, tôi phải đưa cô về đây. Chú mau mở cửa, tôi đưa cô vào. Thật nhanh, cánh cổng được kéo qua một bên. Khang cố gắng dìu Thiên Kim qua cổng. Liền đó, tiếng phụ nữ vang lên:

— Chuyện gì vậy ông?

— Cô chủ đi chơi về. Bà mau phụ cậu ấy đưa cô chủ lên phòng đi. Tối nào cũng thế này, mệt quá. Người đàn bà kêu lên khi ánh đèn hắt vô mặt Khang.

— Là cậu hả, cậu Khang? Khang chậm rãi:

— Di Sen, phụ tôi một bên nhé. Bà Sen bắt mẫn:

— Chậc! Lên đây ba hôm rồi, tối nào cổ cũng say li bì kiểu này. Khi say, cô khóc lóc gọi tên cậu hoài. Giữa hai người xảy ra chuyện gì vậy cậu Khang? Vĩ Khang làm lì:

— Sáng mai cô ấy tỉnh, di hỏi thử cổ coi sao, chứ tôi đâu liên quan gì tới Kim. Bà Sen soi mói:

— Cậu không liên quan đến cổ, vậy sao cậu cũng có mặt tại Đà Lạt, bây giờ còn đưa cổ về nhà nữa? Vĩ Khang nói:

— Tôi lên Đà Lạt cùng với vợ tôi, Chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật. Tôi nhận được điện thoại của cô Kim, cổ kêu tôi đến quán. Khi tôi đến, cổ đã say bất biết, tôi đành phải đưa cô ta về. Di nên thông báo cho ba mẹ cổ biết, kéo xảy ra chuyện gì đó, vợ chồng di sẽ bị cha mẹ Kim trách mắng, thêm tội nữa. Bà Sen thở dài:

— Cô chủ ra nông nổi này, do thất tình cậu đấy. Bây giờ cậu đã đến đây, cậu hãy vị tình ông bà chủ tôi, khuyên cổ ít lời. Chứ chúng tôi khuyên hoài, cổ đâu chịu nghe. Con gái mà say xỉn, tai họa xảy ra, không ai lường trước được cậu ạ. Vĩ Khang im lặng. Bà Sen bỏ đi thật nhanh khỏi phòng Thiên Kim. Vĩ Khang đặt Kim lên giường tháo giày cho cô, anh lấy mền đắp lên người Kim, rồi quay ra. Ngay khi đó Thiên Kim gồng mình lên để ới. Vĩ Khang vội kéo cô ra mép giường, để cô nghiêng người qua một bên. Không tìm được thứ gì có thể đứng tạm được chắt bần do Kim ợ ra. Khang mở cửa toilet. May sao có chiếc thao nhỏ. Anh vội lấy ra, đặt dưới nền nhà. Chưa

kip tránh, thì Thiên Kim gồng mình. Lần này cô ói thật, xui cho Khang, anh bị “chất thải” bắn đầy mặt mũi, quần áo, tanh không sao chịu nổi. Là đàn ông và thi thoảng vẫn phải đi nhậu cùng khách để ký những hợp đồng kinh tế, song chưa bao giờ Khang uống say. Anh luôn biết dừng lại, đủ tỉnh táo để trở về nhà để không bị lợi dụng. Kiểu uống quên trời quên đất của Thiên Kim, thật ngốc nghếch. Vĩ Khang bịt mũi chạy vào toa-lét. Anh khổ sở không biết làm sao với bộ đồ kinh dị này. Về nhà, anh trả lời San Trúc thế nào đây? Nói thật ư? Không được. San Trúc sẽ giận anh, buồn trong lòng một mình. Vĩ Khang lau sạch mặt nhưng quần áo thì không thể sạch. Khang đứng một cách khổ sở trên hành lang. Bà Sen trở lên lầu, trên tay bà là khay trà nóng. Bà hỏi Khang:

– Cổ ngủ rồi hả cậu? Vĩ Khang so vai:

– Chắc vậy ? Bà vô dọn dẹp phòng cho cổ tôi về đây Bà Sen từ tốn:

– Tôi pha trà nóng, mời cậu dùng một tách. Trời lạnh, cậu uống trà, tôi gọi xe cho cậu về nhé. Vĩ Khang nể bà Sen, hơn nữa mùi tanh từ quần áo anh bốc ra mùi rất khó chịu. Anh muốn súc miệng. Trà nóng và hương lá ướp trong trà sẽ giúp anh quên cảm giác nhột nhạo ấy. Vĩ Khang nói:

– Tôi ngồi ngoài này được rồi. Cổ ói tùm lum trong phòng, dì giúp cổ đi. Bà Sen than dài:

– Cơ khổ cho tôi chưa. Ngày nào cổ cũng bắt tôi dọn dẹp, giặt giũ mấy thứ đồ dơ dáy, tôi ăn cơm hết nổi luôn. Cậu Khang à! Mai cô Kim tỉnh rượu, cậu giúp tôi khuyên cổ, đừng thế này nữa nhé. Ông bà chủ hồi chiều gọi điện thoại lên, nhắc cô Kim về Sài Gòn đi học. Ngày một, bắt đầu khai giảng rồi. Bà ta nói một tràng dài, nhưng không nghe Khang ừ hử gì, bà mở cửa phòng đi vô. Vĩ Khang uống xong tách trà. Anh đặt ly xuống và quyết định về nhà mình.

– Ôi trời ơi, cậu Khang ơi! Cậu mau vô coi giùm tôi, cô Kim cô ấy nằm một đống, chả cục cựa gì, chân tay thì lạnh ngắt lạnh ngơ à. Vĩ Khang bình thản:

– Dì đừng cuống lên thế, mấy người say rượu thường vậy cả. Dì lo lắng thì lấy dầu gió xoa bóp cho cổ. Một lúc cô ấy nóng lại thôi. Bà Sen vẫn lắc đầu:

– Mọi lần cô ấy cũng say và ói, nhưng không có kiểu nằm bất động như vậy. Cậu làm ơn giúp tôi một lần đi cậu, lỡ cổ có bề gì, vợ chồng tôi làm sao trả lời ông bà chủ. Mười cái mạng già tui tôi, có băm thành trăm mảnh cũng không thể đền mạng con gái ông bà chủ đâu cậu ơi. Vĩ Khang thấy rõ sự "thương người" không đúng người đúng chỗ của mình, để bây giờ đi không được, ở chẳng xong, thật bức mình. Anh theo chân bà Sen vào phòng. Thiên Kim được bà Sen, đặt nằm lại ngay ngắn, nhưng cái đống "bầy nhầy" cô ói ra, vẫn nằm chình ình dưới nền nhà. Bà Sen hấp tấp:

– Cậu thông cảm tôi sẽ dọn ngay. Vĩ Khang đặt tay lên trán Thiên Kim. Trán cô ta nóng chứ không lạnh như bà Sen nói. Có lẽ Kim trúng gió. Nghĩ vậy,

anh định bảo bà Sen lấy dầu đánh cằm cho Kim. Cứ như làn gió, loáng cái bà Sen đã bước khỏi phòng và đóng luôn cửa lại.

– Di đem dầu lên cạo gió cho cô.

– Vĩ Khang kêu lên.

– Cậu giúp tôi đi. Dầu có sẵn trên đầu giường cổ đấy. Tính cổ quái lắm, khi tỉnh lại cổ cần ăn ngay, tôi phải lo đồ ăn cho cổ, nếu không cô ấy sẽ đuổi việc tôi cậu ạ. Cậu nói chỉ vọng vô âm thanh rất nhỏ. Vĩ Khang giận lắm. Anh bực tức trút dầu lên cổ Kim và xoa thật mạnh. Anh quên mất chuyện cô ta là ai. Và anh chỉ muốn trút cơn giận. Dầu nóng khiến Thiên Kim bị nóng rất đến mức choàng tỉnh. Cô ta la lên:

– Bà làm cái quái gì vậy? Hờ chút bà đổ dầu lên người tôi là sao. Trời ơi! Mùi dầu nghe ghê quá. Vĩ Khang day nghiêng:

– Thơm và dễ ngủ gấp mười lần cái thứ nước cô ới ra từ trong miệng đấy. Thiên Kim bật dậy:

– Anh Khang! Em không mơ chứ? Vĩ Khang mĩa mai:

– Tôi đây ạ. Cô không hề nằm mơ đâu. Nãy giờ tôi cứ nghĩ cô sẽ chết vì bị rượu đốt. Ai dè mới nghe giọng đàn ông, cô đã tỉnh giấc ngay, cô thật khéo giả vờ. Cô không chết thì tôi về đấy. Thiên Kim nhào tới kéo tay Khang.

– Kia anh! Em xin lỗi đã làm phiền anh. Đầu của em vẫn đau lắm. Anh đến đây rồi, xin anh đừng về vội. Em có chuyện muốn nói cùng anh.

– Tôi và cô không còn chuyện gì để nói nữa. Cô hãy chấm dứt cái trò say sưa rượu chè ấy đi. Không ai hoan nghênh cô đâu. Cô là người có học, tương lai cô sáng sủa hơn hàng trăm, hàng nghìn người, tại sao cô phải hành hạ mình chứ.

– Vì em yêu anh. Em không muốn anh thuộc về người khác.

– Tôi không yêu cô. Tôi đã có vợ. Ngoài vợ tôi ra, tôi không thể yêu ai khác. Cô nên dứt bỏ thứ tình cảm đơn phương không có thực ấy, đòi thiếu gì đàn ông, 162 họ hơn tôi rất nhiều. Bây giờ tôi phải về. Tôi ra khỏi nhà lâu rồi, San Trúc sẽ không ngủ, nếu tôi chưa về. Thiên Kim chột vùng lên, ôm rầy Khang:

– Em mặc kệ anh nghĩ về em thế nào. Đau khổ, chán chường, em tìm quên để bỏ lên đây, rồi cuộc ông trời vẫn cho em được gặp anh. Em vẫn không tin vào số mệnh, em luôn cãi lại mẹ em cho rằng, số phận con người là do chính con người tự tạo. Bây giờ em lại tin rằng, giữa chúng ta có sự gắn bó, nên ông trời mới xui khiến ta gặp lại nhau. Anh Khang! Anh đừng đối xử với em lạnh lùng như vậy. Qua phút bất ngờ, Vĩ Khang gỡ tay Thiên Kim ra, anh trầm giọng:

– Thiên Kim! Muộn rồi, anh phải về. Em cũng nên nghĩ cho khỏe. Chúng ta không thể đi xa hơn tình cảm anh em. Anh hứa đối xử với em như anh đối xử với Vân Khánh, em đồng ý không? Thiên Kim bất mãn:

– Em đã năn nỉ anh, đã hạ thấp danh dự của đứa con gái, lòng tự trọng của em, chỉ để xin anh chút tình thừa. Vậy mà anh không chịu, em hiểu em thua San Trúc thật rồi. Vâng, em hứa không làm phiền anh nữa. Em chỉ muốn anh cho em chút ân huệ nhỏ, anh không từ chối em chứ? Vĩ Khang vô tình:

– Nếu trong khả năng của mình, anh hứa đáp ứng điều kiện của em.

– Anh cho em xin anh. một nụ hôn, chỉ một lần thôi. Vĩ Khang kêu nhỏ:

– Thiên Kim! Em nghĩ gì vậy hả? Thiên Kim rung rung:

– Em biết anh sẽ khinh khi em là đứa con gái vô liêm sỉ. Con gái nhà lành chả ai van xin tình yêu của đàn ông cả. Em đủ tỉnh táo để biết mình nói gì và nghĩ gì. Em yêu anh ngay từ khi em theo Vân Khánh về nhà giúp anh. Suốt thời gian đó, em luôn hy vọng khát khao được anh ngỏ lời yêu, được anh trao tặng những nụ hôn. Năm năm trời, tình cảm em dành cho anh sâu nặng biết bao. Rốt cục anh bỏ rơi em, anh đi lấy vợ. Em tưởng em có thể chết ngay được khi nhận thiệp hồng. Cuộc sống đúng là luôn biết cách trêu ngươi người ta. Hãy cho em một lần được anh ôm trong vòng tay. Em xin anh đó, cho em được một lần hôn anh, để mai này em không phiền bận anh nữa. Vĩ Khang chưa kịp trả lời, Thiên Kim lại nói:

– Anh đừng lo, ở đây ngoài em và anh ra, bí mật này sẽ không có ai biết đâu. Vĩ Khang chạnh lòng. Anh đâu thể dừng cứng trước lời nói của Kim. Là đàn ông, anh có mất mát gì, khi hôn cô nhí? Vĩ Khang từ từ nâng mặt Kim lên, anh cảm nhận được toàn thân người con gái run lên trong tay anh. Nhẹ nhàng, Khang đặt nụ hôn lên môi Kim. Thiên Kim như chỉ chờ giây phút đó. Cô siết anh thật chặt, cô hôn anh cuồng nhiệt, mạnh mẽ. Nụ hôn của cô đầy đam mê, nó không như nụ hôn của vợ anh, rụt rè, e lệ. Và thằng đàn ông nào lại không đam mê sự dâng hiến tự nguyện ...

– Tôi nhờ cậu ấy đánh gió giùm cô chủ của tôi. Đây, cô nhìn coi, tôi đâu nói sai. Cánh cửa bật mở, kèm theo tiếng kêu khô khốc:

– Anh Khang. Vĩ Khang rùng mình, anh bứt khỏi tay Kim. Cánh cửa không đóng lại và hình bong mảnh mai của San Trúc lung linh vụt nhanh trong quầng sáng vàng vọt của ánh đèn. Vĩ Khang găm lên:

– Tại sao San Trúc biết tôi ở đây hả? Thiên Kim lắc đầu:

– Em làm sao trả lời được. Anh hãy để em đuổi theo, giải thích với Trúc.

– Không cần! Tôi cấm cô từ nay không được làm phiền tôi nữa. Vĩ Khang đưa tay chà thật mạnh lên môi anh, cử chỉ như một làn roi quất vào mặt Kim. Cô gục xuống, khóc nức nở. Vĩ Khang không thèm nhìn thêm Kim một lần, anh chạy thật nhanh xuống nhà, tông luôn bà Sen, khiến bà té nhủi. Khang mặc kệ. Trong đầu anh duy nhất chỉ còn lại một ánh mắt tròn xoe, đau đớn, ngơ ngác của vợ anh. San Trúc! Đừng nghi ngờ anh, tội nghiệp. Bóng đêm phủ dài trên mặt đường. San Trúc đã như chiếc lá rơi ban đêm, gặp cơn gió phũ phàng cuốn bay chiếc lá vào không gian vẩn vù đầy sương

gió của Cao nguyên. Bà Mười lắc đầu:

– Cậu khiến tôi thất vọng quá cậu Hai. Vừa mở cửa cho Khang, bà Mười vừa buồn bã trách nhẹ anh. Vĩ Khang hấp tấp:

– Vợ tôi về chưa di? Bà Mười chăm rãi:

– Cô Hai trên phòng. Chắc đang khóc ở trên. Vĩ Khang chạy thật nhanh lên lầu. Trúc không đóng cửa phòng, cũng không hề rơi một giọt nước mắt như lời bà Mười nói. Cô đứng lặng lẽ bên cửa sổ, không quay lại nhìn Khang. Vĩ Khang khựng người, bối rối. Giá như cô khóc, anh có thể dễ dàng tiếp cận cô, xin lỗi cô. Còn bây giờ, cô lặng lẽ, im lìm, bờ vai cô buông xuôi, tay cô vòng trước ngực, cử chỉ của cô gắng sức chịu đựng một áp lực nặng nề. Vĩ Khang định mở lời. San Trúc chợt buông chậm từng câu:

– Anh về rồi à? Có cần phải khẩn trương đôi phở với em không? Vĩ Khang kêu lên:

– San Trúc! Sự việc không phải như em em thấy đâu. Anh thề anh không phản bội em. Giọng Trúc nhẹ tênh:

– Em có nói gì đâu, tại sao anh phải thanh minh nhỉ. Em chỉ muốn hỏi anh, anh tới tìm Kim, anh đã giấu em, tại sao anh còn gọi em đến đó ? Tại sao lại đối xử với em như vậy? Vĩ Khang phân trần:

– 165 – Anh không có. Anh không hề dối gạt em. Một người bạn gọi anh ra quán rượu, nhưng khi anh tới đó, Thiên Kim đã say mèm. Bên cạnh cô ấy không có ai. Lỡ đến, anh không thể bỏ về, nên đã đưa cô về nhà. San Trúc nhếch môi:

– Anh vừa nói, Kim say rượu. Em từng thấy hàng trăm lần ba em say rượu. Đã uống say là lăn ra ngủ quên trời đất. Còn cô ta? Say mà hai người có thể tình tứ vậy sao? Vĩ Khang khổ sở:

– Anh nói thiệt mà Trúc, Thiên Kim ói mửa văng cả vô người anh. Anh bị bà giúp việc của Kim gạt anh. Và có lẽ, bà ta được Kim nhờ gọi điện cho em tới. Kim đã năn nỉ anh, hôn cô ấy một lần, coi như là ân huệ. Cô năn nỉ quá, anh đã xiêu lòng. Tất cả đều là sự thật em tin hay không tùy em. San Trúc quay mặt lại. Về mặt cô rắn đanh lạnh lẽo:

– Lúc này, ba mẹ nhìn thấy anh, liệu ba mẹ giữ được vẻ điềm tĩnh không anh? Đã thế, về nhà, anh còn tiếc dấu ấn của Thiên Kim, không nỡ thay đồ ra. Xin lỗi, tối nay em muốn yên tĩnh một mình. San Trúc lách qua người Khang thật nhanh. Cô xuống lầu, mở căn phòng dành cho khách, Trúc bước vô, cô đóng chặt cửa luôn. Vĩ Khang ôm đầu. Trúc không muốn gặp anh lúc này, cô đau lòng và thất vọng. Anh hiểu rõ điều đó qua ánh mắt của cô. Anh giận bản thân mình đã không sáng suốt trước cái bẫy, mà giờ đây anh đoán chắc Thiên Kim đã giăng ra. Trúc đơn giản, thật thà đã đành, còn anh, sao dễ lọt bẫy của Thiên Kim chứ. Buổi sáng San Trúc ra khỏi nhà rất sớm. Bà Mười thót ruột khi thấy về bờ phờ, rũ rượi của cô. Bà nhẹ giọng hỏi:

- Cô Hai lại đi chạy bộ hả? San Trúc lắc đầu:
- Không dì ạ. Cháu muốn đi một vòng Đà Lạt. Cháu muốn tìm ít cây thuốc trong thiên nhiên ở Cao nguyên. Bà Mười ngán ngại:
- Cô Hai! Xin lỗi cho tật nhiều chuyện của tôi nhé. Đêm qua, tôi thấy cậu Hai ngồi dưới phòng khách hút thuốc gần trắng đêm. Cậu Hai không phản bội cô đâu. Tôi vốn đã linh cảm chuyện cô bị cô Kim phá, nhưng tôi không biết cách ứng phó. Cô đừng giận cậu Hai nữa. San Trúc cười gượng:
- Cháu hiểu vị trí của mình và đã quên chuyện tôi qua rồi đi ời.
- Nếu vậy, cô nên nhờ cậu Hai, có cậu Hai đi cùng sẽ tốt cho cô hơn.
- Dì đừng lo ? Hôm qua là tại cháu sơ ý thôi. Cháu vốn thích tự lập, những việc tìm tòi không dễ gì cản ngăn được cháu đâu. Bà Mười vẫn nói:
- Ở đây khác thành phố. Khách du lịch càng nhiều, thì sự phức tạp càng tăng. Cậu Hai sẽ mắng tôi, nếu tôi để cô đi. San Trúc chột buồn:
- Dì đừng bắt cháu đi chung anh Khang lúc này. Cháu là đứa con gái xuất thân từ cảnh bần hàn, nhưng không vì thế mà cháu đánh mất lòng tự trọng của mình. Khang có hỏi, dì cứ nói dì cản cháu không được. Lúc này anh không dám nặng nề dì, dì đừng quá căng thẳng. Dì đóng cửa giùm cháu nhé. Chiếc áo Jeans khoác bên ngoài, bộ đồ mặc khi ra đường, quần Jeans, áo thun màu gạch, nhìn San Trúc có vẻ lạnh lẽ, hoạt bát. Bà Mười tạm yên tâm. Người con gái biết chọn trang phục cho phù hợp với công việc, không se sua như Trúc, không dễ gì bị hoàn cảnh dồn gục. Bà dặn thêm:
- Cô cẩn thận nghen. Mùa này vẫn còn những cơn mưa phùn bất chợt, đừng đi sâu vào chân núi nghen cô Hai. Quên nữa, cô cầm theo lọ dầu gió phòng khi bất ứng, có cái mà xoa. San Trúc cười hiền:
- Cám ơn dì, cháu đi đây.
- Nhớ mua đồ ăn và dùng nước sạch nhé. San Trúc nhìn con đường, cô lưỡng lự một chút rồi nhăm hướng khu du lịch thác Cam Ly và đồi thông đi tới. Được một đoạn đường, Trúc sợ Vĩ Khang đuổi theo. Cô bèn kêu xe ôm đi cho lẹ.
- Cô đi đâu thế? – Chú cho cháu vô thác? Bao nhiêu hả chú? Người chạy xe ôm chậm rãi:
- Hai chục ngàn thôi cô. San Trúc cười cười:
- Chú có “nhìn mặt chặt đẹp” cháu không vậy?
- Giá mếm đấy! Gặp mấy người đi cặp, tôi kêu gấp ba cơ đấy, họ không than van gì hết. Thế cô mới lên Đà Lạt lần đầu hả? Sao lại đi một mình? San Trúc nhỏ nhẹ:
- Mấy đứa bạn cháu giờ này còn ngủ nướng ở nhà trọ. Cháu muốn vào thác, sau đó đi dạo trong rừng. Chú ời! Trong thác có rừng già không chú.
- Trước đây thì có đấy, bây giờ chỉ còn lại những đồi cây, được tía chọn để tạo khu du lịch sinh thái. Nhưng cô không nên đi dạo trên đồi thông một

mình.

– Sao vậy chú?

– An ninh đạo này không tốt lắm. Khách du lịch nhiều thì tệ nạn xã hội cũng nhiều lên theo. Tốt nhất chỉ nên ngồi ngắm thác ở chỗ đông người, cô ạ.

– Vâng, cháu sẽ nghe lời chú. San Trúc chỉ thuận miệng nói, chứ cô đã có dự tính của riêng mình. Vào thác cô cứ len lỏi theo bờ suối, đi men theo lên cao. Cô quan sát rất kỹ những loại cây cô gặp trên đường, những thứ cây cô nghi ngờ là cây thuốc Nam, cô đều nhớ cho được cả gốc lẫn rễ. Sau đó cho vào bịch xốp. Dọc đường, Trúc gặp một nhóm năm sáu người trạc tuổi cô và Khang, họ đem theo giá vẽ máy chụp hình, họ cũng len lỏi vào rừng như cô. Nhưng họ tìm cảnh đẹp để vẽ, chứ không giống như Trúc, cứ dán mắt tìm kiếm, đào bới cây.

– San Trúc! San Trúc giật mình bởi tiếng gọi. Cô quay đầu nhìn về phía người con trai vừa gọi cô, ánh mắt cô lóe sáng, kinh ngạc, vì thấy nơi hoang vu cao nguyên này, không ngờ cô lại gặp người quen. San Trúc kêu lớn:

– Mạnh Cường! Trúc không lầm chứ? Mạnh Cường chạy về phía Trúc, tâm trạng anh vui đến mức không tìm ra lời diễn tả. Anh ôn tồn:

– Lâu quá không gặp Trúc, giờ suýt chút tôi không nhận ra em. Em đi đâu đấy? San Trúc cười cười giờ chiếc bịch lẫn lộn đất và những cây bị đào bới bầm dập:

– Anh thấy rồi đó. Trúc đang tìm cây thuốc, bỏ sung vào bản luận văn sắp tới của mình. Mạnh cường ngăn ngại:

– Trúc học Y à? Anh nhớ hồi ở trường, Trúc học toán giỏi nhất, thích trở thành cô giáo kia mà. San Trúc mỉm cười:

– Năm cuối phổ thông, trong một lần đưa mẹ đi khám bệnh, Trúc đã gặp vài bệnh nhân, vì quá nghèo, không có tiền chữa bệnh, phải về nhà chờ chết. Từ đó, Trúc đã nuôi ước mơ được trở thành bác sĩ, tìm những cây thuốc trong dân gian để chữa bệnh cho người nghèo. Trúc đậu đại học Y và cả Đại học Sư phạm. Trúc quyết định vừa học vừa làm, lấy tiền học Y thay bằng học Sư phạm, Trúc được giảm tải gánh nặng học phí trên vai. Còn anh, ngày ấy Trúc nghe Thùy Dương nói, anh đi du học, phải không? Mạnh Cường cười:

– Anh qua Pháp học chuyên ngành hội họa, vừa tốt nghiệp ra trường. Anh về thăm quê khao khát được khám phá vẻ đẹp cao nguyên của Đà Lạt, nên rủ bạn bè đi du lịch. Trúc hay về nhà không? San Trúc lắc đầu:

– Ít lắm! Có lẽ sau này còn ít hơn. San Trúc chưa kịp trả lời, mắt cô đã bị hai bàn tay thon mềm của ai bịt chặt. Giọng nói đặc âm hưởng miền Trung, mà dấu pha trộn trong trăm ngàn âm thanh hỗn độn, Trúc vẫn dễ dàng nhận được người đồng hương.

– Đó Trúc, ta là ai? San Trúc cười tươi:

– Thùy Dương, đúng không? Ánh sang mở bừng trước mắt Trúc, cô nhận ra

nét mặt cô bạn làng bên, một thời lội ruộng lội sinh cùng cô đến lớp. Thùy Dương chớp mắt:

– Khai mau! Mi đi Đà Lạt với ai? Phải có đức lang quân không? Mạnh Cường kinh ngạc:

– Trúc đã có chồng ư? Thùy Dương chậm rãi:

– Em chưa kể anh nghe về nhóm bạn của em. San Trúc mới lấy chồng khoảng một tuần. Hôm đó em đi Hạ Long cùng anh, nên không được dự đám cưới Trúc. Mạnh Cường thoáng buồn:

– Anh chúc mừng em!

– Cảm ơn anh.

– Ảnh đâu, sao em lang thang một mình vậy? Trúc bình thản:

– Tính em xưa nay thích chạy nhảy, giờ này ảnh còn "nướng trên giường, Chờ ảnh, em sợ mình lười biếng mất, nên em trốn đi một mình. Không ngờ, em được gặp lại anh Cường và Thùy Dương ở đây. Em vui quá! Thùy Dương nheo mắt:

– Anh Cường muốn biết, hiện chồng Trúc làm gì kia.

– À! Ảnh làm giám đốc công ty liên doanh giày da.

– Vốn đầu tư nước ngoài hả? San Trúc cong môi:

– Em không rành lắm. Nhưng em vô đó một lần trước khi cưới, em không thấy người nước ngoài làm việc trong đó.

– Rốt cuộc, em hơn hẳn bạn bè về kinh tế, sự nghiệp và tương lai rồi.

– Em thích nghề Y hơn. San Trúc mỉm cười:

– Anh và Thùy Dương, tới khi nào mời em ăn tiệc đây? Mạnh Cường so vai:

– Chắc phải vài ba năm nữa. San Trúc kêu nhỏ:

– Tiếp tục bắt nạt chờ đợi nữa sao, khi hai người đã hoàn tất chương trình học? Thùy Dương cười nhẹ:

– Dương tính học liên thông lên đại học. Anh Cường cũng muốn lấy bằng Cao học, nên tụi mình tiếp tục. chờ nhau. San Trúc le lưỡi:

– Có chí khí quá. Nhớ là khi cưới, không được quên Trúc đây.

– Ngu sao lại quên một nhà tài trợ quà cáp hơi bị “ngon” như Trúc nhỉ. Vừa nói tới đó, một người bạn của Cường, cầm máy chụp hình đến trước mặt Trúc. Anh ta cười thật tươi:

– Xin lỗi em, nãy giờ tôi bắt gặp ở em hình ảnh tự nhiên đẹp quá, nên đã chụp em vài tấm mà không xin phép trước. Em cho tôi địa chỉ, để tôi gửi hình làm kỷ niệm. San Trúc khó chịu:

– Anh chụp hình tôi à? Để làm gì vậy? Tôi ở Sài Gòn lận, sáng mai có thể tôi quay về rồi. Tôi ghét ai chụp hình tôi lắm.

– Tôi xin lỗi. Nhìn em lúc đó, bất kỳ người thợ cầm máy nào đều muốn chụp hình em. Nếu hỏi ý em, thì đâu còn cảnh em vô tư, hồn nhiên trước ống kính nữa. Mạnh Cường xen lời:

– San Trú! Phương là bạn anh, em hãy nể tình đồng hương giữa anh em mình, tha cho cậu ta lần này nhé. Phương mê chụp hình lắm. Bất kỳ cảnh đẹp hay một gương mặt nào tạo cho cậu ấy ấn tượng, là cậu ta chụp hình ngay. Anh nghĩ chắc hình ảnh của em lọt vào ống kính của Phương lúc đó, tuyệt vời lắm đó. San Trú so vai:

– Em không quen nghe lời ngọt ngào đâu. Anh đừng hòng mất công. Bây giờ em xin phép nhé. Thùy Dương kêu lên:

– Trú vội vã chuyện gì thế? Lâu ghê mới có dịp gặp nhau. Dương đề nghị tụi mình vô nhà hàng, mừng cuộc hội ngộ nhé. Mạnh Cường cười tươi:

– Thùy Dương nói đúng đó Trú. Mấy năm rồi còn gì anh còn muốn gặp mặt "sếp lớn", xem hấn mặt mũi thế nào mà lại "rinh" được cô thánh nữ đẹp nhất xóm Đạo quê anh. San Trú cắn môi:

– Em. em còn phải tìm cây thuốc. Thùy Dương khoát tay:

– Nếu cần, tụi này hợp sức giúp bạn tìm thuốc trong một vài giờ, sau đó kéo nhau đi ăn. OK đi Trú. San Trú nghĩ dần việc trở về nhà, gặp Khang, cô vẫn không thể quên hình ảnh Thiên Kim và Vĩ Khang. Nuốt tiếng thở dài vào lòng, cô vui vẻ nhận lời mọi người. Một thoáng lưỡng lự của cô không lọt qua mắt Mạnh Cường. Dù rất muốn hỏi, song anh kịp nhớ ra hiện tại giữa hai người. Vĩ Khang quờ tay qua bên cạnh. Trống trơn, anh lơ mơ gọi:

– Trú ơi! Căn phòng tràn ngập ánh sáng và Trú thì không có bên anh. Vĩ Khang nhớ lại buổi tối qua. Suốt đêm Trú đã ngủ dưới căn phòng dành cho khách. Anh không cảm trách cô, vì đã vô tình, anh đã hiện trước mắt cô là người đàn ông chẳng chút đàng hoàng gì. Chuyện hôm đám cưới như một vết khứa nhẹ vào tim Trú, cô đã không tra cứu, không căn vặn. Vậy mà. Chết tiệt cho sự nhẹ dạ cả tin của anh. Thiên Kim? Bây giờ anh ước gì mình có thể xé được xác cô ta, quăng xuống hồ cho hả giận. Vĩ Khang sắp xếp trong đầu những gì cần nói với vợ. Trú vốn nhân hậu, cô nhất định tha thứ cho anh. Chậm rãi, Khang xuống nhà. Phòng khách trống trơn, vắng lặng. Khang xuống bếp. Bà Mười đang lui cui xào đồ ăn. Mùi thức ăn bốc hơi thơm phức. Khang nhìn quanh, mong tìm thấy bóng dáng San Trú. Không hề thấy. Anh hỏi bà Di nấu món gì vậy? Cháu đói bụng quá, ngửi mùi đồ ăn hết đi nổi, di ơi. Bà Mười cười gượng:

– Là bong xúp-lơ xào thịt nạc, bông thiên lý nấu canh thịt nạt món mà cậu Hai thích ăn đó. Cậu chờ chút, tôi dọn cơm cậu ăn nhé. Vĩ Khang hỏi:

– San Trú đi đâu, này giờ tôi không thấy cô ấy vậy di? Bà Mười nhìn Khang:

– Cỏ ra ngoài từ sáng sớm lặn cậu. Vĩ Khang kêu lên:

– Lại ra ngoài một mình ư? Sao di không cản cổ? Một buổi sáng hôm qua, bài học còn in đậm chưa phai, lỡ xảy ra chuyện nữa, tôi phải tìm cổ ở đâu đây. Bà Mười phân bua:

– Tôi có ngăn cổ, nói cô ấy nên đi cùng cậu nhưng cô Hai không chịu. Cô Hai bảo sẽ không có việc gì đáng tiếc xảy ra cho cổ đâu. Tôi làm sao cản được hả cậu? Vĩ Khang hỏi tới:

– Cô Hai có nói cổ đi đâu không dì?

– Dạ, cổ bảo muốn vô thác đi tìm cây thuốc cho bộ sưu tập đề án tốt nghiệp gì đó. Vĩ Khang thiếu điều té ngửa:

– Trời đất Từ đây tới công viên, cô ấy còn không biết đường về nhà. Bây giờ vào tận thác ư? Lỡ xảy ra chuyện thì chết tôi quá. Vợ con gì lạ quá!

Bà Mười thở dài:

– Phải cậu gây chuyện buồn cho mợ không. Hồi sáng, tôi thấy mắt cô Hai sưng mọng à? Cô Hai chắc khóc cả đêm quá. Vĩ Khang cúi:

– Cô ta mà khóc ai chứ. Người gì lúc nào cũng tự ý hành động, bất kể việc lớn bé xảy ra xung quanh, thật là tức. Bà Mười dè dặt:

– Cậu Hai? Hay là để tôi đi kiếm cô Hai. Vĩ Khang âm ức:

– Không cần đâu. Dì cho tôi ăn miếng cơm. Cổ ra ngoài vui vẻ, tôi phải no bụng rồi hãy tính. Bà Mười im lặng bới cơm ra chén cho Khang chưa được nửa chén, Vĩ Khang đã dần chén thật mạnh. Bà Mười giật mình, nhìn mâm cơm bà run giọng:

– Cậu Hai! Tôi nấu không vừa miệng cậu phải không cậu? Mặn quá hay là cay ă? Vĩ Khang chán nản:

– Không phải tại dì. Nghĩ đến San Trúc tôi nuốt cơm không vô. Dì dọn dẹp lại, tôi không ăn nữa. Tôi ra ngoài đây. Bà Mười nói nhỏ:

– Tôi xin lỗi khi nói với cậu chuyện này ... Thật ra, tôi thấy cậu nên chấm dứt các cuộc điện thoại với cô Kim. Cô Hai là người nhân từ, biết trước biết sau, cô đã rất đau lòng khi thấy cảnh cậu với cô Kim. Phụ nữ chúng tôi đau đấy nhưng phải nhận nhịn. Cô Hai đang đi hưởng tuần trăng mật với cậu, bị cậu đối xử như thế, cổ không rắn lòng, dễ chết lắm đó. Gặp cô ấy, cậu từ từ khuyên nhủ cổ nhé. Vĩ Khang cau mày:

– Sáng giờ, theo cách dì nói, Thiên Kim gọi điện cho tôi à? Bà Mười gật đầu:

– Cổ gọi đến, tôi nói cậu đã đưa vợ đi ra ngoài. Cổ không tin, còn tìm đến đây nữa. May là cô Hai đi từ sớm. 174 Vĩ Khang gằn mạnh:

– Tôi biết rồi! Thiên Kim tới hoặc có gọi điện, dì cứ đuổi thẳng cho tôi. Con gái gì mà trơ trên quá mức. Vĩ Khang bực bội vô cùng. May cho anh đã không có tình cảm với Thiên Kim, vậy mà còn bị cô ta đeo bám cỡ đó. Nếu anh có thái độ vượt trên mức tình anh em, không biết vợ anh còn bị cô ta hăm hè cỡ nào. Bực mình quá!

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 9

Vĩ Khang đi cùng khắp khu vực đồi thông thác Cam Ly và cả những nơi anh nghĩ cô vợ búồng binh sẽ trốn vô đó để gặm nhấm nỗi buồn và tìm cây thuốc quý, nhưng tấm dạng San Trúc biền biệt, không để lại chút dấu tích gì ở Đà Lạt. Trúc không hề có bạn bè. Vậy cô có thể đi đâu được chứ?

Một mỗi, Vĩ Khang dắt xe vào một quán cà phê nghỉ chân. Anh gọi điện thoại cho bà Mười, hỏi xem Trúc đã về nhà chưa? Bà Mười cho anh biết, Trúc gọi điện về, nói sẽ về nhà muộn. Cô đi cùng bạn học cũ, họ đang giú cô tìm được thảo trong rừng.

Vĩ Khang cau mày. San Trúc giấu anh cô có người quen ở đây. Là ai? Người lớn hay ...

– Chậc! Anh lại bị chi phối lung tung nữa rồi. _ Bà Mười nói là “bạn học” thì họ chỉ trạc tuổi vợ anh mà thôi. Có điều họ là nam hay nữ kìa?

– Ủa, Khang? Mày lên Đà Lạt sao không ghé tao chơi? Đi du lịch hay đi công tác vậy?

Tiếng của Đắc, kèm theo cái đập lên vai Khang, khiến anh giật mình.

Khang cười nhẹ, khẽ kéo ghế:

– Mày ngồi đi!

Đắc cười:

– Mày vẫn như xưa, nhưng chưa trả lời câu hỏi của tao.

– Tao đi du lịch.

Đắc cười rộng miệng:

– Du lịch sô lô như thằng thất tình vậy hả? Mày đừng hòng qua mặt tao. Tao đã nghe Thiên Kim kể. Tao cũng mừng cho mày.

Vĩ Khang so vai. Anh đã không kịp nhớ đến những người bạn ở xa như Đắc để mời dự hôn lễ của anh. Anh hiểu theo cách của mình, nên nói:

– Trước sau gì cũng phải dừng chân, tao hay mày đều vậy. Đeo gông vào người sớm, mệt sớm.

– Nhưng Thiên Kim đâu? Cỗ chịu để mày lang thang một mình sao?

Vĩ Khang cau mày:

– Thiên Kim thì dính dáng gì tới tao?

Đắc trợn mắt:

– Ôi cái thằng này! Phải mày không đó? Chẳng phải mày và Kim sao?

Vĩ Khang hiểu ra, anh so vai:

– Cho tao xin hai chữ bình an, Đắc ơi. Vợ tao nghe được, cỗ giận tao thì khốn.

– Cái gì? Mày đã có vợ và vợ mày không phải là Thiên Kim sao?

– Không phải.

Đắc gật gù:

– Không phải thì tốt. Nói thiệt nhen, con nhỏ đó tiếng học y khoa, nhưng trái tim cô ta chẳng từ mầu chút nào. Cổ đối xử với người giúp việc dữ dằn lắm.

Không phải Kim, vậy vợ mày là ai?

Vĩ Khang trầm tĩnh:

– Một người tính cách khác hẳn Thiên Kim. Cô ấy học chung khoa với Kim.

Đắc ngân ngơ:

– Chà! Nói vậy, rốt cuộc mày chọn vợ làm nghề y à?

– Tao nghĩ là duyên trời định.

– Hình thức thế nào?

– Tao sẽ không nhận xét, bao giờ mày gặp cổ, tự mày chấm điểm nhé ...

Đắc uống vài ngụm cà phê, rồi lại hỏi:

– Tao biết rồi! Mày lên Đà Lạt là để hưởng tuần trăng mật, đúng không?

– Đúng thì sao?

– Thì tao thấy lạ chứ sao.

– Lạ cái gì?

– Mới cưới nhau, lên thành phố tình yêu hưởng tuần trăng mật, sao hai người không đi chung với nhau?

– Cô ấy tính tình nghịch lắm. Cổ bảo lúc nào cũng đi chung, sẽ khiến cả hai đều mất tự do, nên sáng nay cổ đã lén ra ngoài, lúc tao còn đang ngủ.

– Hi hi ... mày làm tao tức cười quá.

– Lảng nhách? Tao đang rầu thúi ruột mà mày cười được hả.

– Chắc chắn đêm qua, chàng và nàng đã yêu nhau hết mình. Mày hạnh phúc quá nên đã ngủ mê mết. Tao dám chắc, hồi sáng vợ mày rời khỏi giường, còn nhét vào lòng mày chiếc gối ôm nữa kia.

Vĩ Khang muốn cười to lên vì cách suy diễn trật lất của bạn. Người ta sau đêm tân hôn đều được biết vị ngọt trái cấm, còn Khang, ngọt không thấy, toàn thấy đắng cay. Tuy vậy, anh vẫn tiếp tục nói chuyện với Đắc bằng giọng cà rờn.

Vô đây uống nước đã các bạn. Trúc sẽ đãi, coi như trả công các bạn đã giúp Trúc tìm được thảo.

– Là cô ấy! Vĩ Khang giật mình. Anh bất chợt ngồi khuất thêm chút nữa sau khóm trúc kiểng. Ngoài cửa quán, San Trúc cùng các bạn của Cường đi vô.

Thùy Dương reo nhỏ:

– Trúc đừng quên chúng ta còn được mời ăn nửa đấy. Hay là thôi đi há.

San Trúc kêu lên:

– Ăn thì ăn, Trúc đang đói bụng đây, và cũng khát nước nữa. Vì thế, phải uống trước rồi sẽ ăn sau, nhen anh Cường.

Mạnh Cường nhìn Trúc:

– Anh không từ chối nhĩa ý bạn bè bao giờ, nhất là khi được mời.
 Vĩ Khang nhót tim. Hắn quen biết thế nào với vợ Khang? ánh mắt hắn nhìn vợ Khang sáng lên như ngàn đóm lửa. Đồ chết tiệt! Đã vậy Đắc còn thì thào:
 – Khang? Mày nhìn kia, ở đâu ra mấy "ẻm" xinh quá trời thế kia. Chà! Nhất là em mặc áo Jeans, nhìn nàg, tim tao nhói buốt.
 Vĩ Khang găm gừ:
 – Mày có cách gọi hay nhĩ! Kệ họ đi!
 – O, cái thằng này! Tự nhiên câu là sao hả?
 Vĩ Khang im lìm. Ánh mắt anh không ngừng quan sát Trúc. Điều đó tất nhiên không qua nổi mắt Đắc.
 Mạnh Cường hỏi Thùy Dương:
 – Em uống gì?
 – Như mọi lần. San Trúc! Nhỏ uống cam vắt luôn nhé?
 San Trúc cười nhẹ:
 – Cho Trúc ly Lipton.
 Phương xuýt xoa:
 – Con gái uống cà phê và trà, sẽ không tốt cho làn da.
 Trúc so vai:
 – Mình luôn bằng lòng với hình dáng của bản thân. Chắc chắn da của Trúc không bị chất nóng trong loại nước giải khát làm tổn thương.
 – Một cô gái có cá tính mạnh. Tao bắt đầu thích cổ. – Đắc nheo nhéo.
 Vĩ Khang cau kinh:
 – Mày nên biết thân biết phận. Cô ta không thích mẫu người như mày đâu.
 Đắc tức khí:
 – Tao làm sao? Mày biết gì chứ.
 Vĩ Khang thần nhiên:
 – Mày hả? Ham mê sắc đẹp, tũ sắc sẽ khiến mày chả làm được trò trống gì.
 Đắc không vừa:
 – Mày nói tao, chứ nãy giờ tao thấy cặp mắt mày hết con cú vọ, muốn nuốt chừng con gái người ta. Chẳng phải mày đã lấy vợ rồi sao?
 Hai người đang nói qua nói lại, thì bên bàn của Trúc đã uống nước xong.
 Thùy Dương kéo tay Trúc. Trúc để anh Phương xách giùm bọc xộp được thảo, kéo nãy giờ anh nhấp nhồm hoải.
 Phương cười gượng.
 – Tôi nhấp nhồm gì đâu. Tại ai cũng linh kinh đồ nghề, chỉ có tôi là thông thả một chút. Thùy Dương thật khéo ... bán cái.
 San Trúc nhỏ nhẹ:
 – Trúc xách được mà. Anh Phương và mấy anh chị đã không ngại vất vả, tìm giúp em được rất nhiều cây thuốc ở Sài Gòn, mấy loại này hiếm và quý lắm.
 Một cô gái trong nhóm cười nhẹ:

– Em biết công dụng của dược thảo chứ?

San Trúc gật đầu:

– Dạ, em được giảng viên giảng rất kỹ về công dụng của nó. Mùa hè vừa qua, em còn được già làng ở khu vực rừng Nam Cát Tiên hướng dẫn rất nhiều, chỉ cho em cách tìm kiếm dược thảo trong rừng. Nên mỗi khi có dịp đến một vùng rừng núi nào đó, em đều muốn kiếm dược thảo.

Cô gái cười cười:

– Em có biết cánh em đào cây thuốc, đã tạo cảm hứng cho nét vẽ của chị Diễm không?

San Trúc lắc đầu:

– Em mãi hái thuốc quá, nên không chú ý. Em cũng nói rồi, chị Diễm vẽ em, xấu là kẻ như chị tốn công đấy.

Diễm - cô gái mặc áo thun xanh - cười hiền:

– Lẽ ra chị định về nhà hoàn chỉnh bức họa, mới cho em coi. Nhưng Bình Thu nói ra rồi, hết còn bí mật. Lát về nhà trọ, chị cho em coi.

Phương kêu tính tiền, nhưng San Trúc nói:

– Anh không được ăn gian. Ngay từ đầu, mọi người đã đồng ý để em đãi nước. Tiền phải để em trả.

Phương nhẹ giọng:

– Năm thằng tui anh, đưa nào cũng có sự nghiệp cả rồi, ai lại để một cô gái là sinh viên như em trả tiền chứ.

San Trúc vẫn nói:

– Trúc mặc kệ! Trúc đã giao hẹn, thì Trúc nhất định không thay đổi. Anh ơi, lấy tiền của tôi nè.

Phương đưa tờ một trăm ngàn cho người phục vụ:

– Anh đừng lấy tiền của cô.

San Trúc cong môi:

– Máy anh chị ý lớn ăn hiếp em, đã thế Trúc không giữ lời nữa. Trúc về.

Mạnh Cường vội vã:

– Trúc, đừng như thế! Lâu lắm anh em mình mới có cơ hội gặp lại, Dương còn chưa kịp hỏi thăm Trúc nữa mà.

San Trúc bướng bỉnh:

– Trúc mặc kệ, nếu muốn Trúc ở lại, thì tiền nước này phải do Trúc trả.

Thùy Dương gật đầu:

– Ông Phương cầm tiền của ông lại, để San Trúc nó trả. Tuy là sinh viên, nhưng nó có người bảo trợ cao hơn ông vài cái đầu đó.

San Trúc lừ mắt:

– Thùy Dương, không được nói.

San Trúc rời khỏi bàn nước, những người bạn nhanh chóng theo cô. Vĩ Khang lim dim mắt như ngủ. Thật ra, nãy giờ anh sợ nhìn phải cảnh "mấy

thằng chết tiệt" nó ngấm vợ mình, anh chịu không nổi, rồi hậu quả xảy ra còn tệ hại hơn. Anh đành dùng tai ... để nghe.

– Khang! Mày say cả phê hay say mấy năng vậy hả? - Đắc đập mạnh vào vai Khang, nói to.

Vĩ Khang đưa tay lên môi:

– Suyt! Mày nói to quá, lịch sự chút đi.

– Vậy mày ngồi đây nghen, tao về – Mày vừa bảo mày không kệt công chuyên mà.

– Tao kết mô đen em áo Jeans. Tao phải đi theo con bé, xem ...

Vĩ Khang bật lên, trừng mắt:

– Mày dám?

Đắc quau đeo:

– Mày làm gì vậy, tự nhiên nổi sùng với tao. Có giận "cá" thì về nhà tìm thót "vợ" mày mà chém, chứ tao đâu phải cái thót để mày chém. Mày điên hay sao Khang? Tao nói con bé ấy, mắc mớ gì mày. Tao đi đây.

Dứt lời Đắc vụt đứng lên. Vĩ Khang tức nổ ruột, nhưng chả lẽ lại nói, “Con bé ấy là vợ tao” còn gì thể diện.

Vĩ Khang nhìn quanh. Nhóm người đi cùng Trúc và luôn cả vợ anh biến đâu mất tiêu. Khang vội vã móc đại tờ giấy bạc, thả lên quầy lễ tân. Cô chủ quán gọi Khang:

– Anh gì ơi! Chờ tiền thôi đi, còn dư nhiều.

Khang khoát tay:

– Khỏi!

Ra khỏi quán, Vĩ Khang kéo tay Đắc, khi Đắc dắt xe ra.

– Họ đâu rồi?

Đắc chưng hửng:

– Mày hỏi ai? Họ nào?

Vĩ Khang gất nhỏ:

– Thì đám người ngồi trong quán ấy.

Đắc cười ranh mãnh:

– Thằng quý! Vậy mà nãy giờ cứ làm ra vẻ ta đây đàng hoàng. Tao biết ngay mà ... Các em đẹp như bông bưởi thế, thằng đàn ông nào không động lòng, thằng đó cóc phải đàn ông. Bọn họ đi phía trước kia. Hình như là phía Hồ Xuân Hương. Tao xí em áo Jeans rồi, mày không được lấn sân đó.

Vĩ Khang ngán ngẫm:

– Mày nói điên đó Đắc. Mày không quen không biết người ta, đã vậy bên cạnh họ còn cả đám đàn ông đáng mặt đàn ông, mày làm sao tiếp cận họ ? Còn nói là xí em áo Jeans, mày nghĩ cô ta là cái bánh chắt.

Đắc thản nhiên:

– Tao biết chứ. Nhưng tao có cách của tao. Mày thích biết thêm hương vị lạ,

cứ theo tao, đảm bảo mày thích là được ...

Vĩ Khang gằn nhỏ ...

– Mày nghe cho rõ đây. Tán ai, chinh phục ai tao mặc kệ mày. Riêng cô gái mặc áo Jean, mày không được đụng tới cô.

Đắc nhếch môi:

– Mày nghĩ mày là ai mà cấm tao hả? Quên cái tật ông chủ quen ra lệnh cho nhân viên đi Khang.

Vĩ Khang bặm môi:

– Tao là ... chồng của cô ấy, đủ chưa?

Đắc chưng hửng:

– Mày nói thật hả Khang?

– Thật trăm phần trăm.

Nói xong câu đó, Khang nổ máy xe của anh và lao đi. Phía con đường chạy về bờ hồ Xuân Hương, bóng San Trúc đã mất hút. Đắc nhìn theo bạn, anh khẽ thở dài. Hèn gì nó cứ như mất hồn mất vía. Vợ đẹp thế sao nó còn lẹo tẹo với Thiên Kim nhỉ? Nhìn cảnh của nó chắc hai người đang giận thê thảm. Trăng mặt đâu không thấy, thấy trăng đấng đơng đầy khuôn mặt lạnh lùng của Vĩ Khang!

Đắc vội vã nổ máy xe, phóng theo xe Khang. Tự nhiên Đắc thấy ngồ ngồ câu chuyện của Khang và tò mò muốn biết rõ hơn.

Bà Mười mở cửa cho San Trúc. Bà ngạc nhiên khi thấy Trúc không về một mình.

San Trúc cười cười:

– Chào tất cả. Mọi người yên tâm về Trúc chưa?

Thùy Dương kêu nhỏ:

– Yên tâm rồi! Ta không làm phiền nhỏ nữa. Ta về đây. Cho ta gửi lời chào "anh Hai" của nhỏ.

– Ta sẽ chuyển lời.

Cả đám bạn gật đầu chào bà Mười và lao xe đi San Trúc hỏi ngay khi cánh cổng đóng lại:

– Anh Khang có nói gì cháu không dì Mười?

Bà Mười hạ giọng:

– Cậu Hai vừa về tới. Cậu không hỏi gì cả. Thái độ của cậu Hai khó chịu lắm. Cô bình tâm một chút để thông cảm cho cậu. Vì tôi nghĩ, cậu Hai chỉ yêu một mình cô thôi, cô Kim chẳng thể cô chỗ đứng trong tim cậu chủ đâu.

San Trúc mỉm cười:

– Chuyện này, anh Khang cũng chịu kể cho dì nghe à?

– Có trời cày được miệng cậu Hai.

San Trúc lặng lẽ lách qua người bà Mười, cô vào nhà. Vừa lên tới bậc tam cấp, San Trúc xoay người đi ra khu vườn kiểng. Chậm rãi cô lấy từng cây

được thảo ra khỏi bọc xốp, tìm chiếc bay nhỏ, cô xới đất, trồng được thảo xuống đất.

– Em tính ở lại mảnh đất này hay sao?

Giọng Vĩ Khang vang lên. Trong bóng đèn chập choạng vừa lóe sáng, khuôn mặt Vĩ Khang lúc sáng lúc tối, không báo trước cho cô điều vui hay buồn.

San Trúc nhẹ giọng:

– Cây không thể sống thiếu đất và nước. Cả ngày nay em đã tốn nhiều công mới tìm được số cây này. Em không ngờ, xung quanh khu thác lại có nhiều được thảo quý. Em nghĩ, hãy trồng tạm chúng ở đây. Em xin lỗi, em đã không hỏi qua ý anh đã tự ý trồng cây cỏ vào những giò cây của anh.

Vĩ Khang đủ thông minh để đoán ra sự cay đắng chua chát trong lời nói của San Trúc.

Vĩ Khang chậm rãi:

– Em là vợ anh, nhà của anh cũng chính là của em, muốn làm gì, thậm chí em muốn bán, anh tuyệt đối không ngăn cản, miễn sao tâm hồn em vui là được. Cả ngày nay, em đi đâu vậy?

Phủi tay cho văng hết đất, San Trúc nói:

– Em vào thác, sau đó vô tình gặp lại mấy người bạn cũ từng học cùng em thời phổ thông. Biết em đang tìm được được thảo nên họ đều nhiệt tình tìm giúp em. Nhờ vậy em mới đào được nhiều cây thuốc quý.

Vĩ Khang gật gù :

– Gặp lại bạn, sao em không mời họ về nhậu chúng ta chơi? Em ngại điều gì à?

San Trúc ngập ngừng:

– Ngại gì ư? Tất nhiên là có rồi. Em đang tức anh, muốn tự mình giải tỏa nỗi buồn bực trong lòng, dẫn bạn bè về nhà em biết anh vui hay buồn chứ. Lỡ anh lấy cớ áp đặt tội lỗi cho em thì sao?

Vĩ Khang nheo mắt:

– Nói vậy, bạn của em là con trai à?

San Trúc so vai:

– Cả nam cả nữ, họ từng học với em và cũng là đồng hương với em.

Vĩ Khang chép miệng:

– Vậy hả!

San Trúc nói:

– Trúc hứa với họ, ngày mai Trúc qua nhà trọ của họ chơi. Anh Phương chụp hình nghệ thuật rất đẹp, anh chụp cho em gần chục tấm đấy.

– Vậy hả!

– Anh Phương nói, rửa cho em mỗi tấm một kiểu, loại hình chân dung, em sẽ cho anh coi.

Vĩ Khang nhếch môi:

– Anh không cần ngắm hình em.

San Trúc hơi què, cô chột cẩu:

– Phải rồi, ngắm người ta mới sướng mắt, chứ em thì ... ngày nào anh chẳng nhìn, mấy tháng nay đủ nhàm mắt rồi.

Cô vụt bước nhanh vào nhà. Vĩ Khang nghe cách nói của cô, anh vội vã chạy theo:

– San Trúc! Ý anh không phải thế.

– Không cần thanh minh gì hết. Tôi cho anh tự do. Anh cứ việc đi, gặp Thiên Kim đi.

Cánh cửa phòng đóng lại thật mạnh trước mặt Khang. Anh đập tay lên cửa:

– San Trúc mở cửa cho anh.

– Không mở.

– Em nhất định phải mở, vì anh còn rất nhiều chuyện muốn nói với em.

– Em mặc kệ !

Từ đó, Trúc không lên tiếng nữa. Vĩ Khang không ngờ cô lại quá chấp như vậy.

San Trúc lấy quần áo đi tắm. Bây giờ cô chỉ muốn được nghỉ ngơi, được ngủ một giấc trên giường, chắc sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Cả ngày nay, cô đã leo trèo hết gò đất này qua con suối khác. Cô khiến Thùy Dương, Mạnh Cường và cả đám bạn của Dương mệt ngất ngư. Bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc, không mộng mị, không phải suy nghĩ điều gì khác.

Nghĩ thì vậy, song khi nằm trên giường, San Trúc lại không sao ngủ được.

Cô bị ám ảnh bởi câu nói của Vĩ Khang.

Vùng dậy, cô mở cửa để ra ngoài, ai dè cô bị Khang kéo tuột vào phòng.

San Trúc gắt lên :

– Anh làm gì thế? Bỏ tay Trúc ra đi.

San Trúc bị Khang xoay mặt thật gần. Bốn mắt nhìn nhau tròn xoe và không chớp. Vĩ Khang choàng tay qua lưng cô và ghi chặt cô bằng động tác nhanh vô cùng. Anh hôn cô cũng mạnh mẽ, kiểu như muốn ... nuốt cô vậy.

San Trúc giận dữ hất tay Khang ra. Cô trừng mắt:

– Anh là đồ bỉ ổi.

Vĩ Khang nhăn mặt:

– Hôn vợ mình mà bỉ ổi à? Em thật ... mới ra ngoài một buổi đã biết cách chửi chồng mình.

San Trúc ầm ức:

– Vợ chồng phải biết tôn trọng nhau, phải có sự đồng cảm trong tình cảm.

Anh coi em không phải là vợ anh, anh muốn dùng sức của người đàn ông chiếm đoạt em thì đúng hơn. Em ghét hành động đó lắm.

Vĩ Khang nhếch môi :

– Vì tôi không cùng em đi hái cây thuốc, không dẫn em đi uống cà phê, đi

ăn, phải không? Tôi đâu lịch sự được như mấy người đàn ông từng du học nước ngoài.

San Trúc hét lên:

– Anh nói vậy là ý gì? Anh muốn ám chỉ tôi à?

– Anh không ám chỉ gì hết.

– Anh nói dối? Đàn ông các anh, ai cũng như nhau hết. Anh lấy tôi vì đã lỡ tuyên bố với mẹ anh, vì anh nghĩ tôi quê mùa ngu ngốc, dễ điều khiển. Anh cưới tôi, song anh rất coi thường tôi. Bằng chứng là ngay buổi tiệc cưới, trước hàng trăm cặp mắt quan khách, trước sự hiện diện của bà con hai họ, anh không hề phản ứng khi Thiên Kim hôn anh. Anh coi tôi là gì hả. Là cục đá anh lượm dưới lòng suối, mặc kệ nước chảy bao nhiêu chảy, đá vẫn trơ trơ chịu đựng à?

Vả lại, tôi đâu phải con cóc mà tin vào câu chuyện "vô tình" Thiên Kim gặp anh trong quán nhậu.

Giọng San Trúc đặc quánh:

– Thiên Kim đang ở Sài Gòn, nếu cô ta không có hẹn trước với anh, vô duyên vô cớ cô ta lên Đà Lạt làm gì chứ? Vô tình kiểu đó họa may con nít nó tin nổi.

Vĩ Khang không nghĩ rằng Trúc phản ứng dữ dội như thế. Cô không đơn giản. Cả ngày cô ra ngoài, nhưng đầu óc cô luôn bị hình dáng Thiên Kim ám ảnh. Anh không thể thanh minh, và anh cũng không muốn tranh cãi nữa.

Vĩ Khang lạnh lùng:

– Em suy diễn thế nào, tùy ở em. Tôi không thanh minh nữa. Chuyện gì tới, tự nó tới. Tôi nhắc để em biết, bản thân em thật sự chỉ nghĩ đến tôi hay chưa?

Hôm nay em ra ngoài làm gì, tôi không tra cứu. Em không qua nỗi mắt tôi đâu.

San Trúc mím môi:

– Anh theo dõi em à? Dù theo dõi, thì em vẫn nói rằng, em không làm gì để hổ thẹn lương tâm em cả.

Dứt lời San Trúc Xoay mình vào vách tường cô quyết định đêm nay sẽ ngủ tại đây. Cô không thèm trốn chạy nữa. Nếu Khang không giữ lời hứa, bắt quá cô chấp nhận cho đúng bản phận của cô.

Buổi sáng hôm sau, cô nhận được điện thoại của Vân Khánh.

Giọng Khánh rung rúc:

– Chị Hai ơi! Mẹ bảo mẹ sẽ lên Đà Lạt đấy.

San Trúc ngạc nhiên:

– Đã xảy ra chuyện gì hả Khánh?

Vân Khánh trả lời theo cách hỏi:

– Phải Thiên Kim đang trên Đà Lạt không chị?

– Ừ.

Vân Khánh hét lên:

– Con nhỏ này đúng là hết thuốc chữa. Ba mẹ nó tìm nó nháo nhào ở nhà, còn nó thì chạy lên trên. Nó đã gặp anh chị à?

– Chính xác là Kim chỉ gặp anh Hai em thôi.

– Vậy thì đúng rồi!

San Trú hỏi:

– Đúng gì hả Khánh?

Giọng Vân Khánh nhỏ rí:

– Thiên Kim nó gọi điện về cho mẹ, nó nói nó và anh Hai đã ... yêu nhau.

Nó muốn ba mẹ cho nó lấy anh Hai, dù làm bé cũng được.

San Trú thần thờ :

– Có chuyện này sao?

Vân Khánh lo lắng:

– Chị Hai! Thiên Kim là đứa ngông cuồng, việc chị được anh Hai cưới mà không phải nó, khiến nó mất hết lý trí. Nó dám dùng thủ đoạn để đạt được mục đích. Là bạn nó, em chẳng lạ gì tính cách của nó nữa. Chị tuyệt đối không được tạo cơ hội cho nó gặp anh Hai. Em biết, thật ra chị chưa yêu anh Hai em như anh yêu chị đâu. Mọi việc do anh em tự dàn xếp. Bây giờ, danh chính ngôn thuận chị đã là vợ anh trai em, chị nhất định phải bảo vệ hạnh phúc của mình chị nhé.

San Trú nhỏ giọng:

– Chị cảm ơn Khánh. Nhưng sợi dây, chị sợ nít kéo quá căng, nó đứt mất.

– Chị nói vậy là sao? Chẳng lẽ anh Hai em anh cũng thuận theo con nhỏ điên ấy?

– Chuyện gì tới, mình cố giữ cũng khó ngăn được em ạ. Chị và anh Hai em, đúng là đang giận nhau, song không căng thẳng đến mức phải nhờ tới người lớn.

– Nhưng mẹ đang rất giận đấy.

– Em nói với mẹ, chị và anh Hai vẫn vui vẻ, không có gì xảy ra cho chị cả.

Mẹ đừng nghe lời Thiên Kim. Vậy nhé!

San Trú gác máy. Nước mắt cô bắt chọt tuôn rơi. Công bằng mà nói, ba mẹ và em gái Khang rất thương và lo lắng cho cô. Tại sao vì một người đàn ông không yêu thương mình, Thiên Kim có thể bán rẻ tư cách của bản thân để dàn xếp vậy ư? Điều đó chứng tỏ Thiên Kim rất yêu Khang à?

– Bà chủ gọi cho cô hả, cô Hai? - Giọng bà Mười nhỏ nhẹ.

San Trú lắc đầu:

– Không! Vân Khánh gọi dì ạ. Cô út hỏi thăm dì đấy.

San Trú nói lảng chuyện.

Bà Mười chậm rãi :

– Cô út gọi điện lên đây, cô không vô cớ hỏi thăm tôi đâu. Chắc chắn cô nghi ngờ cậu Hai không tốt với cô rồi.

"Trời ơi! Sao cả bà giúp việc cũng hiểu được nội tình gia đình cô rõ ràng như thế chứ?".

San Trúc cười gượng:

– Không có gì thật mà dì.

Bà Mười buông gọn:

– Cậu Hai ra ngoài từ sớm. Cậu ấy đi vội vàng lắm. Tôi muốn hỏi, nhưng nhìn vẻ mặt lầm lì của cậu, tôi thấy ớn quá, nên thôi.

Trúc thở dài:

– Ảnh đi cũng tốt. Dì làm việc của dì đi, đừng lo cho cháu.

San Trúc trở lên phòng. Cô không quen suy nghĩ kiểu này. Tính cô vốn vui vẻ, nhộn nhịp, cô thích mọi chuyện đơn giản, sôi nổi.

Kiểu suy đoán nội tâm thế này, khiến cô mệt mỏi cả đầu óc lẫn tay chân.

Biết thế này, cô không lấy Khang để không phải buồn một mình. Lấy Phú, không chừng cô sớm được giải thoát khỏi biển khổ ...

Thở dài, San Trúc quyết định ra khỏi nhà. Lẩn quẩn trong nhà, cô sợ mình phát điên mất. Đã chiều rồi ư? Đà Lạt dễ chịu hơn khi nắng không còn gay gắt trải trên Cao nguyên. Từng bước chân đưa cô lang thang trên phố phường Đà Lạt.

Đi ngang khu nhà trọ của nhóm bạn Thùy Dương, cô chợt thở dài. Cô đã không còn tự do để tha hồ muốn đi đâu thì đi nữa rồi. Bây giờ Thùy Dương gặp cô, chắc hẳn nó sẽ không cho cô về nhà ...

Cô lầm lũi bước tiếp. Từng bước chân cô nặng như đeo đá.

Bất chợt, cô nhói tim khi nghe tiếng đàn ông gọi tên mình.

Nhìn lên, San Trúc tái mặt, cô thẳng thốt:

– Anh ... Hai người đi chung à?

Thiên Kim cười đắc ý:

– Sao hả? Đau lòng, buồn, hay bỏ sẽ đánh tôi nhỉ?

San Trúc sau phút bất ngờ, kịp lấy lại bình tĩnh. Cô hất mặt:

– Đau lòng ư? Đánh cô ư? Đề tranh giành một người đàn ông à? Tôi không cần loại người như anh ta. Tôi hơi tiếc cho tôi một chút, vì đã quá tin người. Bây giờ, tôi biết mình phải làm gì rồi.

Thiên Kim nhâng nhâng:

– Bỏ sẽ làm gì.

Trúc nhếch môi:

– Kim không đáng được nghe tôi nói.

– Không đáng hay là bỏ sợ cái sự thật đau lòng? Hôm nay ba mặt một lời, chúng ta nói chuyện thẳng với nhau nhé.

Trúc lạnh lùng:

– Tôi không có gì để nói với Kim cả. Khang ạ! Anh muốn chia tay, đầu cần dùng đến cách này. Tôi không coi Kim là đối thủ của tôi, vì cuộc hôn nhân giữa tôi và anh đều được sự chấp nhận của ba mẹ anh và chính anh nữa. Tôi không tranh giành với ai cả. Anh đừng tưởng anh giấu được gia đình anh.

Vĩ Khang nhìn Trúc:

– Em biết đem ba mẹ ra để giữ hạnh phúc của mình rồi sao? Em gọi điện về nhà à?

Trúc cười nửa miệng:

– Tôi không bao giờ nói với ai cả, nhưng cô ta thì có đấy. Cô ta đã thông báo cho cha mẹ anh. Mẹ đang đòi lên đây đó.

Vĩ Khang quay phắt lại nhìn Kim:

– Đúng là em gọi điện cho mẹ anh không?

Thiên Kim đáp ứng:

– Em ... thì em ...

– Chỉ cần trả lời "có" hay "không" là đủ.

Thiên Kim xù giọng:

– Dạ có.

Vĩ Khang bừng giận:

– Em thật quá đáng!

– Em làm vậy chỉ vì quá yêu anh thôi. Tình yêu đâu có lỗi gì Vĩ Khang gần giọng:

– Em nghe cho rõ đây. Chuyện này là do em tự chuốc lấy. Ngay từ đầu, tôi đã trả lời em, tôi không yêu em. Bây giờ tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó. Em đừng thần tượng tôi, vì thật ra tôi cũng chỉ là gã đàn ông tầm thường nhất. Tôi đã có vợ. Tôi chỉ coi em như một chiếc lá rơi nhằm vai tôi, gặp khi tôi đang buồn, tôi đã đùa cợt với chiếc lá mà thôi. Người con gái tôi yêu mãi mãi chỉ là San Trúc, là vợ của tôi.

Dứt câu, Vĩ Khang bỏ đi thẳng.

Thiên Kim gào lên:

– Anh không thể bỏ rơi em dễ dàng như vậy - Mắt Kim đỏ vằn tia máu, cô nhìn xoáy vào mặt San Trúc - Tất cả cũng tại mày. Tại sao mày không tự lượng sức mình? Tại sao phải cướp Vĩ Khang của tao, hả?

San Trúc chán nản. Cô chẳng còn cảm giác buồn vui đau đớn trước những lời nói của Thiên Kim hay Khang. Bây giờ cô phải làm sao? Vĩ Khang của cô sao tự nhiên trở nên băng giá, lạnh lùng như thế?

Gió chợt nổi lên, cuốn theo những chiếc lá khô bay trong gió lộng buổi chiều. Chiếc lá nào, sẽ là mầm xanh cho tình yêu của cô?

Trúc Vàng Mùa Thu

Chương 10

Hồng Vân mỉm cười nhìn San Trúc:

– Nghỉ đi Trúc ơi! Làm bao nhiêu đây đủ rồi. Thứ bảy nên nghỉ sớm, kiếm chút gì ăn cho đỡ miệng.

San Trúc vẫn đều tay đảo chảo thuốc:

– Muốn ăn uống, nghỉ ngơi, cũng phải làm xong mẻ thuốc này đã.

Hồng Vân chép miệng:

– Mà làm bao nhiêu cũng không quên được ông Khang đâu. Nghe tao, đừng giận anh nữa.

San Trúc khịt mũi:

– Tao đâu dám giận gì ai chứ.

– Xí! Mà qua mặt được ai, chứ đừng hòng qua mặt tao. Giận hờn ngoài mặt, nhưng khi một mình, lại giọt vắn giọt dài. Mà thừa biết tình cảm anh Khang dành cho mày thế nào mà.

– Tao đâu dư nước mắt để khóc chuyện trời ơi đất hỡi.

Hồng Vân bĩu môi:

– Vậy chắc chỉ con Thiên Kim khóc quá?

Buông đôi đũa, San Trúc so vai:

– Nó mà khóc ai, nước mắt cá sấu thì có. Nó luôn muốn người khác phải đau đầu vì nó thôi. Thật ra nó đâu yêu người khác bằng chính bản thân nó.

Hồng Vân cau mày:

– Chuyện nó và Vĩ Khang đến đâu rồi?

San Trúc thản nhiên:

– Mày tìm nó mà hỏi, chứ tao làm sao biết.

– Còn anh Khang, tối anh còn hay ra ngoài nữa không?

San Trúc nhếch đôi môi:

– Ra ngoài uống cà phê, chứ đồ dám uống một giọt rượu nào vô bụng.

Hồng Vân ngạc nhiên:

– Khang sợ mày hả?

– Không phải tao mà là ba mẹ chồng tao. Ba mẹ tao tuyên bố, nếu anh sa đà rượu chè trai gái, ông bà sẽ từ luôn anh, còn lần cán với Thiên Kim, mẹ tao sẽ đích thân điều hành công ty.

Hồng Vân ngạc nhiên:

– Căng vậy! Chắc phải có lý do gì khác?

– Tao nghe Vân Khánh nói, ba mẹ Thiên Kim đang phá sản, họ định dung Thiên Kim để mong nhờ gia đình tao trợ giúp vốn.

– Nghiêm trọng vậy sao?

– Là do ba mẹ Kim đã tung tiền vào các dịch vụ kinh doanh vay lãi nặng.

Nay đường dây đó bị bể, kéo theo họ dính chum luôn. Thiên Kim không bám lấy Khang, nó có nguy cơ khi học xong sẽ không có vốn liếng để làm ăn. Mày cũng biết, nó học cốt để có tấm bằng, sau này mở nhà thuốc không như tao, học để chữa trị bệnh cho mọi người.

Hồng Vân chép miệng:

– Hóa ra nó cũng có nỗi khổ của mình. Rốt cuộc, mày vẫn là đứa cô phước có phần theo cách nói của nhà Phật.

– Thiên Kim đáng thương hơn đáng trách. Nó cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Tao muốn Khang và ba mẹ chồng tao giúp Kim. Vì công bằng mà nói, họ từng là chỗ thâm giao. Nếu tao không vô tình xuất hiện, chắc anh Khang đã lấy Kim cũng nên.

Hồng Vân chậm rãi:

– Cũng chưa chắc đâu. Mày quên là trước khi gặp mày, anh Khang còn người đẹp Quỳnh Hương à? Anh ta sẽ chọn Hương, bởi cô ta có nhiều lợi thế hơn Kim.

– Mày nhắc tao mới nhớ, công nhận Quỳnh Hương đáng nể thật. Chị ta chính là trợ thủ đắc lực của Khang. Thời buổi này công ty nhận được nhiều hợp đồng cũng nhờ vào tài của thư ký đấy.

– Bây giờ Quỳnh Hương còn làm cho anh Khang không?

– Còn. Nhưng Hương đã chọn được người đàn ông của mình, chứ không u mê như Kim. Mỗi người mỗi số phận. Chúa đã dạy tao phải vị tha khoan dung và không tham lam. Bây giờ lòng tao vô cùng thanh thản, tao không ghen hờn Kim nữa. Tao sẽ dồn hết tâm sức vào việc học và những tìm tòi chế biến thuốc, tao không tin là số phận mãi quay lưng với tao.

Hồng Vân cười cười:

– Tại sợ mày và ông Khang chưa qua khỏi kiếp nạn, nếu không bây giờ mày đâu phải làm "thầy thuốc lang băm" bất đắc dĩ này.

San Trúc tủm tỉm:

– Mày thật khéo dùng từ nhỉ! Mày đừng quên, chính những chảo thuốc được chế biến từ dược thảo thiên nhiên này, đã giúp tao chữa được không ít bệnh tật trong nhân gian. Những bệnh mà y học chưa thể dùng tân dược tiên tiến để chữa trị. Tao thấy công việc mình làm tuy cô vẻ "nghèo" một chút, nhưng kết quả rất tốt đó. Từ từ, biết đâu tụi mình tìm ra nhiều cách chữa bệnh từ cây thuốc nam thì sao.

Hồng Vân so vai:

– Nói thế nào, tao vẫn muốn mày và anh Khang chấm dứt chiến tranh, lập lại hòa bình bằng tình yêu "lá trúc vàng" của mình. Thôi, tao về!

San Trúc kêu lên:

– Vô duyên! Đang nói chuyện lại đòi về ngang xương.

Hồng Vân khịt mũi:

– Không về, ở lại đây làm kỳ đà à? Con gió nào thổi anh đến đây vậy, anh Khang?

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Con gió hạnh phúc, do mẫu hậu thổi tới, được không Vân?

Hồng Vân đứng dậy:

– Lát nữa, anh chở San Trúc về ghen. Em hô biến đây!

Còn lại hai người, San Trúc im lặng cho hết số thuốc vào lọ. Vĩ Khang mau mắn phụ cô đẩy nắp lọ, đóng nút lại.

San Trúc nhẹ giọng:

– Anh đến đây tìm em có chuyện gì à?

Vĩ Khang đề nghị:

– Mẹ bảo anh đón em về nhà. Hôm nay có vài người bà con trong họ nội đến chơi. Hôm đám cưới, họ không ở nhà, nên chưa biết mặt cháu dâu ấy mà.

– Phải về thật sao? Hay là anh dẫn Kim về. Chúng ta đã thống nhất rồi. Em chờ đủ một năm sẽ ly hôn với anh, vì thế nếu ai chưa biết mặt Trúc, tốt nhất là đừng để họ biết mặt luôn.

– Nhưng lệnh ba mẹ, phận làm con, chúng ta đâu thể từ chối. Ba mẹ tính nhân thể hôm nay giới thiệu cậu Kiên nữa. Hai đứa nó yêu nhau hơn hai năm rồi, Vân Khánh khá chừng chắc, cũng nên cho con bé lấy chồng. Ba mẹ sợ Kiên thiệt thòi:

– Anh nói chuyện này cho Trúc nghe làm gì?

– Chưa ly hôn, em vẫn phải tham gia mọi công việc của gia đình. Huống hồ Vân Khánh mến em nhất, em đâu thể bỏ mặc, không góp lời tốt cho con bé.

San Trúc bảo:

– Thôi được, vì nể lời ba mẹ, nên em về cùng anh, chứ anh trong lòng em, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa.

Vĩ Khang thần nhiên:

– Anh biết thân phận của mình rồi, em không thể cho anh cơ hội phục thiện à? Cho anh biết, anh phải làm sao để được em tha lỗi đây?

San Trúc hất mặt.

– Người có lỗi là Trúc. Chính em đã không biết phận mình, đưa móc mà chòi mằm son, nên bây giờ em phải gánh lấy hậu quả này, cũng phải.

Vĩ Khang cười nhẹ:

– Nói thật nhé. Nếu anh thích Thiên Kim, quan hệ tình cảm với cô, anh đâu cần phải tốn công tốn của năn nỉ em. Anh không hề bắt lỗi em chuyện em ra ngoài suốt ngày với mấy người bạn.

San Trúc cong môi:

– Quan hệ trong sáng giữa trời đất, Trúc không dung dăng dung dẻ riêng ai, nên chả có gì phải ngại anh cả.

Vĩ Khang so vai:

– Em độc tài vừa thôi Trúc. Vậy anh nói, việc anh và Kim là do anh đặt ra để thử em, em tin không?

San Trúc nhếch môi:

– Không tin. Vì trước đó, em không hề quen ai ngoài anh. Đám cưới nhanh quá, tự hai người chúng ta đều chưa có sự chuẩn bị, nên em không muốn miễn cưỡng tình cảm của anh. Và anh đã đồng ý cho cả hai một thời gian, vì thế em chả có lỗi gì cả.

Chặt gọn mọi thứ vào tủ và khóa lại cẩn thận, Trúc khoác giỏ vào vai, cô chậm rãi:

– Bây giờ thì về thôi.

Dọc đường cả hai hầu như im lặng. Người mở cổng cho Trúc là Kiên.

Thấy hai người, Kiên cười cười:

– Rốt cục thì "châu về hợp phố". Em chúc mừng anh chị.

San Trúc nguyền Kiên:

– Dượng đừng vội lẻo mép để lấy điểm của tôi. Tôi có bao giờ tan đâu mà "hợp". Ba mẹ có nhà không Kiên?

Kiên cười:

– Em đùa cho bớt áp lực ấy mà. Chị Hai! Hồi đầu về nhà anh Hai, tâm trạng chị thế nào?

San Trúc trợn mắt:

– Dượng thật biết đùa nhỉ. Ăn mòn chén đũa, ngồi lũng da ghế nhà người ta như dượng mà hôm nay vẫn được coi là buổi đầu à?

Kiên gãi gãi tóc:

– Với ba mẹ, anh chị Hai, thì đúng là em đã thành "thổ địa" trong nhà.

Nhưng trước mặt ông chú, bà cô đạo mạo kiaa, em phải đóng vai chàng rể lần đầu ra mắt nhà vợ chứ ạ.

– Vậy thì tôi chịu, không biết cách làm quân sư cho dượng đâu.

Vĩ Khang cười cười:

– Chuyện này, dượng phải tự lo liệu thôi.

Kiên xụ mặt:

– Nói vậy cũng như không.

Vừa lúc đó, Vân Khánh ra tới, cô cười tươi, ôm vai Trúc:

– Em cứ sợ chị không về. Bây giờ thì tốt quá rồi.

Trúc cũng cười nhẹ:

– Ba mẹ kêu về, chị vẫn là con dâu nhà này, chị đâu thể không về chứ. Sức khỏe của ba hôm nay tốt không Khánh?

Vân Khánh nhỏ nhẹ:

– Dạ, hôm nay ba mới dùng thuốc trợ tim có một lần. Em nghĩ chúng ta nên khuyên ba đi ngủ thôi chị Hai.

San Trúc thở dài:

– Người già lạ lắm, nhiều khi thấy tốn quá nhiều tiền cũng tiếc. Ba đâu nghĩ để chúng ta có cuộc sống sung túc như hôm nay, ba đã phải cực khổ thế nào. Rất nhiều người nghèo hơn gia đình chị, nhưng họ không đành lòng nhắm mắt khi con cái đến tuổi trưởng thành. Đằng này, tiền của sẵn trong tủ, ba lại không chịu chữa bệnh. Phải là em và anh Khang năn nỉ ba, chứ sao lại là chị.

– Trong nhà này, ba nể chị nhất đấy. Một lời của chị hơn mười lời nói của tụi em.

San Trúc cố dần cảm xúc:

– Cám ơn em đã nghĩ tốt cho chị. Chị hứa sẽ nói chuyện với ba một lần xem sao.

Bà Kiều vui ra mặt khi thấy Trúc đi cùng Vĩ Khang vào nhà. Sau khi chào hỏi mọi người trong gia đình, Trúc lên xuống bếp, Từ ngày Trúc làm dâu, mỗi khi nhà có khách, Trúc đều xuống bếp, tự tay làm các món ăn đãi khách. Cô không hề biết trên nhà, nhân vật không được mời lại xuất hiện:

Thiên Kim đi cùng Hoàng Vân đến.

Bà Kiều hơi cau mày:

– Là cháu hả Kim? Còn đây là ai thế?

Thiên Kim nhỏ nhẹ :

Dạ, cháu xin lỗi bác. Cháu tiện đường đi công chuyện về nên ghé thăm hai bác. Đây là Hoàng Vân, bạn học chung khoa cháu và San Trúc. Cháu không biết hai bác có khách.

Bà Kiều lịch sự:

– Đã đến thì hai đứa ngồi chơi nhé. Bác kệt mấy người bà con của bác trai. Để bác gọi Vân Khánh.

Thiên Kim cần môi:

– Bác để tụi cháu tự nhiên như con cái trong nhà.

Ngay khi đó, Vân Khánh và Kiên đi xuống.

Khánh không giấu được ngạc nhiên:

– Ủa, Kim! Mày nói hôm nay mày đi Long An kia mà.

Thiên Kim cười gượng:

– Ba mẹ tao không đi nữa, vì bảo ngày hôm nay ngày kỵ tuổi của mẹ tao.

Dạo này mày bận lắm hả, sao không ghé tao?

Vân Khánh xụ mặt:

– Cuối năm, công ty mọi việc chất đầy lên vai anh Hai tao, để anh làm một mình tao không nổi, phải phụ anh ấy mà. Nhiều hôm đi học về, tao đến công ty ngay, tối tao mệt ngất ngư, vừa ngáp vừa học bài, có thời gian đâu mà đi chơi.

Thiên Kim chép miệng:

– Đúng ra anh Hai mày nên cưới vợ cùng làm kinh tế.

– Anh không thích đâu. Như chị Hai cũng tốt vậy. Bạn này học chung mày

luôn hỏi Kim?

– Ủ. Ở trường, tao thân nhất Hoàng Vân đây.

Vân Khánh chớp mắt:

– Hình như chị Hai tao cũng có người bạn thân tên Vân, phải bạn không?

Hoàng Vân lắc đầu:

– Không phải. Lớp mình có tới ba người tên Vân, hai đứa con gái và một tên đực rựa. Bạn thân của San Trúc là Hồng Vân. Hôm nay, Trúc có ... về không Khánh?

Vân Khánh mỉm cười:

– Chị dâu trưởng, sao có thể vắng mặt được. Chị biết tài nội trợ của chị Hai em chưa? Đảm bảo, nếu chị được thưởng thức một lần, sẽ kết chị em dài dài, vì các món ăn chị ấy nấu trên cả đầu bếp khách sạn năm sao.

Hoàng Vân nháy mắt ra hiệu cho Thiên Kim.

Thiên Kim nhếch môi:

– Mà biết khen người khác từ khi nào vậy Khánh? Bọn nhà quê bắt quá cũng chỉ giỏi nấu mấy món dân dã, làm gì mà ca con Trúc dữ vậy?

Vân Khánh điềm đạm:

– Mà quên anh Hai tao đi Kim. Tao không bao giờ muốn giữa tao và mày trở mặt thành thù. Gia đình tao, ai cũng muốn tốt cho mày. Chuyện không thể miễn cưỡng, mày nên hiểu để chấp nhận. Tao bao giờ cũng là bạn của mày, tao hứa đây!

Thiên Kim nhếch môi:

– Tao thua San Trúc thật rồi. Cả ở trường và cả ở trong gia đình mày. Tao đã quyết định hết học kỳ này, tao chuyển lên Đà Lạt học tiếp ở Đại học Y khoa Đà Lạt. Dù sao ở trên này, tao vẫn còn người đàn ông thương tao. Tao đã không phải với anh ấy, liên tục làm tổn thương anh ấy và cả anh Hai mày, đã đến lúc tao phải sám hối. Bây giờ tao xin phép.

Vân Khánh nhẹ giọng:

– Mày và chị Vân ở lại dùng cơm với gia đình tao, đừng về vội. Hôm nay, ba mẹ tao làm lễ la mắt cho anh Kiên trước họ hàng.

Thiên Kim rung rung:

– Chúc mừng cho mày! Tao không ở lại được. Hẹn mày vào dịp hai người đám cưới, tao nhất định sẽ tặng mày món quà giá trị nhất. Gởi lời xin lỗi của tao tới ba mẹ mày. Anh Kiên! Tụi em về đây.

Tiến Thiên Kim và Hoàng Vân ra cổng, lòng Vân Khánh chột xôn xao. Cô hiểu nỗi đau của đứa bạn thân. Đó cũng là nỗi đau chung của người phụ nữ yếu lòng, không tự mình vượt qua được tình yêu đơn phương của mình. Cũng may, sau những lần quậy phá San Trúc và anh Hai, Kim đã dần dần hiểu ra.

Rồi đây, nhất định Kim sẽ tìm được một hạnh phúc cho riêng mình.

Bữa cơm gia đình kết thúc trong bầu không khí thân mật và đầm ấm. Bà cô của Khang cứ mãi tấm tắc:

– Phúc đức quá! Họ Hứa nhà mình cuối cùng vẫn có phước cưới được đứa cháu dâu vừa đẹp người lại đẹp nét. Trăm nghe không bằng một thấy. Hôm hai đứa cưới, bà cô không về được, thật ảm ức mãi. Hôm nay thì bà cô vui rồi.

Ông bác cũng nói:

– Khang à! Công việc ổn định, vợ xinh đẹp, hạnh phúc vững rồi, cháu tính khi nào mới cho chúng ta lên chúc cao hơn đây.

Vĩ Khang lễ phép:

– Dạ thưa, chúng con đã xin phép ba mẹ con, để vợ con học xong rồi mới tính chuyện.

– Thế à! Còn mấy năm nữa?

– Dạ, hai năm, thưa ông bác.

– Chậc! Tới hai năm kia à. Liệu đến khi ấy, chúng ta còn sống để nhìn mặt cháu nội không. Thời đại này, nhiều cô đi học vẫn có con đó chứ.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Trúc, bà Kiều vội đỡ lời:

– Dạ, cô và cậu thương con cháu nên nôn nóng, chứ cô cậu còn phải sống thật lâu để hưởng phúc chứ ạ. Con dâu của cháu học ngành Y, nên phải kế hoạch từ từ, và vợ chồng cháu đã đồng ý rồi ạ, Bà cô cười nhẹ:

– Ôi! Con vợ thằng Hai đừng có sợ. Là ông thích có chất để đi khoe với hàng xóm lấy oai đó thôi, chứ ông mà bệnh tật gì, khỏe như vâm thế, chưa dễ chết được đâu. Vợ chồng cháu Hai hãy yêu thương bảo ban nhau, trên kính dưới nhường, vợ chồng, chị em thuận hòa, vậy là tốt rồi.

San Trúc cúi đầu:

– Dạ, chúng con xin nghe lời chỉ dạy của ông bà ạ.

– Ừ, ráng đậu cho được cái bằng bác sĩ, để sau này cứu người cháu ạ.

San Trúc hầu chuyện mấy người lớn thêm một lúc nữa mới về phòng.

Vĩ Khang thờ phào:

– Cám ơn em đã giúp anh.

– Không cần đâu. Vì đây cũng là việc em phải làm.

Vĩ Khang chợt cầm tay Trúc:

– Hồi này, Kim có đến đây chào già đình mình.

San Trúc ngơ ngác :

– Sao em không thấy nhỉ? Mà nó tính đi đâu hả anh?

Vĩ Khang châm rãi:

– Thiên Kim đã xin chuyển trường. Cô ấy cùng gia đình về Đà Lạt sống.

– Đúng ý anh còn gì!

Vĩ Khang trầm tĩnh:

– Anh đã xin lỗi và giải thích rất rõ với em rồi. Đời này kiếp này, nếu không

có em, anh sẽ ở vậy suốt đời, anh sẽ không bao giờ lấy ai nữa. Anh không muốn trở thành gã đàn ông tham lam, bạc bẽo. Anh đã trồng riêng trong phòng mình một khóm trúc. Mỗi ngày anh muốn được nhìn lá trúc rung rinh trong gió, được nghe lá thì thầm lời nói yêu thương bất tử của cây tre, cây trúc Việt Nam.

San Trúc dài giọng:

– Anh biết nói vắn vẽ từ bao giờ thế. Không có em, anh vẫn có hàng chục cô gái khác yêu thương anh, sẵn sàng chia sẻ cùng anh mọi buồn vui. Biết đâu, còn có người khéo tay xinh đẹp, dịu dàng hơn Trúc gấp trăm lần ấy chứ.

Bất giác Vĩ Khang kéo Trúc vào lòng. Anh ôm siết lấy cô, anh trầm trầm:

– Sẽ không có ai hơn em trong tim anh, Trúc ạ. Em là duy nhất. Mỗi mỗi không bao giờ còn ai thay được tên em trong ngăn tim tình yêu hạnh phúc của anh.

San Trúc không nén nổi, cô bật cười:

– Anh định bỏ nghề kinh doanh, sang nghề sáng tác thơ hả? Người ta nói, đàn ông biết về nhà nói ngọt với vợ, là đàn ông đáng ngờ nhất đấy. Trúc từng bị anh hạ nóc ao rồi, bây giờ sợ nếm mật lắm.

Vĩ Khang nồng nàn:

– Anh không hề tán tỉnh em. Anh chàng Phương nào đó, gặp em thoáng vài phút đã lạnh tay lẹ mắt chộp được cho em những tấm hình em thơ ngây thánh thiện giữa thiên nhiên. Hắn khiến anh phát ghen lên được. Và đó chính là lý do anh cứ nói năng cằn đắng em. Bây giờ anh thật sự cần em trong từng hơi thở của mình. Anh không thể sống thiếu em, Trúc ạ.

Nhìn xoáy vào mắt cô, anh khắc khoải:

– Tha lỗi cho anh, Trúc nhé ...

San Trúc nhẹ tên:

– Hãy quên những chuyện đã qua đi anh.

– Anh muốn nhắc lại để tự răn mình, không bao giờ phạm phải nữa.

San Trác thở dài:

– Nói thật cho em nghe đi, phải hôm đó Kim tự tìm anh không?

– Anh luôn sợ anh không có được em, nên anh đâu ngu đến mức tự đào huyệt chôn hạnh phúc của mình. Là do Kim tự tìm đến. Anh hôn cổ là thật, bởi Kim năn nỉ anh, cho cô ấy được một lần hôn anh.

– Em nhớ lúc đó, anh cũng đã nói thế. Song miệng em leo lên nói em không ghen, nhưng thật ra em ghen đầy bụng, nên đâu còn sáng suốt.

Vĩ Khang cúi xuống tìm mắt Trúc:

– Nếu em nói em ghen với Kim, thì em không phải là San Trúc, và anh chắc gì còn có em hôm nay. Em thật sự yêu anh hả Trúc?

Giọng San Trúc trầm trầm:

– Vâng! Bây giờ em không tự dối em, dối anh nữa. Em yêu anh và mãi mãi

chỉ yêu một mình anh thôi. Em biết em phải làm gì để bảo vệ cho tình yêu của mình rồi.

Vĩ Khang im lặng. Anh soi mình trong ánh mắt sáng lung linh như hai viên ngọc của vợ. Anh bàng khuâng khi chợt phát hiện thêm. San Trúc của anh không những đẹp ở dáng vẻ thánh thiện bên ngoài, mà có trái tim cô đều lung linh sắc màu huyền diệu của lòng nhân ái, bao la.

Anh bồi hồi:

– Lần này anh đưa em trở lên Đà Lạt, là để hưởng mật ngọt môi nồng. Nhìn em bây giờ, tim anh nhói buốt. Anh bàng hoàng run rẩy khi nhận ra cái sai lầm lớn nhất của anh, suýt chút nữa để mất em.

Giọng San Trúc trong veo:

– Thật ra em cũng là đứa búng bình, cứng đầu cứng cổ không thua gì anh đâu.

Vĩ Khang thận trọng:

– Thật hả!

San Trúc từ tốn:

– Nếu không cố chấp, búng bình, em đã trở về nhà ngay sau khi rời Đà Lạt, chứ em đâu chờ mẹ phải tìm em ở nhà trọ, năn nỉ em, rồi em mới chịu trở về, dù tận trong tim mình, em nhận ra điều duy nhất là, em đã yêu anh rồi. Ngay cả mẹ, bà cũng không nỡ nhìn chúng ta xa nhau. So với Thiên Kim, em và nó khác xa nhau một trời một vực. Nếu ngay từ đầu, anh đồng ý lấy Thiên Kim có lẽ anh không phải nhọc nhằn toan tính vì em và cả gia đình em. Điều này em không thể không biết ơn ban mẹ. Hai người chỉ có anh là đứa con trai duy nhất để duy trì dòng họ. Mẹ đã không thể không chiều theo ý anh, để anh lấy người con gái anh yêu thương. Nhờ thế, em mới có cơ hội được anh chọn đóng vợ kịch cho mình, để rồi vợ kịch mãi gắn liền cuộc đời em vào anh không còn là ảo ảnh. Vì vậy, dù rất giận anh, giận Kim, em cũng không thể quay lưng lại với mẹ anh. Vì mẹ em mới can đảm nhìn vào hiện tại của hai đứa, để khẳng định tương lai của mình.

Vĩ Khang cầm tay Trúc:

– Hồi này em nói gì với ba mẹ vậy?

– Em thuyết phục ba đi chữa bệnh. Thay van tim bây giờ không còn là mối nguy hiểm nữa. Ba còn trẻ, không thể vì căn bệnh đó mà bỏ mẹ và chúng ta ở lại.

– Rồi ba nói sao?

San Trác nhẹ nhàng:

– Ba đồng ý rồi. Nhưng phải qua tết, đám cưới Vân Khánh xong đã. Ba đồng ý và kèm theo điều kiện cho em.

– Điều kiện gì thế?

Trúc ngập ngừng:

– Ba nói, cuộc sống bây giờ có quá nhiều cái không may xảy ra. Ba muốn chúng ta phải có con ngay sau khi em hoàn thành tốt nghiệp.

– Nghĩa là trước thời hạn một năm à? Mấy người lớn, ai cũng quan trọng việc sanh con sanh cháu hết. Rồi em nói sao?

– Em có thể từ chối được sao. Vì muốn ba đồng ý chữa bệnh, em đâu thể không nhận lời.

– Vậy là khó cho em rồi.

San Trúc nhẹ nhàng:

– Chuyện sanh con đẻ cháu cũng là trách nhiệm của chúng ta trước tổ tiên, dòng họ. Mang bầu đúng vào thời kỳ làm luận văn tốt nghiệp và có thể sanh đúng ngày nhận bằng tốt nghiệp của em ... nghĩ cặn kẽ mọi đường, để rồi em vẫn chấp nhận. Vì sao anh biết không?

Vĩ Khang nồng nàn:

– Vì anh phải không vợ?

San Trúc lườm dài:

– Anh cũng thông minh đấy.

Vĩ Khang trầm thấp:

– Vậy thì đêm nay, mình sẽ động phòng hoa chúc nhé.

San Trúc kêu lên:

– Không được! Anh đã hứa chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật.

Vĩ Khang cười cười:

– Anh đồng ý! Và điểm dừng vẫn là thành phố của tình yêu, của ngàn hoa:

Đà Lạt.

Dứt lời Vĩ Khang cúi xuống, lần này anh nhất định hôn cho được môi cô.

Những nụ hôn cháy bỏng yêu thương của hai kẻ đang khát khao yêu, cứ mãi dán chặt vào nhau không rời xa.

Lần đầu tiên, Trúc thả lỏng con tim để nó được trôi trong cảm giác dịu ngọt êm đềm, như con thuyền gặp gió, cứ lặng lẽ trôi trên con sông yên bình ra biển cả. Và cũng là lần đầu tiên, cô gái 20 tuổi biết hôn lại chồng mình bằng tất cả đam mê, khát khao nhất.

Thật lâu sau, họ rời môi nhau. San Trúc vùi đầu vào ngực của Khang, cô bồi hồi nghe từng tiếng lòng của Khang thủ thỉ.

– Từ nay, mình đừng giận nhau nữa nhé Trúc.

– Cái đó, anh phải tự hỏi anh kia. Anh đang hoang thì vợ anh đâu dám không nghiêm túc với anh.

– Em có biết rằng, em đẹp lắm không Trúc? Hôm anh bước chân ra cổng, lúc đó đầu óc anh đang căng cứng bởi áp lực công việc. Bất chợt anh nhìn thấy em, tim anh chợt rung lên một cảm giác thật lạ. Để rồi sau đó, anh trở thành gã lang thang cùng phụ em bán quần áo “xôn”.

San Trúc cong môi:

– Anh còn dám nhắc chuyện cũ nữa. Lần đó, em cứ tưởng anh là bảo vệ, anh cũng vất vả như em. Khi biết anh là tổng giám đốc, em vừa tiếc vừa thất vọng, chỉ muốn khóc to lên. Vì thế khi anh đề nghị em đóng vai bồ của anh, em rất muốn từ chối, nhưng rốt cục em đã nhận lời. Tựa như ma quỷ xui khiến vậy.

Vĩ Khang tủm tỉm:

– Không phải ma quỷ đâu, là tiếng nói sâu thẳm từ tận cùng trái tim em lên tiếng, nó mách bảo em, hãy yêu anh đấy.

San Trúc tư lự:

– Đúng là tình yêu đến tự bao giờ chẳng rõ. Nhưng em rất vui khi được cùng anh đi tiếp cuộc đời còn rất dài này. Càng vui hơn, khi mẹ hứa với em sẽ cho em tiền xây một bệnh viện nhỏ, để em có thể cứu chữa bệnh nhân nghèo theo tâm nguyện của em. Chữa bằng chính những thảo dược đang tiềm ẩn trong thiên nhiên của chúng ta ước mơ này sẽ mãi là ước mơ, khi em vào đời không vốn liếng. Anh chính là kho báu mà cha mẹ tặng cho em, để em nuôi dưỡng những ước mơ của mình.

Vĩ Khang nhẹ nhàng:

– Anh đã không chọn làm, cây trúc vàng mọc giữa lòng cây bạt ngàn, đem về nhân thành giống trúc quý, tặng cho đời, để ai ai cũng được ngắm trúc, mỗi khi cần tìm chút thanh thần, sau những giờ lao động nhọc nhằn.

San Trúc cảm nhận được hạnh phúc của cô đang đọng đầy mắt Vĩ Khang.

Dù ngoài trời kia, giông gió có vần vũ muốn hất tung những lá trúc mong manh, ném vào cõi vô hình thì tình yêu của Khang dành cho cô vẫn mãi vàng rực rỡ trên từng lóng trúc nuột nà, như tên gọi của cô:

San Trúc.

Hết

Nguồn: Mây4Phương

Người đăng: Thành viên VNTQ.net

Thời gian: 25/03/2008 10:19:12 CH